

A close-up photograph of a pine cone on a branch with green needles. The pine cone is the central focus, showing its textured, overlapping scales. The needles are long and thin, radiating from the branch. The background is a soft, out-of-focus green.

Vlagyimir Megre

A Zengő Cédrusok

Anasztázia

Míg az Első Könyv - a sorozat nyitányaként – mesébe illő környezetbe visz bennünket, az ezt követő Második már visszapottyanja az olvasót a valóságba. Megismerhetjük az Anasztázia-kötet nehéz világrajövetelét. V. Megre visszatért a tajgából. Teljes élete megváltozott. Semmi sem olyan már, mint korábban volt. A régit már nem tudja elfogadni, de az újnak a hajnala még oly messze van. Fájdalommal jár minden újnak a megszületése. Az ő új élete is.

Moszkvába utazik, s itt a maga módján, érzései által vezetve, a tiszta szándékú vállalkozók egyesületét igyekszik létrehozni, hogy Anasztázia Szeretet-Álmát valóra váltsa. Végigjárja a földi poklot, meg kell izlelnie a halál közelségét, hogy felelősködjön: a cselekvésnek nem ez a helyes sorrendje! S közben - ő ezt még nem is sejtí - a tajgából kitartóan segít neki Anasztázia. Segít, mozgósítva mindazokat, akik megérik és meghallják kiáltását a tajgából.

A tajgában töltött időre való visszaemlékezések láncfűzére kiragad bennünket a mindennapokból és egy olyan világba röpit, amely eddig zárva volt számunkra, holott mindig is létezett. Ilyen a Zengő Cédrus által létrehozható kapcsolat a Világegyetem Bölcsességének Tárházával, az ismeretek elvesztése miatt a feledésbe merült építmények, a dolmenek mibenléte, vagy az érzéssel telített szónak, dalnak a rendkívüli ereje a Bárdok tolmácsolásában...

Megjelent az Első Könyv és emberek ezrei érezték úgy, hogy valami csodálatosat, rendkívülit kapnak Anasztáziától... leírhatatlan szép és áldásosan gyógyító Szeretetet.

„Anasztázia ihletet és ragyogást szór, áraszt szerteszét az ő saját szándékaiból fakadó érzelmi kitöréseinek energiájával, vágya erejével!” – mondja a nagypapa.

S valóban..., múzsájává válik festőknek, rendezőknek, költőknek, dalnokoknak...

Második könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszöve,

melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják

azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Ám a Természet hangjai
- a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek sutlogása a fákon –
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Vlagyimir Megre

A Zengő Cédrusok

Második könyv

Oroszország Zengő Cédrusai
Sorozat

*Lehet, hogy e könyv arról szól, hogy milyenek voltunk...
vagy arról, hogy milyeneknek kell lennünk.*

Copyright: © V. N. Megre, 2004
A fordítás a Dilja kiadóban megjelent eredeti orosz
kiadás alapján készült.
Fordította © Bartkó Edith, 2006
A verseket fordította © Elbéné Mester Magdolna, 2006

ISBN 80-969539-0-7

FÖLDÖNKÍVÜLI VAGY EMBER?

Mielőtt még folytatnám az elbeszélést Anasztáziához fűződő élményeimről, szeretnék köszönetet mondani a különböző felekezetek szellemi vezetőinek, tudósoknak, újságíróknak és az egyszerű olvasóknak, akik leveleket írtak nekem, elküldték hozzászólásaikat az első könyvben kifejtett eseményekkel kapcsolatban. Az Anasztáziáról alkotott jellemzések különböznek. Neveztek már őt a sajtóban a „tajga úrnőjének”, „szibériai bölcsnek”, „jövendőmondónak”, „isten megnyilvánulásnak”, de „földönkívülinek” is. Ezért, amikor egy moszkvai újságíró megkérdezte: „Most már szereti Anasztáziát?”- így válaszoltam: „Nem tudok eligazodni az érzéseimben.” Erre szinte azonnal híre kelt, hogy szellemi éretlenségem miatt nem vagyok képes arra, hogy bármit is felfogjak, meg tudjak érteni. De hát, hogy is lehet valakit szeretni úgy, ha az ember nem is tudja, hogy valójában kit is szeret. Hiszen Anasztáziáról mindeddig nem született egyöntetű meghatározás. Abbeli állításából kiindulva, hogy: „Ember vagyok, nő vagyok!”, megpróbáltam magam erről a tényről meggyőzni, igyekeztem magyarázatot találni különleges képességeire. Ez eleinte sikerült is.

Ki is voltaképpen Anasztázia?

Fiatal nő, aki remeteként született és remeteként él valahol messze a mélységes szibériai tajgában, akit szülei halála után nagyapja és dédnagyapja nevelt, akik úgyszintén remeteéletet élnek.

Vajon lehet-e különlegesnek tekinteni a vadon állatainak hozzá fűződő kapcsolatát?

Ebben sincs semmi különleges. A gazdasági udvarokon különböző állatok élnek együtt az emberrel, tisztelettel viselve gazdájuk iránt és egymással is békében.

Sokkal bonyolultabb volt megérteni azokat a mechanizmusokat, amelyek segítségével Anasztázia képes rávolba látni, részletesen ismer különböző, évezredekkel ezelőtt megtörtént eseményeket, és ráadásul jelenlegi életünkben is minden nehézség nélkül el tud igazodni. Hogyan működik sugara, amikor távolban élő embereket gyógyít vagy amikor a múlt mélyébe hatol és a jövőt fürkészi?

K. I. Silin, a filozófia professzora, a Moszkvai Repülőintézet levelezőtagja, az Anasztáziához fűződő jelenségek elemzésének szentelt írásaiban ezt írta:

„Anasztázia alkotóképessége átfogó, általános és nem csupán Isten, de a Természet egyszeri, személyre szóló ajándéka. Mi mindnyájan és mindegyikünk külön-külön is össze vagyunk kapcsolva a Világegyetemmel. Úgy tűnik, a közelgő katasztrófából való kiút az ősi kultúrák harmonikus szintézisében keresendő. A harmonikusan tiszta gyermekiség e típusú kultúrájának kifejlesztését a „női” típusú kultúra adja. A szintézis legmarkánsabbban a buddhizmusban jutott kifejezésre, de fellelhető a mi Anasztáziánkban is. Ezért lehet felállítani az alábbi azonosítási egyenletet: *Anasztázia = Tara = Buddha = Majtréja.*”

Anasztázia a tökéletes ember, hasonló Isten képmásához.

Hogy ez így van-e vagy nincs, nem az én feladatom megítélni. Csak az érthetetlen számomra, hogy miért nem írt semmilyen tudományos tant úgy, mint ahogyan azt más felvilágosult, Isten képmásához hasonló szellem tette? Miért szentelte inkább tudatosan élete húsz évét a kiskert-tulajdonosoknak?

Mindazonáltal – a tudósok meghatározását olvasva – arra a következtetésre jutottam, hogy Anasztázia egyáltalán nem örült, hiszen a tudományban arról, amit ő mondott, legalább feltételezések léteznek és bizonyos irányokban kísérletek folynak.

Így például arra a kérdésre, hogy: „Mondd, Anasztázia, te

milyen módon jutsz az elmúlt évezredekben lejátszódott eseményekhez? Hogyan tudod leírni azokat? Hogyan láthatod az akkor élt nagy emberek gondolatait?” – így felelt:

- Az eredeti gondolat, az első szó, az ige, a Teremtőé volt. Az Ő gondolatai mind a mai napig élnek, láthatatlanul vesznek bennünket körül, betöltik a Világegyetem tereit. Az Ő gondolatait tükrözik vissza az anyagi világban élő teremtmények, amelyek a legfőbb teremtmény, az ember számára lettek megteremtve! Az ember – a Teremtő gyermeke. S úgy, mint bármely más szülő, ő sem kívánhatott gyermeke számára kevesebbet, mint ami a sajátja volt. Mindent megadott neki. Sőt, még ennél is többet – a választás szabadságát! Az ember saját gondolatai erejével alkothat és tökéletesítheti a világot. Egyetlen, az ember által létrehozott gondolat sem vész el a semmibe. Ha fényes a gondolat – a fényes teret tölti be és a Fényes Erők oldalára áll, ha viszont sötét, akkor az ellentétes oldalra. És manapság bármelyik ember bármely gondolatot felhasználhat abból, amit valamikor az emberek vagy a Teremtő hozott létre.

- Akkor miért nem használja fel őket mindenki? – kérdeztem.

- Minden ember felhasználja, csak különböző mértékben. Ahhoz, hogy felhasználhassuk, gondolkodnunk kell, és ez a mindennapok hiábavalóságai miatt nem mindenkinek sikerül.

- Ez azt jelenti, hogy csak úgy el kell gondolkodnunk – és minden sikerül? Ráadásul meg lehet ismerni még a Teremtő gondolatait is?

- Ahhoz, hogy megismerjük a Teremtő gondolatait, el kell érnünk az Ő gondolatainak a tisztaságát és az Ő gondolatai mozgásának a sebességét. Ahhoz, hogy a felvilágosult emberi szellemek gondolatait megismerhessük, bírunk kell az ő szándékaik tisztaságával és az ő gyorsaságukkal kell gondolkodnunk. Ha valamely emberben nincs jelen a szándékok elégséges tisztasága ahhoz, hogy kapcsolatot teremtsen a Fényes Erők Dimenziójával, illetve azzal a Dimenzióval, ahol a fényes gondolatok élnek, akkor az ember azokat a sötét ellenpólusukból

fogja meríteni, ennek eredményeképpen gyötörni fogja magát is és másokat is.

Nem tudom, hogy A. E. Akimov akadémikus, az Orosz Természettudományi Akadémia mellett működő Elméleti és Alkalmazott Fizika Nemzetközi Intézetének igazgatója, közvetett vagy közvetlen magyarázatot adott Anasztázia e kijelentésére a Csodák és Történetek folyóiratban megjelent „A fizika elismeri a Felsőbbrendű Szellemet” című cikkében. Akimov akadémikus ugyanis ezt írja: „A természet megismerésének két iránya létezett és létezik. Az egyiket a nyugati tudomány képviseli, illetve azok az ismeretek, melyeket azon módszertani alapok segítségével lehet megszerezni, melyekkel a Nyugat bír: bizonyíték, kísérlet, stb. A másikat – a keleti, illetve azok az ismeretek, melyeket kívülről, ezoterikus úton, meditáció állapotában kapunk. Az ezoterikus ismereteket nem tudjuk megszerezni, az embernek ezeket adják.

Megtörtént, hogy egy bizonyos időszakban ez az ezoterikus út megszakadt és egy másik út alakult ki, egy rendkívül összetett és lassan járható út. Az utolsó ezer év alatt, ezen az úton haladva, azokhoz az ismeretekhez jutottunk, melyek már három ezer évvel ezelőtt a Kelet birtokában voltak.

Ösztönösen meg vagyok róla győződve, hogy azoknak volt igazuk, akik azt mondták, hogy az anyag, amely tér szintjén betölti az egész Világegyetemet, valamiféle egymással kölcsönös kapcsolatban álló szerkezet. Sztaniszlav Lem „A technológia összessége” című könyvének a „Világegyetem, mint szuperszámítógép” című fejezetében kifejtette azt a gondolatot, hogy létezik egy számítógéphez hasonló világegyetemi agy. Képzeljünk csak el egy olyan hatalmas számítógépet, mely nagyságrendje megegyezik a szemmel látható világegyetem térfogatával (sugara kb. 15 milliárd km), s ez 10^{33} cm³ térfogatú elemekkel van megtöltve.

S bizony az ilyen agy, mely az egész Világegyetemet betölti, természetesen olyan lehetőségekkel bír, melyeket sem képzelőerőnk, sem fantáziánk segítségével nem tudunk elképzelni. Ha

azonban figyelembe vesszük, hogy ez az agy a valóságban nem a számítógépek elvén működik, hanem a torziós terek alapján, akkor világossá válik a kép: „a teljesség megnyilvánulásai Shelling vagy Szung-jüan szerint – az ókori védikus irodalom értelmében – éppen a számítógép megnyilvánulásai. S rajta kívül a világban voltaképpen nincs is semmi más. Minden más – az abszolútum ilyen vagy olyan formája.”

Lám, mit írt a távolra ható Sugárról Vlailj Kaznacsejev akadémikus, az Orosz Orvostudományi Akadémia rendes tagja azon cikkében, mely 1996 március 3-án jelent meg „Élő sugarak és élő tér” címmel a Csodák és Történetek folyóiratban:

„Vernadskijnak valószínűleg igaza volt, amikor feltette a kérdést: Vajon hogyan képes az ideális, a gondolati átvinni a Földgolyót annak új, fejlődési szakaszába? Hogyan? Csak munkával, robbanások és csupán technogén tevékenység által? Hát, ezt bizony egyszerűen, direkt módon megmagyarázni nem lehet.

A tények arra utalnak, hogy az ember, mint operátor, képes a távolból megváltoztatni az elektronikus műszerek állását. Az ember megváltoztatja a műszer skáláját, de ezt távolról teszi. Nálunk Novoszibirszkben kísérleteznek távolsági kapcsolatteremtés terén Norilszkkal, Dicksonnal, Szimferopollal, de folytatódnak a kísérletek a Tyumenyi háromszöggel is, továbbá a Floridában található amerikai központtal. Úgy tűnik, hogy a távolsági összekapcsolás az ember, a műszer és operátor között megbízhatóan és pontosan létesíthető.

Egy ismeretlen jelenséggel találkozunk – az élő anyag hatalmas távolságra megnyilvánuló kölcsönös egymásra gyakorolt hatásával.”

Sajnos a cikkekben sok érthetetlen fogalom, utalás található más tudósok munkájára is. Mindegyiket elolvasni, ráadásul meg is érteni azokat, nehéz lenne.

Bárhogy is van, megértettem, hogy a tudománynak van tudomása az ember távolsági kapcsolatokat létesíthető képességéről. A tudomány tud a világegyetemi adatbankról is, ame-

lyet Anasztázia használ és amelyet ő a „Fényes Erők” dimenziójának nevez, ahol mindazok a gondolatok lakoznak, melyeket valamikor az emberek hoztak létre. Erről a mai tudomány szintén beszél és szuperszámítógépnek nevezi.

Továbbá meg kellett értenem azt is, hogyan sikerült nekem könyvet írnom, nekem, aki egyáltalán nem foglalkozom irodalommal, akinek semmilyen ilyen jellegű képesítése nincs, még hozzá olyan könyvet, mely az embereket így felkavarja.

Amikor a tajgában voltam, Anasztázia azt mondta: „Íróvá teszlek. Könyveket fogsz írni és a könyveket majd sokan fogják olvasni. A könyv majd áldásosan és kedvezően fog hatni azokra, akik olvasni fogják.”

Nos, a könyv most már kész. Megírtam. S feltételezhetjük azt is, hogy mindez az ő érdeme. Akkor viszont meg kell állapítani, miként tud Anasztázia befolyást gyakorolni más emberek alkotóképességére. Ezt azonban mind a mai napig senkinek sem sikerült meghatározni.

A feladat megkönnyítése érdekében természetesen feltételezhetjük azt is, hogy jómagamnak is van valamicske kis tehetségem és miután érdekes információkat kaptam tőle, azt egyszerűen leírtam. Így viszont már az egész úgy néz ki, hogy minden a helyére kerül. Minden megvilágosodik. Nincs értelme tovább időt fecsérelni a tudományos és szellemi irodalom olvasására, szakembereknek kérdéseket feltenni. De Anasztáziával egy új jelenség mutatkozott meg, melyet eddig sem én, sem a nekem segítő emberek nem tudtak megmagyarázni.

Ha emlékeznek rá, még az első könyvben megírtam, hogy Anasztázia már két évvel ezelőtt megmondta: „Festők megfestik majd az arcképemet, költők verseket fognak hozzám írni, és filmet fognak rólam forgatni. Te majd mindezeket nézegeted, és emlékezni fogsz rám...”

Anasztázia nagypapája arra a kérdésemre, hogy: „Hát hogy van ez, Anasztázia meg tudja mondani a jövőt?” – így válaszolt: „Vlagyimir, Anasztázia a jövőt nem megjósolja, hanem a jövőt modellezni tudja és azt az életben meg is tudja valósítani.”

Ezek szavak, csak szavak. Sok mindent mondunk. És én a szavaknak bizony nem tulajdonítottam különös értelmet és úgy fogadtam őket, mint valamit, aminek képletes jelentése van. Azért, mert még feltételezni sem lehetett, mennyire pontosan valósul meg mindaz az életben, amit Anasztázia mondott. De most éppen ez a lehetetlen történik meg, ez zajlik!

Mindaz, amit Anasztázia mondott, kezd a valóságban megvalósulni.

Eleinte szinte áradatként özönlöttek a versek. Néhányat közülük megjelentettem az első könyv végén. Majd különböző városokban az emberek „Anasztázia Házakat” kezdtek nyitni. Az első ilyen házban, Gelendszik városában kerültek kiállításra Alexandra Vaszilevna Szajenko moszkvai festőművész képei. A művész a képeket Anasztáziának, a természetnek ajánlotta.

Beléptem a házba, a falra néztem, ahol nagy vásznak függtek... A környező tér szinte szemem láttára kezdett el változni.

Több képről jóságos tekintetével Anasztázia nézett rám. És a képek témái... Csak gondoljanak bele, néhány képen a még ki nem adott második könyvben szereplő témákat láttam! S a képeken ott volt a ragyogó, világító gömb, mely időnként Anasztázia oldalán tűnik föl. Aztán megtudtam, hogy a művész nem ecsettel fest, hanem ujjai hegyével. A képeket zömmel eladták, de minden kép a kiállításon maradt, mert az emberek egyre járnak őket csodálni. Egy képet a művésznekem is ajándékozott. A képen Anasztázia szülei láthatók, de olyan képszerűen, hogy az ember szinte le sem tudja venni tekintetét Anasztázia édesanyja arcáról.

Különböző stúdiókból ajánlatok érkeztek egy Anasztáziáról szóló film forgatásáról. Ezt pedig már teljesen természetesnek vettem.

Amikor kézzel megérintettem a képeket és a leveleket, amelyekben ott sorakoztak a versek, amikor hallgattam a dalokat és nézegettem a már felvett film kockáit, próbálgattam valahogy megmagyarázni a történeteket.

S lám, ekkor a moszkvai kutatóközpont és az Anasztázia jelenségekkel foglalkozók ilyen következtetésre jutottak:

„A legnagyobb szellemi tanítók, akiket az emberiség vallási tanairól, filozófiai és tudományos kutatásaikról ismer, nem érik el Anasztázia hatásának gyorsaságát, melyet az emberi képességre fejt ki. Az ő tanaik keletkezésük pillanata után a valós életben csupán évszázadok, esetleg évezredek múlva fejtették ki érzékelhető hatásukat.

Anasztázia viszont mindezt csupán napok és hónapok alatt valamiféle titokzatos módon teszi, mellőzve az erkölcsi prédikációkat és a különböző szellemi értekezéseket. Egyenesen az érzésekre hat és emocionális fellángolást, alkotói lendületet vált ki, mely különböző emberek valóságos alkotásaiban nyilvánul meg, akik szívbeli gondolataikkal megérintették őt. Mi ezeket művészeti alkotások formájában, a Fényes, a Jó irányába mutató átszellemült érzelmi kitörések formájában érzékelhetjük.

Miféle módon tud ez a magányos remete ott a szibériai tajga mélyében élni, egyedül, ugyanakkor azonban mégis szinte lebegni életünk tényleges tere fölött?

Miféle módon hoz létre alkotásokat más emberek keze segítségével? S közben mindegyik a fényről, jóságról, Anasztáziáról, a természetről, a szeretetről szól.

„Anasztázia elárasztja a világot a Szeretet lángoló poézisével. Mint langyos tavaszi zápor, úgy fogják a versek és dalok megtisztítani egész Földünket a felgyülemelő szennytől.” – mondta Anasztázia nagypapája.

- De milyen módon csinálja ezt? – kérdeztem.

A válasz:

- Ihletet és ragyogást szór, áraszt szerteszt az ő saját szándékaiból fakadó érzelmi kitörései energiájával, vágya erejével.

- Miféle erő rejlik az ő vágyában?

- Az Ember-Alkotó Ereje.

- De alkotásaiért az ember jutalmat, elismerést, pénzt, rangot kell, hogy kapjon. Ő pedig mindezt ingyen osztogatja. Miért?

- Anasztázia önellátó. Akár egyetlen ember meglegedettsége és őszinte szeretete is jutalom a számára – mondta Anasztázia nagypapája.

- Ezek a válaszok azonban egyelőre nem teljes mértékben érthetőek. Tovább próbálkoztam megragadni a lényegét annak, hogy ki is Anasztázia és meghatározni iránta táplált érzéseimet. Továbbra is hallgattam a különböző róla alkotott nézeteket, tovább olvastam a szellemiségről. Másfél év alatt több könyvet fogyasztottam el, mint teljes addigi életem során. Mire jutottam? Csupán egyetlenegy minden kétséget kizáró következtetést vontam le saját magam részére: bizonyos „okos” könyvekben, melyek a történelmi szavahihetőség, szellemiség és őszinteség látszatát igyekeznek kelteni, arcátlan hazugság van. E következtetésre a Grigorij Raszputyinnal kapcsolatos leírások vezettek.

Az Anasztáziáról szóló első könyvben idéztem V. Pikul „Az utolsó vonalnál” című történelmi regényéből.

A regényben szó van arról, hogyan került 1907-ben a félig írástudatlan muzsik, Grigorij Raszputyin egy távoli szibériai falucskából, ahol a szibériai cédrus nő, az Orosz Birodalom fővárosába. A cári famíliát, ahová bejáratos lett, megdöbbenette látnoki mondásaival és számtalan nagyúri dáma lett ágyasa. Amikor pedig meg akarták gyilkolni, gyilkosait elképesztette, hogy bár kiitta a ciánkálit, amit poharába öntöttek, az asztaltól mégis fel tudott kelni és a villa udvarára menni. Ezután Juszu-pov herceg közvetlen közélről pisztolyából a földre zuhanó Raszputyinra lőtt, ám a szitává lyuggatott Raszputyin egyre csak tovább élt. A megsebesített testet a hídról a folyó vizébe dobták. Később innen kihalászták és elégették.

A titokzatos és rejtélyes Grigorij Raszputyin, aki kitartásával és szívósságával mindenkit elképesztett, cédrussal teli vidéken nőtt fel.

Íme, mit írtak akkoriban szívósságáról az újságírók:

„Ötvenéves korában képes volt – déltől egészen hajnali négyig – orgiákon részt venni. Majd a tivornyzást és italozást otthagya, egyenesen a templomba, a reggeli istentiszteletre ment,

s ott reggel nyolcig állva imádkozott. Otthon, a teától új erőre kapva, mintha mi sem történt volna, Griska kettőig látogatókat fogadott, majd hölgyeket szerzett, gőzfürdőbe ment velük, aztán a fürdőből egy városon túli vendéglőbe, ahol megismételte az előző éjszaka történeteket. Egyetlen normális ember sem lenne képes hasonló életvitelre.”

Úgy, mint sokakban e leírásoknak megfelelően, bennem is egy kicsapongó Grigorij Raszputyinról szóló kép alakult ki. A sors azonban – hogy elgondolkodjam – mégis egy másfajta információt helyezett utamba.

Íme mit írt Grigorijról XXII. János pápa: „Ma a folyóból sér-tetlenül emelkedik ki a szent szerzetes eltűnt teste. Titokzatos fiai pedig imával ajkukon lépnek a bárka fedélzetére.”

De hát mi is történik voltaképpen? Az egyik oldalon azt írják róla: csapodár, a másik oldalon viszont azt mondják – szent szerzetes. Hol az igazság? Hol a hazugság?

Majd véletlenül kezembe akadt Grigorij Raszputyin jegyzeteinek a szövege, melyeket akkor írt, amikor a Szent Földön tartózkodott (a jegyzeteket Lobacsevszkij menekültként a Szovjetunióból juttatta ki Párizsba). Íme a szöveg:

„A tenger nyugtat, bár semmit sem tesz érte. Amikor az ember reggel felkel, még a hullámok is „beszélnek”, kacagnak, örvendeznek. A nap ráragyog a tengerre, s csendben, hangtalanul emelkedik, hág fel az égre. Az ember lelke pedig ugyanakkor hirtelen elfelejt minden emberit és nézi, csak nézi a nap tündöklését. Ilyenkor fellobog az emberben az öröm és a lélek érzi az Élet Könyvét és az élet mélységes bölcsességét – leírhatatlan szépség! A tenger felébreszti az embert a hiúság ábrándjából és a gondolatok özöne hirtelen, akaratlanul kezd áradni anélkül, hogy a gondolkodást bárhogy is erőltetnie kellene.

Tenger – hatalmas térség, de a szellem még messzebb terjed. Az emberi bölcsesség határtalan, egyetlen filozófus sem érti meg. De van még egy gyönyörűség: az, amikor a nap a tenger fölé hanyatlik, begurul a tengerbe és sugarai a vizeken ragyognak.

Ki tudja értékelni fényt árasztó sugarait? Melengetik és simogatják a lelket, gyógyítva örvendeztetik. Percekig tart, míg a nap a hegyek mögé búvik, az ember lelke pedig, mert vágyja a különös fényt, ragyogó sugarakat, hirtelen elszomorodik... Sötétedik.

Ó, micsoda csend támad... Még a madarakat sem hallani, elnémulnak. Az ember, gondolataiba mélyülve, róni kezdi a fedélzetet, akaratlanul is feldereng benne gyermekkora és minden hívság, majd összeveti belső csendjét a múlandó világgal, csendesen beszélgetni kezd önmagával és hirtelen szeretné megosztani valakivel ellenségei jelenlétéből fakadó unalmát..."

Hát ki is voltál te valójában, te szibériai? Te orosz ember, Grigorij Raszputyin? Hol az igazság, hol a hazugság mindabban, amit rólad leírtak? Hogy ismerje ki magát benne az ember? Mire támaszkodjunk, amikor meg akarjuk érteni létezésünk, rendeltetésünk lényegét? Minek a segítségével, miféle nagy művek segítségével lehet kielemezni, hogy hol az „Igazság” és hol a „Gazság”? Hol a szellemiség és őszinteség, hol a minden-tudás kívánalma? Lehet, saját szívünket kell oda helyezni? Nem írtam én ugyan verset sosem, de első versemet, Grigorij Raszputyin, mégis hozzád írom, neked ajánlom.

Azoknak, akik „Anasztáziát” olvassák, sikerül őszinte verseket írniuk. Hát miért ne sikerülne nekem is? Megpróbáltam. Neked hát én, íme ezt írtam, ezt sikerült írnom. Bocsáss meg, nézd el nekem, ha a rímek imitt-amott botladoznak.

Grigorij Raszputyin emlékére

*Félművelt senki? Tudatlan muzsik.
A cédrus fia a legény.
Mezítlábás. A csizma gyorsan vásik
Oroszhon e szögletén.*

*A cárhoz indulok most, atyánkhoz,
Segítek neki kitartani.
És édes Oroszország-anyánkhoz
Fenyővizet viszek neki.*

*S hogy a huszárok? Ők a huszárok,
Szívrablók, szabadok, szépek?
Nézzétek őket és bámuljátok
Ti, bölcsködő, ostoba népek!*

*Péter várában párizsi módi,
De dobognak a dámaszivek!
Fűző érzést nem tud megbéklyózni,
Mind hódolnak a férfinak.*

*A szibériai misére siet,
Másokért kér bűnbocsánatot.
Csak egyvalaki, egy nő érti meg.
Menj el, súgta. De ő hallgatott.*

*Húsod habzsolja az állat-idő,
Ám lelked ma is lánggal ég.
A bódultság s a hörgés egyre nő.
Nincs tovább. Menj el. Itt a vég.*

*Az állathordát fel nem tarthatod,
Tied csak a pillanat marad
Oroszbon, a haza én vagyok
De nem hallok többé dalodat.*

*Én felocsúdom, menj, cédrus fia,
Akkor kérhetsz, amit csak akarsz...*

*Csapkodnálak nyírral, fenyőággal,
Gőzfürdőbe vágnék most veled.
Senkiházi, lennénk csak egymással...
Oroszbon, én el nem mehetek.*

*Eszement idő hangját hallani,
A golyó Grisa szívében.
„Húzz el innen, szibériai!”
Bőgi a homály a mélyben.*

*Megállíthatsz még egy pillanatra,
De bossúmat még megismered.
Emlékezni fognak majd a napra:
Ilyen nem volt még a Föld felett.*

*Hős vagy, de a neved bemocskolják,
Szellemed rosszhírral mérgezik.
Az utókor megadja a módját,
A lelkedbe gázol, te, muzsik.*

*Tűnj el! Most még enyém a dicsőség!
Szárnyalhatsz akár az egeken!
Csak a percet! A jövő képet,
Csak a jövőt add vissza nekem!*

– Eh! Bort ide, aztán a fürdőbe
Az erőmet majd megmutatom.
Muzsik vagyok, szibériai, dőre.
Mit vinnyogsz hát, balga hatalom?

Agyonlövik és a vízbe fojtják,
Titokban máglyán elégetik.
A tavaszi szél, Oroszország,
Még most is szórja hamvait.

– Hé, muzsik – a homály zúgolódik.
Hol van hát sírod, hol a szemed?
Életed már sosem folytatódik.
Az utódok bámulják szentképedet.

Jelenj meg! Én hatalmat adok!
A fedezetlen számlát benyújthatod.
Vagy búsulásra adtad a fejed?

Grisa ólomgolyókat köpött:
– Eh, sátánfajzat – egyszer a számla,
másszor a sírás.
– Hé, muzsikok, ott a gőzfürdőben,
Nem kéne újra egy nagy csobbanás?!

Grigorij Raszputyin a cédruserdőkből belépett a forradalom előtti Oroszország életébe azon igyekezvén, hogy elhárítsa a forradalom zivatarát és belehalt.

Anasztázia szintén a cédruserdőben él és szintén azon fáradozik, hogy jót tegyen az emberekkel, azon igyekezvén, hogy elhárítson valamit. Vajon milyen sorsot készített számára társadalmunk?

A PÉNZCSINÁLÓ GÉP

Kapcsolatunk első napjaiban úgy viszonyultam Anasztáziához, mint valami csodabogárhoz, sajátos világgéppel rendelkező remetéhez. Most azonban, miután annyi mindent hallottam és olvastam róla, szinte berobbant életünkbe, inkább valamiféle anomália félévé vált számomra. Fejemben zűrzavar keletkezett. Visszatartva a hömpölygő információáradatot és következtetéseket, minden igyekezetemmel próbáltam visszaidézni az első benyomások egyszerűségét. Megpróbáltam választ találni a gyakran feltett kérdésre: „Miért nem hozta ki Anasztáziát a tajgából?” Igen, nagyon szerettem volna őt kihozni. De hát már ott a tajgában megértettem, hogy ez erőszakkal nem megy. Meg kell próbálnom bizonyítani neki, fontolgattam, hogy léte társadalmunkban célszerű és hasznos lenne. Azon gondolkodtam, melyek azok a képességei, amelyeket jövedelmezően hasznosítani lehetne mindenekelőtt az ő számára, ugyanakkor az emberek és cégem számára is. S hirtelen megvilágosult előttem: Anasztázia voltaképpen egy pénzcsináló gép. Képességei egyszerűen lehetővé teszik, hogy az embereket csak úgy mindenféle nyavalyáikból kigyógyítsa. Eközben pedig még diagnózist sem állít föl, hanem egyszerűen kiúzi a szervezetből mind a belé telepedett nyavalyát. A testet ráadásul még meg sem érinti. Ezt saját magamon tapasztaltam. Összpontosít és kész. Csak néz, néz galambszürke szemével, szemrebbenés nélkül. A test ilyenkor tekintetétől úgy felmelegszik, hogy beleizzad még az ember talpa is. A testből pedig éppen az izzadsággal távozik mindenféle mérgező anyag.

Az emberek nagy pénzeket fizetnek a gyógyszerekért és műtétekért. Ha az egyik orvos nem segít, másikhoz mennek, különböző szenzibilis emberekhez, bioenergia-terapeutákhoz, hogy valamilyen betegségből kigyógyuljanak. Ez bizony néha hetekbe, hónapokba, évekbe is beletelik, míg sikerül, itt viszont – lám, percek is elegendőek. Kiszámoltam, hogy ha egyetlen betegre akár tizenöt percet is elvesztegetne, s ha mindezért csupán tíz dollárt kérne is – holott sok gyógyító ennél jóval többet is elkér – egy óra alatt ez már negyven dollár lenne. Ez még távolról sem minden, hiszen vannak fizetett műtétek, melyek több ezer rubelbe kerülnek, vagy még ennél is többbe...

A fejemben – akkor úgy tűnt – jó üzleti terv született. Elhátároltam, hogy pár részletet még pontosítok Anasztáziával, ezért megkérdeztem tőle:

- Ez azt jelenti, hogy te ki tudod űzni az emberből annak bármilyen nyavalyáját?

- Igen – válaszolta Anasztázia. – Gondolom, bármilyet.

- Mennyi időt kell egy-egy emberre szánnod?

- Van, amikor rengeteget.

- Rengeteget? Az mennyi?

- Egyszer megtörtént, hogy több mint tíz percet.

- Tíz percet?! – Ugyan már, számárság, hisz' az emberek éveket pazarolnak arra, hogy meggyógyuljanak.

- Tíz perc nagyon nagy idő, ha megfontoljuk, hogy ez alatt az idő alatt szükséges összpontosítanom és megállítanom a tudatosítás folyamatát...

- Nincs ebben semmi borzasztó, a tudatosítás majd vár. Te amúgyis annyi mindent tudsz. Figyelj csak, Anasztázia, kigondoltam valamit.

- Mit gondoltál ki?

- Elviszlek magammal. A városban majd kibérek neked egy jó kis irodát, reklámot csinállok, te pedig majd az embereket gyógyítod. Nekik sok hasznot hozol, nekünk pedig jó bevételt.

- De hát én amúgyis gyógyítom az embereket. Amikor különböző helyzeteket modellezek a kiskerteseikkel, hogy segítsék

nekik megérteni az őket körülvevő növényi világot, vagy amikor a Sugaram úzi ki belőlük a betegségeket, közben pedig csak arra ügyelek, hogy azért ne mindet...

- Na tessék! És még nem is tudják, hogy mindezt te teszed, egy fillért sem fizet neked érte senki, de nemcsak, hogy nem fizet, hanem ráadásul még meg sem köszöni! Te meg ilyen munkáért semmit sem kapsz.

- De igenis, kapok.

- Mit?

- Örömet. Kellemes érzést.

- Jó, rendben, neked legyen belőle örömed, kellemes érzésed, a cégnek meg - pénze.

- És ha esetleg akad majd olyan ember, akinek nem lesz pénze, hogy fizessen a gyógyításért?

- Ugyan már, minek törődsz ilyen apró részletekkel. Ez nem a te dolgod. Lesz titkárnőd, cégvezetőd. Neked az a dolgod, hogy gyógyíts, képezd magad, szemináriumokra járj, eszmecseréket folytass. Te magad érted, hogyan működik a te gyógy módod, ez a te Sugarad, milyen mechanizmusok működnek közre?

- Értem. Ez a mód a ti világokban is ismeretes. Orvosok, hivatásos szakmabéliek tudnak róla. Illetve érzik áldásos hatását. A kórházakban igyekeznek bátorítva beszélgetni a betegekkel, hogy lelkiállapotukat javítsák, hangulatukat emeljék. Az orvosok már régen megfigyelték, hogy ha az ember depressziós állapotban van, nehéz kigyógyítani a betegséget, a gyógyszerek nem segítenek, de ha szeretettel közelítünk az emberhez, a betegség könnyebben távozik belőle.

- Akkor viszont miért nem próbálja ezt a gyógy módot senki elemezni, és tovább fejleszteni úgy, ahogy az nálad működik?

- A tudósok közül sokan próbálják elemezni. És sokan, akiket ti természetgyógyászoknak neveztek, szintén ezt a gyógy módot alkalmazzák, és úgy-ahogy megy is nekik. Ilyen módon gyógyította az embereket Jézus Krisztus, de a szentek is így gyógyítottak. A Bibliában sok szó esik a szeretetről. Azért, mert

a szeretet olyan érzés, mely jótékonyan, gyógyítóan hat az emberre. Ez a legerősebb mindközül.

- Miért van az, hogy a gyógyítóknak és az orvosoknak kevéske, míg neked oly sok van belőle és nálad egyszerűen hat?

- Azért, mert a ti világotokban élnek és megtörtént velük az, ami mindenki mással is a világotokban: megengedték, hogy romboló érzések ébredjenek bennük.

- Miféle romboló érzések, mikor jelentkeznek?

- A romboló érzések, Vlagyimir, a harag, a gyűlölet, ingerlékenység, féltékenység, irigység... és egyéb. Ezek és a hozzájuk hasonlóak elgyengítik az embert.

- És te, Anasztázia, ritkán szoktál haragudni?

- Én sosem haragszom.

- Rendben, Anasztázia. Nem fontos, minek a következményeképpen adódik, a végeredmény a fontos és az, hogy milyen haszna lehet. Mondd csak, beleegyezel abba, hogy eljőjj velem és hogy emberek gyógyításával foglalkozz?

- Vlagyimir, de hát az én házam, otthonom itt van. És csakis akkor tudom teljesíteni küldetésem, ha itt maradok. Az embernek semmi sem ad több erőt, mint az otthona, a Szeretet Tere, melyet szülei hoztak számára létre. Gyógyítani az embereket, megszabadítani őket testi nyavalyáiktól tudom itt is, távolból, a tisztasomon, a Sugarammal...

- Rendben. Nem akarsz jönni, ... jó, akkor, végezd távolra. Majd megbeszéljük, hogy hová járjanak a gyógyulni vágyó emberek. Ott fognak majd fizetni és te majd a meghatározott időben fogod őket gyógyítani. Majd sorrendet fogunk készíteni. Rendben? Elfogadod?

- Vlagyimir, tudom, hogy azt akarod, hogy sok pénzed legyen. Lesz is, majd meglátod, segítek neked. De nem így kell pénzhez jutnod. A ti világotokban a gyógyításért pénzt fogadnak el, ott ezt másképpen nem is lehet. De én szívesebben csinálom pénz nélkül. Egyébként pedig nem is gyógyíthatom őket mind, sorban, mert nem mindig értem, hogy milyen esetekben jár a gyógyítás haszonnal, és mikor okoz viszont kárt. De majd

igyekszem felfogni és megérteni... Mihelyst pedig sikerült megértenem...

- Miféle badarság ez? Ugyan mi módon tud az ember gyógyítása, meggyógyítása kárt okozni? Vagy arra gondolsz, hogy kárt neked személy szerint?

- A testi nyavalyák kigyógyítása gyakran okoz kárt magának a meggyógyított embernek.

- Anasztázia, neked a túlzott okoskodásod miatt a jóról és a rosszról tisztára fejetetejére állított elképzelésed van. Az orvosokat a társadalom mindig is nagy becsben tartotta, még ha nem is ingyen végezték munkájukat, akkor is. Ha mindent a Bibliára kensz, hát tudd meg, hogy ott erről szó sincs. Te ezt csak verd ki a fejedből! Az embert meggyógyítani - az mindig jót jelent.

- Értsd meg, Vlagyimir, én láttam...! Nekem nagypapa példán mutatta meg, hogy milyen kárt okozhat a gyógyítás akkor, amikor nincs az egész végiggondolva, amikor a gyógyítás folyamatában nem vesz részt maga a gyógyított személy...

- Micsoda sajátos filozófiátok van itt nektek, hallod. Én neked itt együttműködést ajánlok, akkor meg ugyan minek a példa?

GYÓGYÍTÁS A POKOL SZÁMÁRA

Egyszer sugarammal megpillantottam egy öregasszonyt, aki egyedül dolgozgatott kertecskéjében. Az öregasszony örökmozgó, szikár természetű, mindig örvendező ember volt. Hirtelen felkeltette érdeklődésemet. Kertecskéje ugyan zsebkendőnyi volt, de megtermett benne minden, még hozzá jól, mert mindent szeretettel végzett. Aztán megtudtam, hogy mindent, ami megtermett, tolókcocsiba rak, elviszi a népesebb városokba és eladja. Az első termést, amikor az még drága nálatok, nem eszi meg, hanem eladja. A pénz arra kellett neki, hogy fiának segítsen. Már jócskán benne volt a korban, amikor fiát világra hozta és férj nélkül maradt. A rokonok nem tartották vele a kapcsolatot.

A fia még gyermekként rajzolgatott, ő meg arról ábrándozott, hogy fiából festőművész lesz. A fia néhányszor meg is próbálkozott valamilyen iskolába bejutni. Végül sikerült is neki. Öregecske anyjához évente egyszer-kétszer látogatott el. Az édesanya számára ezek a látogatások az öröm gyönyörűséges forrásai voltak és minden ilyen alkalomra szorgosan gyűjtögette pénzecskéjét és rengeteg dolgot halmozott fel a fia számára. A kertben termő gyümölcsöt, zöldséget befőzte és elrakta várva fia jövetelét. Neki tartogatott, adott mindent.

Élt-halt fiáért és arról ábrándozott, hogy fiából majd egyszer valamikor nagy festőművész lesz. Ez a vágy éltette. Az öregasszony már nagyon betegcske volt. Bizony nehezebbre esett hajlongania, hogy kertecskéjét megművelje, a növényeket rendben tartsa. Éles fájdalom hasogatott testébe minden alkalommal, ha le kellett hajolnia. De micsoda leleményesség bújt belé! Kes-

keny és hosszú veteményes ágyakat csinált. Egy régi hokedli tetejét levette, így készített magának ülőalkalmatosságot, berakta az ágyasok közé, ráült és így, ülve gyomlálgatott. Így ülve járta végig az egész kertet. A gyomos kosarat meg zsinóron húzogatja maga után. Közben pedig egyre azon örvendezett, hogy milyen jó termése lesz.

A termés valóban jónak ígérkezett, a növények „éreztek” az öregasszonyt és megfelelő módon reagáltak. Az öregasszony pedig lelkében érezte is már, hogy hamarosan meg fog halni és nehogy halálával fiának gondot okozzon, megvette magának a koporsót, hozzá még koszorút is és úgy általában mindent elrendezett a temetésre. De halála előtt szeretne volna még betakarítani a termést, befőttet készíteni fia számára a télre. Akkor nem tulajdonítottam jelentőséget annak, hogy a kertecskéjében növő növényekkel való ily bensőséges kapcsolat mellett, miért ennyire beteg? Azt gondoltam, hogy talán azért, mert a kiskertjében megtermett növények termésait egyáltalán nem fogyasztja. Eladja őket és a kapott pénzen azt vesz, ami olcsóbb.

Eldöntöttem, hogy segítek neki és egyszer, amikor aludni tért, Sugarammal melengetni kezdtem őt, testéből igyekeztem a kórságokat kiűzni. Éreztem én, hogy Sugaramnak ez nem tetszett, de csak folytattam. Ezt bizony jó tíz percig csináltam, míg el nem értem a magamét, míg ki nem gyógyítottam egész testét.

Majd később, amikor megjött nagypapám, elmeséltem neki az esetet az öregasszonnyal. Meg is kérdeztem, hogy vajon mi volt az, ami ellenszegült Sugaramnak? Nagypapám elgondolkodott és azt mondta, hogy nem jól jártam el. Akkor persze elszomorodtam. Elkezdtem könyörögni nagypapámnak, hogy magyarázza meg nekem, miért? Nagypapám hallgatott, majd azt mondta: „Te a testét gyógyítottad meg, nem pedig a lelkét.”

– De hát mi rosszat tehetnél az öregasszony lelkével? – kérdeztem.

Anasztázia felsóhajtott, majd így folytatta:

- Az öregasszonynak elmúltak a fájdalmai és nem halt meg. Fia korábban érkezett a szokottnál. Mindössze két napra jött és elmondta, hogy otthagyta az iskolát és nem akar festőművész lenni, másvalamibe fogott, olyanba, ami pénzt hoz. Megházasodott. Így hát pénze is lesz. És anyja többé befőtteket se csináljon neki, mert az elszállításuk többbe kerül, mint az, ami benne van.

- Anyám, inkább te magad táplálkozz jobban! - mondta a fiú.

Elment és semmit sem vitt magával. Az öregasszony másnap reggel kiült a tornácra, csak nézte, nézte a kertecskéjét és a szemébe iszonyatos elhagyatottság telepedett, szomorúság,... nem akart többé élni. Csak gondolj bele, a teste ép, egészséges, de élet, mintha egy szikárnyi sem lenne benne. Láttam, vagyis inkább megéreztem, hogy milyen borzasztó elhagyatottság, kilátástalanság van a lelkében.

Ha nem gyógyítottam volna meg testét, az öregasszony a kellő időben megelégedetten, boldogan halt volna meg, szívében gyönyörű vággyal, reménnyel. Most azonban az, hogy fia még életében elhagyta, százszorta rosszabb volt a testi halálnál.

Két hétre rá az öregasszony meghalt.

BIZALMAS BESZÉLGETÉS

Megértettem, hogy a test fájdalmaihoz képest a lelki gyötrelmek semmit sem jelentenek, de lelket gyógyítani akkor még nem tudtam.

Felébredt bennem a vágy, hogy megismerjem, miként lehet ezt csinálni, és hogy egyáltalán lehet-e? Most már tudom – lehet!

És megértettem azt is, hogy a testi betegségek az emberben nem csupán annak következtében jelennek meg, mert az ember maga vonja ki magát az őt körülvevő Természetből és nem csupán a Sötét Érzések következtében, melyeknek önmagában teret enged. A betegségek lehetnek a figyelmeztetés mechanizmusai, esetleg megváltás is - sokkal jelentősebb gyötrelmekről. A betegségek – voltaképpen annak a kapcsolatnak a mechanizmusai, módozatai, melyet Isten, a Nagy Szellem tart fenn az emberrel. Az ember fájdalma – az Ő fájdalma is. De másképpen ez nem megy. Különben hogyan tudná neked is megmondani például ezt: „Ne tömd a gyomrod mindenféle haszontalansággal!” Mivel te ezt a jótanácsot meg sem hallgatod, a jótanácsot fájdalom képében mondja el. De te inkább fájdalomcsillapítókat szedsz és kitartóan folytatsz mindent tovább, mint korábban.

– Akkor mi legyen? Szerinted az embereket nem is kell gyógyítani vagy mi? És nem is kell nekik segíteni, ha rosszul érzik magukat?

– De, kell a segítség, de mindenekelőtt a betegség eredeti okának a pontos felismerésében.

Feltétlenül fontos felismerni, hogy a betegséggel a Nagy Szellem – Isten – mit is akar mondani. Ez azonban nagyon

nehéz. Lehet tévedni is. Hiszen a fájdalom – kettejük, az ember és Isten bizalmas párbeszéde, olyanoké, akik ismerik egymást. Egy harmadik, ha belép a folyamatba, az embernek gyakran kárt okoz és nem nyújt segítséget.

– Akkor meg miért kergetted ki belőlem a betegségeket? Esetleg kárt okoztál nekem?

– Minden betegséged visszatér hozzád, ha nem változtatsz meg életmódodat és viszonyodat magadhoz és ahhoz, ami körülvesz. Ha nem változtatsz bizonyos szokásaidon, éppen ezek lesznek betegséged okozói. Kárt én a te lelkednek egyáltalán nem okoztam.

Megértettem. Meggyőzni Anasztáziát arról, hogy gyógyító képességeinek felhasználásából jövedelme legyen, addig lehetetlen, amíg valamit egész teljességében meg nem ért. Üzleti tervem szertefoszlott. Anasztázia valószínűleg észrevette csalódásomat, ezért így szólt:

– Sose búsulj, Vlagyimir! Majd igyekszem mindent gyorsan megérteni. Ha tényleg akarsz segíteni az embereken és magadon is és nem csupán pénzt keresni, akkor majd mesélek neked olyan módszerekről, melyek segítségével az ember sok mindenféle nyavalyából ki tudja magát gyógyítani, és amelyeknél nem adódhatnak olyan nem óhajtott következmények, mint amikor mások, kívülállók avatkoznak sorsába. Ha van kedved meghallgatni...

– Mi más tehetnék? Amúgy se tudlak meggyőzni. Mesélj hát!

– Tudod, az emberi test betegségeinek néhány fő oka van: ilyenek a romboló érzések, emóciók, a táplálék fogyasztásának mesterséges úton meghatározott napirendje és összetétele, élete távoli és közeli céljainak a hiánya, hamis elképzelések az ember mibenlétéről és rendeltetéséről. Sikerral tudnak azonban ellenállni a test betegségeinek a pozitív töltésű emóciók. Sok növény, de az ember saját létezésének és rendeltetésének az átértékelése is nagyon sokat tud változtatni úgy a test, mint a lélek állapotán...

Arról, hogy miként lehet visszaállítani az ember és a növények közötti kapcsolatot, mely a ti világotokban megszakadt, már beszéltem. És minden egyébnek a megértését is könnyebben el lehet érni a növényekkel való személyes és közvetlen kapcsolat által.

A Szeretet Sugarával orvosolhatjuk még felebarátunk sok baját is, életét meghosszabbíthatjuk azzal, hogy a Szeretet Terét hozzuk köré létre.

Aztán maga az olyan ember is, aki képes magában pozitív emóciókat ébresztetni, éppen az ilyen emóciók segítségével tudja önmagában oldani a fájdalmat, kigyógyítani a testet a megbetegedésből, sőt így lesz képes ellenállni még a mérgeknek is.

- Mit jelent az, hogy ébresztetni? Lehet egyáltalán valami jóra gondolni, ha fáj a fogam vagy a gyomrom?

- Az élet tiszta, őszinte pillanatai, a pozitív emóciók, mint az őrző-védő angyalok, legyőzik a fájdalmat és a betegséget.

- És ha az embernek nem volt elegendő tiszta és őszinte pillanata, melyek gyógyító pozitív érzéseket ébresztettek volna benne, akkor mit tegyen?

- Haladéktalanul olyasvalamit kell tennie, ami előidézi őket. Az ilyen érzések felébrednek, ha a körülötted lévő emberek őszinte szeretettel viszonyulnak hozzád. Tessék, hozz létre egy ilyen helyzetet! Hozd ezt létre azzal, hogy miként viszonyulsz a téged körülvevő emberekhez. Különben az őrző-védő angyalod nem tud neked segíteni...

- Érdekelne, hogy bennem voltak-e ilyen érzések. Hogyan lehet őket létrehozni?

- Az emlékek segítségével. Például valami jónak, kellemesnek a felidézésével a múltunkból. Éppen az emlékezésnek a segítségével érzed azt a kellemes állapotot, amely akkor volt benned. Kipróbálsz? Most, azonnal? Segítek neked. Gyere, próbáld ki!

- Jó, rendben, kipróbálok.

- Gyere, feküdj le a fűre és lazulj el! Emlékezhetsz a jelen perctől kezdve visszafelé haladva a múltba. De felidézheted

a gyermekkorodat is és haladhatsz gondolatban egészen a mai napig. Vagy hirtelen felderenghernek benned a legkellemesebb percek és a hozzájuk kapcsolódó érzések.

Lefeküdtem a földre. Anasztázia is mellém feküdt és ujjait ujjaimra helyezte. Azt gondoltam, hogy jelenléte zavarni fogja összpontosításomat az emlékeimre, ezért azt mondtam neki:

- Jobb lenne, ha egyedül csinálnám.

- Ne félj! Majd csendben leszek. Ha majd emlékezni kezdesz, megfélekezdel rólam. A kezem érintését sem fogod érezni. De segítek majd neked gyorsabban és világosabban emlékezni.

HOL VAGY ÓRZÓANGYALOM?

Az életben átélt események krónikája gyermekkoromba vezetett. Az emlékképek addig peregtek, amíg nem láttam magam, ahogy falubéli gyerekekkel a homokban játszom, majd megszakadtak. A lelke-men érthetetlen nyugtalanság lett úrrá. Egész átélt életemben nem akadt egyetlen olyan esemény, mely pozitív emóciókat, érzéseket váltott volna ki bennem, olyanokat, melyek hasonlítottak volna azokhoz, melyeket az Anasztáziával töltött éjszaka után éreztem. És azokhoz, melyek lelkemben ébredtek; midőn azt mutatta meg, milyen az, ha a környező természet ritmusa szívem verésének ritmusához hangolódik (ezt az első könyvben a „Paradicsom érintése” fejezetben írtam le). De abban voltam, hogy ezeket a gyönyörűséges érzéseket Anasztázia váltotta ki bennem, nem az én saját érzéseim. Nem természetes módon keletkeztek, Anasztázia ajándékai. Akaratlanul is összevetettem őket azokkal az érzésekkel, melyek életemben adódtak és nem találtam hasonlatosságot. Újra és újra száguldoztam életem emlékei között, mintha filmkockákat pergettem volna előre – hátra. Minden esemény valaminek az eléréséről, valaminek a megszerzéséről szólt, azzal állt kapcsolatban. Megszereztem ugyan a kívánt dolgot, de a boldogságot nem tapasztaltam meg. Helyette egy újabb óhaj született... Életem utolsó évei pedig, amikor a környezetem azt gondolta, mily’ jó dolgom van, mennyire jól megy nekem minden, még nagyobb zűrzavart váltottak ki belőlem. Az autók, a nők megszerzése, a bankettek, ajándékok, jókívánságok és gratulációk üresnek és haszontalannak tűntek.

Ekkor heves mozdulattal felugrottam és talán saját magamnak, talán Anasztáziának címezve ingerülten mondtam:

- Az ember életében nincsenek is ilyen gyógyító érzések! Legalábbis az enyémben nincsenek. És meglehet, hogy sok más ember életében sem adódnak.

Anasztázia szintén felállt és nyugodtan válaszolt:

- Akkor bizony a lehető legrövidebb időn belül létre kell illekedet hoznod.

- De hát voltaképpen mit kell létrehoznom? Mit?

- Előbb meg kell érteni, hogy minek van számodra nagy jelentősége, értelme. Az előbb végignézted életedet. Jóllehet lehetőséged volt elemezni életed kockáit, úgy nézni rájuk, mint kívülálló, mégsem tudtál észrevenni bennük semmi jelentőséget. Ahogy azt te láttad, minden csak szokványos volt. Mondd, melyik pillanat volt az, amikor - még ha esetleg nem is teljesen - de legalább úgy-ahogy sikerült közel jutnod a boldogság érzéséhez?

- Volt ugyan két helyzet, de volt bennük valami zavaró, ami nem engedte, hogy teljes mértékben boldognak tudjam ezeket látni.

- Miféle helyzetek?

- Még a peresztrojka kezdetén sikerült hosszútávú bérletbe vennem egy gőzhajót. Ez volt a legjobb személyszállító gőzhajó a Nyugat-Szibériai Folyami Hajózásban. „Mihail Kalinyin” volt a neve.

A hosszútávú bérlemény okmányai ki lettek állítva. Így hát elmentem a kikötőbe, s látom, hogy ott áll - büszkén - a gőzös - én meg először léptem fedélzetére.

- Na és, örömteli érzéseid nagyon hatványozódtak, amikor a fedélzetére léptél?

- Tudod, Anasztázia, a mi életünkben rengeteg mindenféle gondunk van. Amikor a gőzhajó fedélzetére léptem, a hajó kapitánya üdvözölt.

Kajütjébe mentünk. Ittunk együtt egy pohár pezsgőt. Beszélgettünk. A kapitány elmondta, hogy sürgősen át kell mosni

a vízvezetékrendszert, mert a Közegészségügyi Állomás nem ad engedélyt a hajó kifutására és üzemeltetésére. Aztán a kapitány még azt is elmondta, hogy...

- Te pedig, Vlagyimir, belemerültél a gőzös működésével járó gondokba, bajokba.

- Igen, belemerültem. Volt belőlük elég.

- A mesterségesen előállított anyag és a különböző mechanizmusok számára is jellemző, Vlagyimir, hogy több gondot hoznak, mint örömet. Az embernek nyújtott segítségük ezért illuzórikus.

- Nem értek veled egyet. Lehet, hogy a mechanizmusok önmaguk ugyan gondot okoznak - karbantartás, működtetés. De segítségükkel sok mindent el lehet érni.

- Például mit?

- Még szerelmet is.

- Az „igaz szeretet-szerelm” fölött, Vlagyimir, a mesterségesen előállított tárgyaknak nincs hatalmuk. Még akkor sem, ha te birtokolnád valamennyit a földkerekségen, csak az ilyen tárgyak segítségével, bizony, egyetlen nő igaz szeretetét-szerelmét sem tudnád megszerezni.

- Hisz' te nem is ismered nálunk a nőket. Mégis ítélsz. Én pedig megszereztem, érted?

- Mit szereztél meg?

- Hát a szerelmet. Könnyen meg tudtam szerezni. Volt egy nő, akit nagyon, de nagyon szerettem. Nem is egy éven át. De bizony ez a nő nem nagyon állt kötélnek, szerelmi légyottra nem volt kapható. Amikor megszereztem a gőzhajót, meghívtam őt a hajóra és ő a meghívást el is fogadta. Csak gondold el, milyen nagyszerű volt!?

Ott ültünk ketten a pultnál a hajó bárjában. Az asztalon pezsgő, remek bor..., gyertyafény, lágyan szól a zene - és senki más, csak ő meg én.

Beindíttattam a hajót és senkit sem vettem fel a fedélzetre, hogy egyedül lehessen velem. A gőzhajó úszik a folyón. A bárban szól a zene. Felkértem egy táncra. Alakja, melle csodálatos.

Magamhoz öleltem. Szívem úgy zakatolt az örömtől, mint egy vonat... szájon csókoltam.

A nő nem húzódott el és szintén átkarolt. Érted? Ott volt velem és megérinthesem, megcsókolhattam. Mindezt pedig a gőzhajónak köszönhetően. Te pedig azt mondod, csak gondot okoz.

- Aztán? Csak mondd tovább, Vlagyimir, aztán mi játszódott le benned? - kérdezte Anasztázia.

- Semmi különös.

- De azért csak emlékezz vissza! Kérlek!

- Mondom, hogy semmi különös. Nincs jelentősége.

- Elmondhatom én, hogy mi történt ott a hajón azzal a nővel és veled?

- Jó, tessék, mondd!

- Sokat ittál. Kimondottan azon voltál, hogy a lehető legtöbbet fogyassz. Aztán leraktad elé kajütöd, pompás lakosztályod kulcsait és te magad pedig lementél a fedélzet alá. Ott, egy parányi matrózfülkében aludtál kerek huszonnégy óráig. Tudod, miért?

- Miért?

- Bekövetkezett a pillanat, amikor a hőn áhított és szeretett fiatal nő arcán különös kifejezést és hidegséget árasztó mosolyt fedeztél fel.

Ösztönösen, csak tudatalattidban, megértetted - ő, akit úgy imádtál, így ábrándozott: „Óh, de boldog lennék, ha az asztalnál a bárban, a hajón, előttem nem Megre, de az én szerelmem ülné.” Az általad úgy szeretett nő valaki másról ábrándozott, arról, aki neki tetszett. Arról álmodozott, hogy mi lenne akkor, ha nem a tiéd, hanem az övé, kedveséé lenne a hajó. Mindkettő a holt, élettelen anyag hatalmában voltatok, hozzákötöttétek élő érzéseiteket, igyekezeteteket és így megöltétek azokat.

- Ne folytasd, Anasztázia! Számomra fájdalmasak ezek az emlékek. Bárhogy is legyen, a gőzhajónak úgyis megvolt benne a maga szerepe. Veled is a gőzhajónak köszönhetően találkoztunk.

- A jelen történéseit a korábban létezett érzések és a lélek áradásai hozzák létre, csak ezeknek van hatásuk az eljövendőre. Csupán ezek lendülete, felfelé ívelő szárnycsapásai tükröződnek vissza az égi tükrökben. A földi létezés történéseiben csupán a lélek áradásai és törekvései verődnek vissza.

- Hát ezt meg hogy értsem?

- A mi találkozásunkat a te és az én lelkem sok-sok törekvése előzhette meg, sőt, lehet, hogy távoli vagy közeli szüleink törekvése. Az is lehet azonban, hogy mindezt egy kicsinyke meggyfa szeretete, egyetlen fellángolása okozta, mely a hétvégi házad kertjében nő, egyáltalán nem a gőzhajó. A Világegyetem a gőzhajóra egyáltalán nem reagált.

- Hogy jön ide a kertemben növény meggyfa? Mi köze van annak mindehhez?

- Bár többször is végignézted életedet, de semmi jelentőséget nem tulajdonítottál sem ennek a meggyfának, sem a hozzá fűződő érzéseidnek, holott éppen ezek az érzések jelentik életed utolsó éveinek legfőbb eseményét. Csak gondoldj bele, mit jelenthet a Világegyetem számára a gőzhajó - ez a primitív, zajos, önálló gondolkodásra és önmagát megújítani képtelen szerkezet?

De a kicsi meggyfácska... A kicsi szibériai meggyfácska, mely számára emlékeidben még helyet sem biztosítottál, lángba borította a Világegyetem térségeit, megváltoztatta az események folyását, melyek nem csupán veled és velem állnak kapcsolatban. Azért, mert a meggyfa él és éppen úgy, mint minden, ami él, elválaszthatatlanul összekapcsolódik a Világmindenséggel.

A KIS MEGGYFA

Emlékezz vissza, Vlagyimir, mindenre, ami téged a kis fához fűz! Emlékezz csak vissza egészen attól a pillanattól kezdve, amikor először megérintetted!

- Jó, rendben, megpróbálom, ha úgy gondolod, hogy fontos:

- Igen, fontos.

- Gépkocsiban voltam. Valahová mentem. Nem is emlékszem hová. A sofőrt megállítottam a Központi Vásárcsarnoknál és megkértem, hogy menjen nekem gyümölcsöt venni. Magam meg a kocsiban maradtam és néztem, ahogy a piacról igyekvők mindenféle ültetvényeket cipelnek.

- Nézted őket és meglepődtél. Mi lepett meg?

- Csak képzeld el, az arcukról sugárzik az öröm, a boldogság. Az utcán eső szitál, hideg van, ők meg valamilyen ültetvényeket cipelnek, a gyökereket mindenféle rongyokba bugyolálták, alig bírták vinni, de az arcukon mégis boldogság ült, én meg ott gubbasztok egy kocsiban szomorúan. Amikor a sofőr visszatért, elindultam a piacra. Csak bolyongtam, róttam az utat az árusok között és hirtelen felöltött bennem, hogy veszek három kis meggyfa-palántát. Amikor az autó csomagtartójába raktam őket, a sofőr azt mondta, hogy a meggyfák egyike nem fog befoganni, mert a gyökerét túlságosan rövidre vágták és jobb lenne azonnal kidobni. Én mégis meghagytam. Ez volt a legszebb, legarányosabb. Aztán később a hétvégi házam kertjében magam ültettem el mindhármat.

A megkurtított gyökerű meggyfácskának kiásott lyukba

sokkal több fekete tápföldet tettem, tőzeget, de még egy kis műtrágyát is.

- Annyira igyekeztél neki segíteni, hogy a műtrágyával a meggyfa gyökerei közül még kettőt összeégettél.

- De túlvészelted! Tavasszal, rügyfakadáskor az ő ágacskái is kirügyeztek. Piciny levélkéket bontott. Aztán a kereskedelmi expedícióba indultam.

- De még mielőtt elmentél volna, két hónapon át minden nap eljártál hétvégi házádba és első dolgod az volt, hogy elmenj a kis meggyfácskához. Olykor-olykor megsimogattad ágacskáit, cirógattad. Örvendeztél a kibontakozó levélkének, csókot leheltél rájuk. Öntözgetted. A fa törzse mellé, a földbe még egy karót is vertél és hozzákötözted, nehogy a szél eltörje.

Mondd csak, Vlagyimir, mit gondolsz, reagálnak a növények arra, hogy miként viszonyul hozzájuk az ember? Érzik a jó, illetve rossz bánásmódot? - kérdezte Anasztázia.

- Hallottam, illetve olvastam valahol, hogy a szobai növények állítólag reagálnak. El is hervadhatnak, ha eltávozik az, aki törődik velük. Azt is hallottam, hogy tudósok kísérleteket végeztek rajtuk: műszerek érzékelőit kapcsolták különböző növényekhez és a műszerek mutatói az egyik oldalra hajoltak, ha az ember rossz szándékkal közeledett hozzájuk, ha viszont jó szándékkal, akkor a másik oldalra.

- Te tehát, Vlagyimir, tudsz arról, hogy a növények válaszolnak a kinyilvánított emberi érzésekre. És, ahogy azt a Nagy Alkotó eltervezte, igyekeznek mindent megtenni az ember életének a biztosítása érdekében: neki hozzák termésüket, vagy gyönyörűsége virágaikkal igyekeznek az emberben pozitív érzéseket kiváltani, a levegőt légzéséhez szabályozni.

De van még egy dolog, és nem kevésbé fontos ez sem. Ez pedig a rendeltetésük. Azok a növények, melyekkel egy bizonyos ember kapcsolatba lép, kialakítják számára az Igaz Szeretet Terét. Az olyan szeretetet, mely nélkül a Földön lehetetlen élni.

Sok kerttulajdonos igyekszik minél többet kijutni kertcskéjébe, mert ott éppen ez a tér van számára kialakítva. A kicsi

szibériai meggyfa is, amelyet te ültettél, s amelyhez el-eljártál, szintén azt igyekezett megvalósítani, amit rendeltetése teljesítésével minden növény tesz.

Ha sokan vannak, erős Szeretet-teret tudnak az ember számára kialakítani. Ha különbözőek és az ember kapcsolatot tart fenn velük, szeretettel közelít hozzájuk. Mind együttesen képesek az ember számára egy olyan erős Szeretet-teret kialakítani, melynek áldásos hatása van a lélekre és gyógyítóan hat a testre. Érted ugye, Vlagyimir? Mind együttesen, amikor sok van belőlük. De te csak egyetlenegy fa után jártál. És akkor a piciny szibériai meggyfácska megpróbálta létrehozni azt, amit a különböző növények csak együttesen tudnak létesíteni.

A meggyfa törekvéseit a te különleges, iránta mutatott bánásmódod indította el. Te ösztönösen megérezted, hogy környezetben ez az egyetlen fácska nem akar tőled semmit, nem alakoskodik, nem játssza meg magát, csak önmagát, teljes lényét próbálja neked adni, ezért jártál el hozzá a hosszúra nyúlt, fáradtságos nap után. Csak álltál és nézted őt és ő pedig úgy igyekezett adni. Neked. Önmagát adni.

Már pirkadatok, még a napocska első világosságát hozó sugarának a megjelenése előtt a fény visszatükröződését igyekezett levélkéivel a derengő égbolton felfogni.

És amikor a nap nyugovóra készülődött, megpróbálta felhasználni a csillagok fényes ragyogását. És ez egy picit sikerült is neki.

Pici gyökerei, kikerülvén az égető műtrágyát, képesek voltak fölvenni a Földből azt, amire szüksége volt. A Föld nedve pedig a meggyfa ereiben picit gyorsabban áramlott, mint általában. Egyszer, amikor megérkeztél, a vékonyka gallyacskákon aprócska virágokat láttál. A másik facsometéken virág nem volt, de ő, a kis meggyfa, virágba borult. Megörültél neki. Jókedvre derültél, és akkor... Emlékezz, Vlagyimir, emlékezz vissza, mit is tettél, amikor megláttad virágait!

- Valóban nagyon megörültem. Valami miatt derült jókedvem lett és megcírógattam a gallyacskáit.

- Gyengéden simogattad gallyacskáit és azt mondtad: „No lám, lám, virágba borult az én szépséges tündérkém!”

A fák, Vlagyimir, termést hoznak. Ezen túl azonban ők alakítják ki a Szeretet Terét is. A meggyfa nagyon, de nagyon szeretne volna, ha neked is lenne ilyen Szeretet-tered. De hát honnan is tudna egy kis meggyfa annyi erőt szerezni, hogy vissza tudja adni az embereknek a tőle kapott szeretetet! Odaadta már mindenét, ami erejéből tellett, de valami mást kapott még. Különleges, szeretetteljes bánásmódot... És akkor felébredt benne a vágy, hogy valami hatalmasat alkosson! Ő, egyedül!

Elutaztál a hosszan tartó expedíciódba. Amikor visszatértél, rögtön elmentél a kis meggyfához. Elmentél, de a piacon vett meggyet eszegetted. Amikor hozzáléptél, megpillantottad, hogy a kis meggyfádon szintén ott ringott három szem piros meggyecske. Fáradtan álltál előtte, eszegetted a piaci meggyet és a magokat köpködted. Aztán leszakítottál egy szem meggyet a fádról. Megízlelted. Valamicskével savanyúbb volt a piacitól, de a többi két meggyszemet már nem tépted le.

- Jólaktam a többivel. És különben is az a szem ténylegesen jóval savanyúbb volt, mint a többi.

- Óh, Vlagyimir, ha te tudnád, mennyi minden volt felhalmozva azokban az apró meggyszemekben éppen a te számodra! A Szeretet mennyi energiáját halmozták fel neked. A kis meggyfa a Föld Méhéből, a Világmindenség térségeiből összegyűjtött számodra minden hasznosat és belehelyezte abba a három pici szembe, melyet kinevelt számodra. Egyik gallyacskáját még el is sorvasztotta csakis azért, hogy a három parányi meggyszembe tudjon érní. Az egyiket letépted, de a másik kettőhöz már nem is nyúltál.

- De hisz' én erről mit sem tudtam. Bárhogy is volt, igenis, nagyon örültem, amikor láttam, hogy ki tudja hordozni termését.

- Igen, örültél. És akkor... Emlékszel, mit csináltál akkor?

- Én? Hát, megsimogattam a meggyfa gallyait.

- És nem csupán megsimogattad. Te hozzá is hajoltál és csókot leheltél a levelekre, melyek a kezeden feküdtek.

- Igen, megcsókoltam. Mert jó volt a kedvem.

- És a meggyfával valami hihetetlen történt. Mit tehetett volna még érted, hisz' nem fogadtad el, nem vetted át tőle természetét, melyet oly szeretettel nevelt ki éppen személyre szólóan a te számodra! Mit?

A kicsiny meggyfa az embertől kapott csókba beleremegett és a Világmindenség Fényes Térségeibe csupán az emberre jellemző gondolatok és érzések lövelltek ki belőle, és a kis, sudár szibériai meggyfa megpróbálta visszaadni az embernek azt, amit tőle kapott.

Megpróbálta megajándékozni az embert az iránta érzett szeretet csókjával, felmelengetni a szívét a Szeretet Fényes Érzéseivel. A gondolat minden törvény ellenére ott lebegett, lobogott a Világűr végtelenjében és nem lelt beteljesülésre.

A beteljesülés lehetetlenségének a tudatosítása - a halál.

A Fényes Erők visszaküldték a meggyfácskának az általa létrehozott gondolatot, hogy azt saját magában megsemmisítse és ne kelljen meghalnia. A kicsi meggyfa azonban nem fogadta azt vissza!

A kis szibériai meggy lángoló vágya változatlan maradt, rendkívül tiszta és remegő.

A Fényes Erők nem tudták, mitévők legyenek. A Nagy Teremtő nem változtatta meg a Harmónia törvényeinek rendelkezéseit. A meggyfácska azonban mégsem pusztult el. Azért nem pusztult el, mert gondolata és törekvése, érzései rendkívül tiszták voltak és a Világegyetem törvényei értelmében a Tiszta Szeretetet semmi sem tudja elpusztítani. Ott lebegett fölötted, igyekezőn beteljesülést találni. Ő egyedül, egyes egyedül a Világmindenségben próbálta számodra létrehozni a Szeretet Terét.

A hajótokra jöttem, hogy legalább valahogy megpróbáljak a meggyfa által fölroppentett vágnak segítséget és beteljesülést találni. De nem tudtam, ki a címzett.

- Ez azt jelenti, hogy a te viszonyod hozzám abból az óhajodból fakadt, hogy segíts a meggyfának?

- Az én viszonyom hozzád, Vlagyimir - csak az én viszonyom. Nehéz megmondani, ki kinek segít. A meggyfa nekem vagy én a meggyfának? A Világegyetemben minden mindennel kölcsönös kapcsolatban áll. A valóságot befogadni csupán saját Énünk által szabad. De most, engedd meg, hogy megvalósítsam a meggyfa óhaját. Megcsókolhatlak helyette én?

- Hát persze, csókolj! Ha már így kell lennie. És a meggysemekeket pedig rögtön megeszem, mihelyst hazaértem.

Anasztázia lehunyta szemét. Kezeit mellére helyezte és csendesen suttopta:

- Meggyfácska, érezd, amit én érzek! Tudom, hogy meg tudod érezni. Most megteszem azt, amit te szeretnél volna. Ez, meggyecske, a te csókod lesz.

Aztán Anasztázia karjával gyorsan átfogta vállamat, fel sem nyitotta szemét, hozzám hajolt és ajkaival megérintette arcomat, majd elnémult.

Különös volt ez a csók! Az ajkak egyszerű érintése, és mégis minden korábban ismert csókoktól különbözött. Korábban soha nem tudatosított, nem mindennapi kellemes érzést ébresztett bennem. Valószínűleg nem is annyira az ajkak, a nyelv vagy a test mozgásának a módja fontos közben. Valószínűleg az a fontos, ami rejtve ott van az ember bensőjében és a csók közben mutatkozik meg.

Vajon mi rejtőzködik e tajgai remetenő bensőjében? Honnan van benne ennyi bölcsesség, különös képesség és érzés? Vagy az is lehet, hogy minden, amit mond, csupán fantáziájának a gyümölcse? De ha így van, akkor viszont honnan vannak bennem ezek a rendkívüli áldásos, varázslatos és teljes bensőmet megremegtető, melengető érzések? Lehet, hogy közös igyekezettel sikerül megfejtenünk a rejtvényt a következő történet segítségével, melynek szemtanúja voltam.

KI A BŰNÖS?

Egyszer, amikor Anasztázia megpróbált nekem valamit a hitről és az életmódról megmagyarázni, – ám nem talált rá megfelelő, érthető szavakat, bár nagyon óhajtott ilyeneket találni – a következő történt.

Anasztázia hirtelen arccal a Zengő Cédrushoz fordult, tenyezeit törzsére helyezte és ekkor valami érthetetlen történt vele. Fejét a magasba emelte és hol a cédrushoz, hol pedig valaki máshoz fordult, aki fönin a magasban volt, hol szavakkal, hol hangokkal kezdett hevesen és magáról megfélelkezve beszélni.

Valamit megmagyarázni, bizonyítani próbált, esdeklőn kérni. Monológjába időről időre állhatatosan kérlelő hangocskák vegyültek. A pattogás-ropogás – a cédrus zengése felerősödött. Sugara fényesebb és erősebb lett. És ekkor Anasztázia kérlelően így szólt:

– Válaszolj nekem! Válaszolj! Magyarázd el! Add meg nekem, add meg! Közben még fejét is megrázta, sőt mezítelen lábával is dobantott.

A Zengő Cédrus koronájának sápadtan villódzó fénye sugárrá alakult és a sugár hirtelen elszakadt a cédrustól, a magasba lövellt és eltűnt. De egy másik sugár fentről a cédrusra célozva, azonnal megjelent. Úgy nézett ki, mintha égszínkéék köd vagy felhő lenne.

A cédrus lefelé irányuló tűlevélkéinek hegyei ugyanilyen felhőszerű, alig észrevehető sugarakat bocsátottak ki, világítani kezdtek. Ezek a sugaracskák Anasztázia felé irányultak, de nem érintették meg, mintha elvésztek volna és feloldódtak

volna a levegőben. Amikor pedig újra követelődzve dobbantott egyet lábával és tenyereivel még meg is paskolta a Zengő Cédrus roppant törzsét, a sugárzó tűlevelek megremegtek, s apró sugaraik egyetlen felhőszerű hatalmas sugárba olvadtak össze. Ám az sem, mely Anasztázia felé irányult, nem érintette meg őt. A Sugár szertefoszlott a levegőben, mintha elpárolgott volna, előbb úgy egy méternyi távolságra Anasztáziától, majd fél méternyire...

Ekkor elszörnyedtem, mert felmerült bennem, hogy pont ilyen sugár okozta szülei halálát.

Anasztázia ezzel mit sem törődve, eszelősen tovább kérelt valamit. Éppen úgy, ahogy az elkényeztetett gyermek akaratoskodik szüleiével, hogy megkapja tőlük azt, ami kell neki. S a Sugár egyszerre csak hirtelen elhajlott, Anasztázia irányába lövellt, mint a fényképezőgép vakuja. Teljes testét bevilágította, majd szertefoszlott, kihunytak az apró sugarak, melyek a tűlevélkékből hatoltak ki. A kis felhő Anasztázia körül is feloldódott. Anasztáziába hatolt, illetve a térben oldódott föl.

Anasztázia tekintete sugárzott, arcán boldog mosoly ült, megfordult, egy lépést tett felém, majd megállt, tekintete valamire, tőlem távolira szegeződött. Megfordultam. A tisztásra Anasztázia nagypapája és dédpapája lépett. Elöl lassan, száraz fagyökérből készült botra támaszkodva a magas termetű, ősz hajú dédpapa lépkedett, megelőzve kissé a nagypapát. Amikor hozzám ért, megállt. Rám nézett, majd tekintete a messzeségbe révedt, mintha valamiféle teret szemlélgetne. S bizony nem is tudtam, hogy lát-e engem vagy nem? A dédpapa szólanul állt, aztán köszönés és egyetlen szó nélkül kicsit meghajolt és Anasztázia felé fordult. A nagypapa mindig izgó-mozgó, nagyon természetes ember képét mutatta. Teljes megjelenése arról árulkodott, hogy vidám és jólelkű ember. Amikor hozzám ért, hirtelen megállt és egyszerűen kezet fogott velem. Valamit ugyan mondott is, de semmi sem maradt meg bennem abból, amit mondott. Valamilyen okból én is, ő is izgatottan szemléljük azt, ami a cédrus alatt zajlott.

A dédpapa úgy egy méternyire állt meg Anasztáziától. Egy ideig szótlánul néztek egymásra. Anasztázia kezeit leengedve az ősz öreg előtt úgy állt, mint kisdíák szigorú vizsgáztató tanára előtt. Gyermekekhez hasonlított, aki rossz fát tett a tűzre és lehetett érezni, hogy remeg.

A beállt feszült csendben az ősz dédpapa bársonyos, ám határozott hangja szólalt meg. Nem üdvözölte Anasztáziát, de hirtelen, lassan és határozott kiejtéssel mondván a szavakat, szigorúan megkérdezte?

- Ki fordulhat egyenesen Hozzá, mellőzve az általa ajándékozott Fényt és Ritmust?

- Bárki fordulhat Hozzá! A kezdet kezdetétől fogva Ő Maga is nagy örömmel beszélt az emberhez. Ő most is ezt akarja - mondta Anasztázia.

- Minden utat meghatározott már? Sokan azok közül, akik a Földön élnek, képesek megismerni ezeket az utakat? Te képes vagy arra, hogy lásd ezeket az utakat?

- Igen. Láttam azt, ami meg van határozva az emberek számára. Láttam, hogy az eljövendő események függenek a jelenleg élő emberek tudatra ébredésének mértékétől.

- Megtették az Ő Fiai, Fiainak felvilágosult szellemű követői, akik felismerték az Ő Szellemét, minden tőlük telhető, hogy az emberekben elhítsék a megértés magvait?

- Mindent megtettek és továbbra is mindent megtesznek nem kímélve saját életüket. Hordozták és hordozzák az Igazságot.

- Kétkedhet a látó ember az Ő Bölcsességében, Jóságában és az Ő Szellemének Hatalmában?

- Nincs hozzá fogható! Ő az egyedüli! De társalogni akar az emberrel. Azt akarja, hogy az emberek megértsék Őt, szeressék, ahogy Ő is szereti az embereket.

- Lehet az ember szemtelen és követelődző, ha beszél Vele?

- Szelleme és Bölcsessége parányi részecskéjét adta minden egyes Földön élő embernek. És ha e parányi részecske az emberben, az Általa adott részecske nem ért egyet az általánosan elfogadottakkal, akkor Ő az, éppen Ő az, aki nem fogad el min-

dent az előre elfogadottakból. Ő gondolkodik. Nevezhetjük az Ő gondolkodását arcátlanságnak?

- Kinek áll jogában felgyorsítani az Ő bölcselkedésének folyamatát?

- Annak áll jogában csak, aki jogot teremt.

- Mit kérsz te?

- Azt, hogy megtudjam, miként tudnék mindent megértetni azokkal, akik nem értenek, és megéreztetni mindent azokkal, akik nem éreznek.

- Meg van határozva a sorsuk azoknak, akik nem fogadják el az Igazságot?

- Igen. Azok sorsa, akik az Igazságot nem fogadják el, meg van határozva. De kit terhel a felelősség az Igazság el nem fogadásáért - vajon azt, aki nem fogadja azt el, vagy azt, aki azt nem tudja másoknak átadni?

- Micsoda?... Ez azt jelenti, téged?... - mondta felindultan a dédpapa és elhallgatott.

Egy ideig szótlanul nézte Anasztáziát. Aztán botjára támaszkodva lassan egyik térdére ereszkedett, megfogta Anasztázia kezét, ősz fejét lehajtotta, és kezet csókolt neki, majd azt mondta:

- Légy üdvözölve, Anasztázia!

Anasztázia dédapja előtt gyorsan térdre ereszkedett, majd meglepetten és meghatottan szólalt meg:

- Ugyan már dédpapa, ugyan már, mintha még mindig kislány lennék! Hiszen már felnőttem.

Majd átfogta dédapja vállát, fejét ősz szakállával borított mellére hajtotta és hallgatott.

Tudtam, hogy azt hallgatja, hogyan ver dédapja szíve. Gyermekkora óta szerette hallgatni a szív dobogását.

Az ősz fejű öreg térden állva, egyik kezével botjára támaszkodott, másik kezével pedig Anasztázia aranylóan szőke hajtincseit simogatta.

A nagypapa a látványba beleremegett, s hirtelen sürgölődni kezdett, térden álló apjához és unokájához futott, körültopo-

rogtá őket, széttárta karjait, majd egyszerre csak ő is térdre ereszkedett, s átkarolta őket...

Elsőként a nagypapa állt fel. Segített lábra állni apjának. A dédpapa még egyszer figyelmesen Anasztáziára nézett, lassan megfordult, majd távozni indult.

A nagypapa – nem tudni kinek – ezt mondta:

– Ám úgymint mindenki csak kényeztetni. Még Ő is. Lám, lám, hová jutott ez a gyermek. Mindenbe beleüti az orrát. Minden mindegy neki. Nincs senki, aki móresre tanítaná. Hát ki fog most a kiskerteseknek segíteni? Ki?

A dédpapa megállt. Lassan megfordult és ismét mély, bársonyos hangon határozottan így szólt:

– Azt tedd, kisunokám, amit szíved és lelked diktál. Majd én magam segítek neked a te kiskerteseiddel törődni.

A királyi termetű és megjelenésű őszhajú öreg megfordult, majd lassan eltávozott a tisztsárról.

– Hát nem megmondtam, mindenki csak kényeztetgeti – mondta újra a nagypapa.

Felemelt egy gallyat, azt lóbálva elindult Anasztázia felé, s közben ezt mondogatta: „Na megállj csak, majd megnevellek én téged!”

– Jaj nekem! Jaj nekem! – csapta össze Anasztázia tenyerét, s megjátszotta, mennyire fél, majd elnevette magát és elfutott a közelgő nagypapa elől.

– Hát még azt is fejébe vette, hogy megszökik előlem. Nehogy elkapjam és elfenekeljem!

A nagypapa rendkívül fürgén és könnyedén Anasztáziához futott. Anasztázia pedig kacagva elfutott előle, hol ide, hol oda iramodva a tisztsáron. A nagypapa nem maradt ugyan le, de nem tudta Anasztáziát beérni.

Ekkor a nagypapa hirtelen feljajdult, lehuppant és a lábához kapott. Anasztázia azonnal megfordult, arcára izgalom ült, majd kezét nyújtotta nagyapjának, s megdermedt. A tisztsárat betöltötte harsogó, ragadós nevetése. Ekkor figyelmesebben megnéztem a nagypapa testtartását és megértettem Anasztázia jókedve okát.

A nagypapa egyik lábán ült, a másikat pedig maga elé nyújtotta és így a levegőben kinyújtva tartotta. Közben, mintha sérült lett volna, mégis éppen azt a lábát simogatta, amelyen éppen ült. Bár rászedte Anasztáziát, mégsem tudott túljárni az eszén.

Ahogy az aztán kiderült, Anasztázia bizonyára észrevette a turpisságot, de ugyanakkor azt is, hogy milyen mulatságos a nagypapa póza. Míg Anasztázia hahotázott, a nagypapának sikerült elkapnia Anasztázia kezét és felemelve a gallyat, megsuhintotta vele Anasztáziát, mint egy gyermeket. Anasztázia, alig tudva visszatartani gyöngyöző kacaját, eljátszotta, mennyire fáj neki a nagypapától kapott fenyítés. A nagypapa mit sem törődve a visszafogott tovább gyöngyöző nevetéssel, átölelte Anasztázia vállát és azt mondta:

- Jól van! Jól van, no! Ne sírj, aranyoskám! Kikaptál? Azért, mert megérdemelted! Most majd legalább engedelmesebb leszel. Hiszen én már hozzá is láttam, hogy betanítsam a vén sast. Bár már öregecske, de ereje még van és emlékezni is sok mindenre emlékszik még. De ez, ez a vásott kölyke itt meg „minden lében kanál” akar lenni!

Anasztázia hirtelen abbahagyta burjánzó nevetését, figyelmesen a nagypapára nézett és felkiáltott:

- Nagyapócikám! Drága, egyetlen nagypapuskám! A sast! ... Ez azt jelenti, hogy te tudsz a gyermekről?

- Hát persze, hisz' a csillag!...

Anasztázia nem engedte, hogy a nagypapa befejezze. Derékon ragadta, felemelte és forogni kezdett vele. Amikor újra a földre rakta, a nagypapa megingott és igyekező szigorúnak látszani, azt mondta:

- Hát így kell az idősekkel bánni, mi? Megmondtam én - micsoda neveltetés! - Majd a gallyal hadonászva gyorsan távozott, hogy beérje atyját.

Amikor a nagypapa a tisztást övező fákhöz ért, Anasztázia még utána kiáltotta:

- Köszönöm nagyapóca! Köszönöm, köszönöm a sast!

A nagypapa megfordult, ránézett:
- Csak te légy, kisunokám! Kérlek, légy... !
Hangja gyengéden cirógató volt és be sem fejezve a mondatot, egy picit szigorúan még hozzátette:
- Légy óvatos! Vigyázz magadra!
Majd eltűnt a fák között.

A VÁLASZ

A mikor egyedül maradtunk, megkérdeztem Anasztáziát.

- Miért örültél meg annyira a sasnak?

- A sas rendkívül fontos lesz a kicsi számára - válaszolta. - A kisbabánk számára, Vlagyimir.

- Játsszani vele?

- Igen. Csak a játéknak van igazán rendkívüli értelme a későbbi ismeretszerzésre, az érzésekre.

- Értem.

Az igazat megvallva nem nagyon értettem, mi jó lehet azon, ha egy gyermek madárral játszik, még hozzá sassal.

- És a cédrusnál meg miket csináltál? Imádkoztál, vagy beszélgettél valakivel? Mi történt veled és a cédrussal? Miért beszélt hozzád a dédpapa oly szigorúan?

- Mondd, Vlagyimir! Szerinted van-e, létezik-e valami, ami értelmes - vagy úgy általában létezik-e Értelem - a láthatatlan világban, a Világűrben, Világegyetemben? Mit gondolsz te erről?

- Hát úgy gondolom, hogy igen. Hiszen ha már a tudósok is beszélnek róla, a kontaktőrök, a Biblia, akkor biztos.

- És most ezt a valamit nevezd meg valamilyen szóval, a számodra legfelfoghatóbbal! Ez azért szükséges, hogy mi ketten egyformán határozzuk meg a dolgokat. Például Értelem, Intellektus, Fény, a Fény Erőí, Vákuum, Abszolútum, Ritmus, Szellem, Isten.

- Jó, legyen Isten.

- Jó!

- Most mondd. Te mit gondolsz, vajon próbál-e Isten az emberrel beszélni? Nem az égből, harsogó hangon, hanem az emberek által, a Biblia által, mondjuk megsúgni neki, hogyan lehet boldogabb?

- Hát, a Bibliát nem feltétlenül Isten diktálta.

- Ha nem Ő, akkor szerinted ki?

- Bizonyos emberek is megtehették, akik valamilyen vallást akartak létrehozni. Összeültek és együtt megírták.

- Tehát, csak úgy egyszerűen megírták? Bizonyos emberek összeültek, megírtak egy könyvet, kigondolták a témákat, a törvényeket? Ez a könyv pedig már több mint ezer éve létezik és mind a mai napig a legtöbbet kiadott és legolvasottabb könyvvé lett! Az elmúlt évszázadokban tömérdek másféle könyv született, de nincs sok hozzá fogható. Szerinted ez mit jelent?

- Nem tudom. Könyvek, persze, nagyon régtől léteznek, de az emberek zöme ugyanis mai irodalmat regényeket, mindenféle detektívregényeket olvas. Miért?

- Azért, mert ha ilyeneket olvasnak, egyáltalán nem kell gondolkodniuk. A Bibliát elmélkedve kell olvasni és sok kérdésre önmagunknak kell felelnünk. Csak akkor válik érthetővé. Akkor nyílik meg előttünk. Ha tudatosan úgy viszonyulsz hozzá, mint a dogmához, akkor elég elolvasni és bemagolni belőle csupán néhány parancsolatot. De bármilyen dogma, ha csak kívülről fogadjuk magunkba és bensőnkben nem értjük azt meg, gátolja az Embernek, mint Alkotónak, a lehetőségeit.

- Milyen kérdésre szükséges válaszolnunk, ha a Bibliát olvassuk?

- Kezdetnek próbálj azzal foglalkozni, hogy a Fáraó vajon miért nem engedte el az izraelitákat Egyiptomból?

- Mit kell itt ezen annyit gondolkodni? Az izraeliták rabszolgák voltak Egyiptomban. Ugyan ki volna hajlandó elengedni saját rabszolgáit. Hiszen dolgoztak neki, biztosították neki a bevételt.

- A Biblia azonban azt is állítja, hogy az izraeliták nem egyszer okoztak vészt Egyiptom egész földjén. Sőt, az elsőszülötte-

ket és az állatokat is elpusztították. Az ilyen mágusokat később máglyára vetették és megégették, de a fáraó egyszerűen nem engedte őket el. Válaszolj még arra a kérdésre is, hogy vajon honnan szedtek össze az izraeli rabszolgák annyi holmit és állatot, hogy negyven éven át vándorolhattak a pusztaságban? Honnan szereztek fegyvereket, hogy az útjukba eső városokat megtámadják, és elpusztítsák?

- Hogyhogy honnan? Hát Isten adott nekik mindent.

- Gondolod, hogy csupán Isten?

- Hát ugyan ki más?

- Az embernek, Vlagyimir, teljes szabadsága van. Lehetősége van használni mindazt a „fényeset”, amit Isten a kezdet kezdetén adott neki, de mást is felhasználhat. Az ember az ellentétek egysége. Látod, a Napocska világít. A Nap Isten teremtménye. Mindenki számára létezik. Számodra, számomra, melengeti a kis kígyót, a növényeket és virágokat. A méh azonban a virágból mézet készít, a pók pedig mérget. Mindegyiküknek, ennek is, annak is, megvan a maga rendeltetése – egyetlen méh és egyetlen pók sem fog másképpen cselekedni. Csak az ember! Az egyik tud örvendezni a Nap első sugarainak, a másik pedig haragszik miattuk. Az ember lehet méh, de ugyanakkor lehet pók is.

- Ez azt jelenti, hogy az izraelitáknak nem mindent Isten adott? Hát hogy lehet megtudni, hogy mit tesz Isten és mit tulajdonítanak Istennek?

- Amikor valami jelentős az ember által jön létre, mindig két ellentét vesz benne részt. A választás lehetősége az emberre van bízva. Az ő szellemi tisztaságától – és tudatosságától függ, hogy miből vesz többet.

- Jó, tegyük fel, hogy így van. De te mit akartál, amikor a céd-rusnál álltál? Vele próbáltál beszélni?

- Igen, azt akartam, hogy válaszoljon.

- Ez volt az, ami a dédpapának nem tetszett?

- Dédpapa úgy gondolta, hogy tiszteletlenül beszéltem, követeltem.

- Hát, hogy tényleg követelődztél, azt én is láttam. Még a lábaddal is dobbantottál és könyörögtél. Mit akartál?

- A választ akartam hallani.

- Milyen választ?

- Tudod, Vlagyimir, Isten lényege nem a testben van. Ő nem tudja a Mennyekből a mennydörgés hangján lekiabálni az embereknek, hogy miként éljenek. Ő azonban azt akarja, hogy mindenkinek jó legyen, éppen ezért indítja útnak Fiait – az olyan embereket, akik szellemébe és lelkébe ilyen vagy amolyan szinten be tud hatolni.

Fiai pedig járják a világot, és más emberekkel találkoznak, különböző nyelveken beszélnek hozzájuk. Hol szavakkal, hol a zene és képek segítségével, vagy valamilyen események segítségével. Van, hogy meghallgatják őket. Van, hogy üldözik őket és meggyilkolják. Mint, például, Jézus Krisztust. És Isten újra küldi Fiait. De mindig csak az emberek egy része hallgatja meg őket, mások nem fogadják őket el. Ezért megszegik a boldog létezés törvényeit.

- Értem. Ezért bünteti Isten az emberiséget teljes, az egész Bolygót érintő csapásokkal, katasztrófákkal, iszonyú sorscsapásokkal?

- Isten senkit sem büntet. Erre neki nincs szüksége. Isten maga a Szeretet. De így van ez a kezdettől fogva tervezve, létrehozva. Akkor, amikor az emberiség az Igazság lényegének el nem fogadása során egy bizonyos meghatározott ponthoz érkezik. Ha a „Sötétség”, mely az emberben megnyilvánul, egy kritikus pontot elér, azért, hogy ne következzen be a teljes önpusztítás, bekövetkezik az egész Bolygóra kiterjedő katasztrófa, mely sok emberi életet követel, pusztítóan és megsemmisítően hatva a mesterséges világ létrehozott életrendszerének a biztosítására. A katasztrófa feladja a leckét azoknak, akik életben maradnak.

Az emberiség a katasztrófa után egy bizonyos ideig mintha a poklok poklában élne. De a poklok poklát éppen maguk az emberek hozzák létre. Éppen azok kerülnek a pokolba, akik életben maradnak. Aztán gyermekeik bizonyos ideig úgy élnek, mint

az kezdetek kezdetén, egy olyan ponthoz jutnak, amelyről el lehet mondani – Éden. Majd újra eltávolodás áll be, s beindul az egész újra. Így megy ez a földi időszámításban már évmilliárdok óta.

– Ha ez amúgy is ily elkerülhetetlenséggel ismétlődik már évmilliárdok óta, akkor meg mit akartál?

– Szerettem volna megtudni, hogy milyen módon és mi nek a segítségével lehet az embereket más belátásra bírni anélkül, hogy ehhez katasztrófákra lenne szükség. Tudod, én azt gondolom, hogy a katasztrófák nem csak azért adódnak, mert az emberek nem fogadják el az Igazságot, hanem azért is, mert az Igazság átadásának nincs eléggé hatékony módja. Hát ezért kértem Őt arra, hogy találja meg ennek leghatékonyabb módját. Hogy ezt mutassa meg nekem, vagy még valaki másnak. Nem fontos kinek. Az a fontos, hogy ez működjön.

– Na és mit mondott neked? Milyen hangja van?

– Senki sem tudja megmondani, milyen hangja van. Válasza csak úgy megszületik, a mi saját bensőnkben, egy hirtelen felmerült Gondolat felismerésének a formájában. Hiszen Ő csupán azon parányi részecske segítségével tud beszélni, mely ott van minden ember bensőjében és éppen ez a részecske adja át az információt a vibráció ritmusának a segítségével minden másnak, ami az emberben van.

Ezért keletkezik az a benyomás, hogy az ember mindent maga csinál, bár maga az ember ténylegesen is sok mindenre képes. Hiszen az ember valahol hasonlít Istenhez. Minden emberben van egy parányi részecske, amelyet Isten lehelt belé még az ember születése pillanatában. Szétosztotta Önmaga felét. De a „Sötét Erők” mindenféle lehetséges módot megragadnak annak érdekében, hogy megakadályozzák e részecske befolyását, eltérítsék az embert, hogy kapcsolatot tartson fel vele és általa – Istennel. A parányi részecskével könnyebben meg tudnak birkózni, ha az egyedül van, ráadásul, ha nincs összeköttetése a Főerővel.

Ha ezek a részecskék fényesen sugárzó igyekezetükben összefognak, a Sötét Erőknek sokkal nehezebb legyőzniük, le-

blokkolniuk őket. De, ha akár csak egyetlen parányi részecske is elevenen él egyetlenegy emberben is és ennek okán teljes kapcsolatban van Istennel, akkor az ilyen embert annak szellemét és tudatát a Sötét Erők képtelenek legyőzni.

- Vagyis Hozzá fordultál, hogy megszülessen benned a válasz arra, hogy miként és mit kell mondanod az embereknek, és hogyan lehet elhárítani a planetáris katasztrófát?

- Így valahogy.

- Na és milyen válasz született meg benned? Milyen szavakat kell erre használnod?

- Milyen szavakat... Csak bizonyos szavak maguk, általános módon kiejtve, nem elegendők. Amúgy is oly sok szó elhangzott már. Ennek ellenére az emberiség mégis tovább halad a szakadék felé.

Például te nem hallottál még arról, hogy dohányozni - rossz, alkoholt inni - rossz. Pedig különböző forrásokban beszélnek róla, beleértve az orvosaitokat, olyan nyelven, amelyet te jobban el tudsz fogadni, s ennek ellenére te mégis továbbra is dohányzol, iszol. Dohányzol, iszol, fittyet hányva egészségi állapotod romlásának. Sőt, e káros-kóros szokásoktól még a fájdalom érzései sem tartanak vissza sem téged, sem másokat. Isten azt mondja neked: „Ezt nem szabad tenned!” A fájdalom által beszél hozzád. És e fájdalom nem csupán a te fájdalmad, hanem az Övé is, de te inkább fájdalomcsillapítókat szedsz és mész továbbra is saját fejed szerint. Nem akarsz elgondolkodni azon, hogy vajon miért van a fájdalom, mit is mond neked...

Az emberiség ugyan minden más Igazságot is ismer, de vajon szerintük él-e? Eladja, feladja őket a pillanatnyi, illuzórikus élvezetek kedvéért. Ez azt jelenti, hogy szükséges találni még valamilyen más módot, mely egy másféle megelégedettséget nem csupán ismerni enged, hanem érezni is. Az az ember, aki ilyet ismer, képes a dolgokat összehasonlítani és megérteni mindent saját maga. Felszabadítja parányi részecskéjét, melyet Isten adott neki. Az embert nem lehet csak ijesztgetni a katasztrófákkal, nem lehet okolni csak azokat, akik nem fogad-

ják el az Igazságot. Mindenkinek, aki az Igazságot hirdeti, meg kell értenie, hogy elkerülhetetlenül szükséges egy hatásosabb módot találnia a magyarázatra. Dédpapa egyetértett velem.

- De ő ezt nem mondta.

- Sok mindent nem hallottál meg abból, amit dédpapa mondott.

- Ha ti egymást szavak nélkül is megértitek, akkor meg minek mondtátok ki azokat a szavakat, melyeket én hallottam?

- Hát nem volna sértő számodra hallani azt, hogy mások jelenlétedben idegen, számodra érthetetlen nyelven beszélnek, holott ezek az emberek jól beszélnek a te saját nyelvedet is?

Elgondolkodtam: „Elhiggyem, ne higgyem mindazt, amit mond?! Ő maga – természetesen – hiszi. Nem csak egyszerűen hiszi, hanem így is cselekszik. Lehet, hogy inkább meg kellene próbálnom valahogy lehűteni, mert hát, lám, szegény, ennyire gyöttri magát.”

Így hát azt mondtam neki:

- Tudod, Anasztázia, azt gondolom, hogy talán nem is érdemes ennyire gyötörned magad, ennyire felindultan, hevesen kérned, kérlelned úgy, ahogy azt a cédrusnál tetted. A cédrusból ráadásul kékes sugárzás vagy páraféleség áradt feléd. A dédpapád és nagypapád nem ok nélkül aggódtak. Biztosan veszélyes az egész. Ha Isten Fiai közül egyiknek sem adott választ arra, hogy hogyan lehet mindent a lehető leghatékonyabban elmagyarázni az embereknek, akkor ez azt jelenti, hogy válasz nincs is. A planetáris katasztrófa minden bizonnyal a magyarázat leghatékonyabb eszköze. Különben Isten még megharagszik rád és megbüntet, mert beleütöd az orrod mások dolgába, ahogy azt a nagypapád mondta.

- Isten jóságos. Ő nem büntet.

- De hát nem is szólt hozzád, nem is mondott semmit. Lehet, meg sem akar téged hallgatni, csak erődöt pazarolod.

- Ő meghallgatott és válaszolt.

- Mit válaszolt? Mit tudsz most?

- Megsúgta nekem, hol található a válasz, hol keresendő.
- Megsúgta?... Neked?! Na és hol?
- Az ellentétek összehangolásában.
- Hát, ez meg mi a csuda?
- Például, amikor két egymással szemben álló emberi gondolkodásmód az Avatamszak kommentálásakor egy új dinamikus egységbe olvadt össze. Ennek eredményeképpen alakult ki a Chua-jen és Kegon filozófia, mely a világszemlélet elemeinek nagyobb fokú tökéletességét testesítette meg, amely párhuzamokat állít modellekhez és elmélethez, mint az a ti jelenkori fizikátokban van.
- Mi van miben?
- Jaj, kérlek, bocsáss meg! Milyen buta is vagyok. Teljesen feloldódtam.
- Miért kérsz bocsánatot?
- Sajnálom, hogy olyan szavakat használtam, amelyeket a beszédben te nem használsz.
- Hát ez az! Nem használlok. Mert érthetetlenek.
- Igyekszem ezt többé nem tenni. Ne haragudj rám, kérlek!
- Nem haragszom én. De azért normális, rendes szavakkal magyarázd el, hogy hol és hogyan fogod keresni ezt a választ?
- Én ezt egyedül bizony egyáltalán nem fogom tudni megtalálni. A feleletet csupán a Földön élő ellentétes gondolkodású különböző emberekben fellelhető parányi részecskék együttesen kifejtett igyekezetével lehet megtalálni. Csakhogy az együttesen kifejtett igyekezetnél a felelet abban a láthatatlan dimenzióban jelenik meg, ahol a gondolatok élnek. Ezt a dimenziót a Fényes Erők dimenziójának is lehet nevezni. Ez a dimenzió az anyagi világ – ahol az ember él – és Isten között terül el.
- A választ majd látni fogom és sokan mások is. Akkor majd könnyebb lesz egy általános tudatossági szintet elérnünk – átvinnünk az embereket a Sötét Erők hatalmának az időszakán. Akkor majd a katasztrófák sem fognak többé ismétlődni.
- De konkrétan! Mit kell az embereknek most tenniük annak érdekében, hogy a válasz megmutatkozzon?

- Jó lenne, ha sok ember kelne fel egy pontosan meghatározott időben. Például hat órákor reggel. Ekkor valami jóra gondolnának, nem fontos konkrétan mire. Fontos azonban, hogy fényes gondolataik legyenek. Gondolhatunk gyermekeinkre, azokra, akiket szeretünk és még arra is, hogy mit kellene tennünk annak érdekében, hogy mindenkinek jó legyen. Még ha csak tizenöt percet is, de gondolkodjunk, elmélkedjünk. Minél több ember fog majd így cselekedni, annál gyorsabban fog megérkezni a válasz. A Földön különböző időben virrad, a Föld forog, ám a képek, melyeket az ilyen emberek fényes gondolatai hoznak létre, egyetlen tiszta és színes, élő képbe olvadnak majd össze. Az ugyanabban időben alkotott fényes dolgokról szóló gondolatok mindenkinek a képességét a többszörösére hatványozzák.

- Jaj, Anasztázia! Milyen naiv is vagy te! Ugyan már ki egyezne bele abba, hogy reggel hatkor keljen csak azért, hogy tizenöt percet gondolkodjon? Ilyen korán csak azok tudnak felébredni, akiknek munkába kell menniük, vagy ha szolgálati útra készülnek és repülőre kell menniük. Majd mindenki azt mondja: csak gondolkodjon más, én inkább szundítok még egyet. Kétlem, hogy akad, aki ebben így fog neked segíteni.

- És te, Vlagyimir, te nem tudnál nekem segíteni?

- Én? Én biz' fel nem kelek ilyen kora reggel, ha nincs rá nyomós okom. De még ha valahogy fel is kelnék, ugyan mi jóra tudnék gondolni?

- Hát például a kisfiadra, akit majd én fogok neked szülni. A te saját gyermekedre. Arra, hogy milyen jó sora van, hogyan simogatják, cirógatják a napsugarak, körülötte tiszta és csodálatosan szép virágok illatoznak, a tisztáson bozontos farkú kis mókus játszadozik. Arra gondolj, hogy milyen jó lenne, ha minden más gyermeket is mindig a napocska cirógatna, hogy ne legyen semmi, ami szomorítja őket. Aztán gondolj arra, hogy kinek mondasz majd az új nap hajnalán valami kellemeset, kedveset, kire fogsz majd mosolyogni és milyen jó lenne, ha ez a világ, ez a csodálatos világ örökké létezne,

és hogy ennek érdekében neked, személyesen, mit kell tenned!

- A fiamra majd biztos fogok gondolni. Más jóra meg majd megpróbálok. De hát mit ér az egész? Te itt, az erdőben gondolkodsz majd, én meg a városi lakásban. Csak ketten vagyunk. Hísz' nem azt mondtad, hogy sok ember kell hozzá? Ha pedig sok nem lesz - addig is - ugyan minek ölnénk magunkat annyira?

- Még az egy is több, mint a semmi. Ketten együtt, már több, mint csak a kettő. Aztán, majd később, ha megírod a könyvet, más emberek is jelentkeznek. Én pedig mindezt érezni fogom és örülni fogok minden egyes embernek. Megtanuljuk majd egymást érezni, érteni, segíteni a Fényes Erők dimenzióján keresztül.

- Mindabban azonban, amit mondasz, még hinni is kell. Hát pedig nekem ez az úgymond „Fényes Erők” dimenziója, ahol a gondolatok vannak, hihetetlenek és valószínűtlenek tűnik. Létezése nem is bizonyított, mert nem lehet megérinteni.

- De hiszen tudósaitok már eljutottak arra a következtetésre, hogy a gondolat anyagi.

- Eljutottak. De mit ér az, ha az ember fejében nem áll össze az egész, mert nem lehet megérinteni.

- Amikor azonban megírod a könyveket, akkor a gondolatot meg is lehet majd érinteni, kézben tartani. Mint anyaggá lett gondolatot.

- Na tessék, már megint a könyvekkel jössz elő! Nem megmondtam már, hogy nem hiszek bennük?! Annál kevésbé abban, hogy akármilyen - csak számodra ismert - betűelrendezések segítségével képes vagy az olvasókban érzéseket kiváltani, ráadásul fényeseket is, melyek majd segítenek akármit, mit tudom én mit, megérteni.

- Pedig én megmondtam neked, hogy megteszem.

- Persze, megmondtad! Akkor is hihetetlen. Ha meg is próbálok írni, úgy sem írok meg mindent! Kinevetnének! Tudod mit, Anasztázia? Mondhatok neked valamit - úgy őszintén?

- Mondd, úgy őszintén!
- De azért nem fogsz megharagudni, ugye?
- Nem.
- Mindazt, amit mondtál, ellenőriztetnem kell tudósokkal. Tudnom kell, hogy mit mondanak erről különböző vallási és jelenkori tanokban. Mostanság nálunk rengeteg különböző tanfolyamot, előadást tartanak.
- Ellenőriztesd! Hát, persze, csak nyugodtan ellenőriztesd!
- És még valamit: érzem, hogy te egy nagyon jó ember vagy. A filozófiád érdekes, nem mindennapi. De ha cselekedeteidet összehasonlítom más emberek cselekedeteivel, azokéval, akik a lelkekkel, a természetvédelemmel törődnek, foglalkoznak, akkor úgy tűnik, hogy te vagy köztük a legelmaradottabb.
- Miért tűnik így?
- Hát csak gondoldj bele! A felvilágosult nagy szellemek, ahogy te nevezed őket, mind visszavonultak az emberektől. Buddha hét évre vonult magányba az erdőbe és létrehozott ott egy tant, követői vannak az egész világon. Jézus Krisztus ugyancsak visszavonult a pusztába, bár mindössze negyven napra, de tanítását az emberek máig csodálják.
- Jézus Krisztus többször vonult vissza. És bármerre járt, mindig sokat gondolkodott.
- Jó, legyen többre, mint negyven napra, tegyük fel, hogy akár egy évre is. A „nagy öregek”, akiket manapság szenteknek tartanak, egyszerű emberek voltak, aztán bizonyos időre az erdőbe vonultak, remetékké lettek, majd ezeken a helyeken kolostorok épültek, tanítványok bukkantak fel, ugye?
- Igen. Így van.
- Te pedig már 26 éve az erdőben élsz és egyetlen követőd, tanítványod nincs. Semmilyen tant nem hoztál létre. Engem kérsz arra, hogy én írjak könyveket. Úgy kapaszkodsz beléjük, mint fuldokló a szalmaszálba. Arról álmodozol, hogy jeleidet, szóösszetételeidet helyezed a könyvekbe. Tehát, ha mindez nem sikerül neked úgy, mint a többieknek, akkor lehet, hogy nem is kell annyira ölnöd magad, nem? Majd mások, erre alkalma-

sabbak – meglehet – nélküled is kiagyalnak valamit. Élj inkább egyszerűbben, realisabban! Majd segíték neked beleilleszkedned a mi életünkbe. Nem haragszol?

– Nem haragszom.

– Jó, akkor pedig, figyelj, elmondom neked az egészet, a teljes igazságot! Hogy tisztán lásd saját magad.

– Mondd el!

– Hogy különleges képességeid vannak, az tény. Képes vagy csak úgy, ripsz-ropsz, bármilyen információt kapni. És most mondd csak meg nekem – mikor is jelent meg nálad ez a te Sugarad?

– Úgy, mint bárkinél, csak úgy, egyszerre csak lett. Csak tudatosítani kellett, hogy van, létezik és dédpapa, amikor hat éves voltam, megtanított használni.

– Na látod! Ez azt jelenti, hogy már hat éves korod óta képes voltál látni azt, hogy mi játszódik le a mi életünkben? Elemézgetni azt, segíteni? Gyógyítani is távolra?

– Igen képes.

– Most pedig azt mondd meg nekem, hogy mivel foglalkoztál a rákövetkező húsz éven át?

– Már mondtam neked és meg is mutattam. Emberekkel foglalkoztam, akiket ti kiskert-tulajdonosoknak neveztek. Próbálkoztam segíteni nekik.

– Teljes húsz éven át, nap mint nap?

– Igen, volt amikor éjjelente is, ha nem voltam túl fáradt.

– Tehát te, mint egy mániákus, aki kisebbrendűségi érzésben szenved, ezalatt az egész idő alatt kiskerteseikkel foglalkoztál? Ki kényszerített rá, hogy ezt tedd?

– Engem senki sem kényszerített semmire. Én magam tettem, önszántamból. Azután, hogy dédpapa ezt felajánlotta nekem, én magam is megértettem, mennyire jó és fontos is ez.

– Én pedig azt gondolom, hogy a dédpapád azért ajánlotta, hogy foglalkozz a kiskerteseikkel, mert sajnált téged. Hiszen szülők nélkül nőttél föl. A legegyszerűbb és legkönnyebb foglalataskodást találta neked ki. Most pedig, ahogy látta, hogy

többre is képes vagy, megengedte, hogy mással foglalkozz. A kiskertéseket meg hagyd a fenébe.

- De az a más éppen hogy a kiskertésekkel kapcsolatos! És különben is, én továbbra is segíteni fogok ezeknek az embereknek, akiket ti kiskert-tulajdonosoknak neveztek. Nagyon, de nagyon szeretem őket és soha sem hagyom őket el.

- Hát nem megmondtam: ez már mánia! Ennek ez a neve, érted? Mánia! Mégiscsak hiányzik belőled valami, ami minden rendes, „normális” emberben megvan. Fogd már végre fel! A kiskertések távolról sem azok az emberek, akik társadalmunkban a legfontosabbak lennének. Ők egyáltalán nem azok, akik befolyásolják a társadalmi folyamatokat. A kiskertések és a kertészek amúgy is csak kicsiny szerveződések. Az emberek a kertekben csak főállású munkájuk után pihengetnek, vagy ha már nyugdíjba vonultak. Ennyi az egész! Érted? Az egész! És ha te, aki kolosszális tudással, rendkívüli képességekkel rendelkezel, kiskertésekkel foglalkozol, akkor neked minden bizonyosan valamilyen lelki nyavalyád van. Úgy gondolom, hogy el kellene téged vinni valamilyen pszichoterapeutához. Ha sikerülne kigyógyítania téged ebből a függőségedből, akkor esetleg ténylegesen is hasznot hozhatnál a társadalomnak.

- Nagyon, de nagyon szeretnék a társadalom hasznára válni!

- Akkor gyere velem, elviszlek valamilyen orvoshoz, egy pszichoterapeutához egy jobb magánklinikára.

Te magad mondtad, hogy planetáris katasztrófa fenyeget. Majd segítesz a környezetvédelmi csoportosulásoknak, a tudományoknak.

- Ha én itt maradok, nagyobb hasznomat veszitek.

- Jó, majd ha kigyógyultál, visszajössz, elkezdesz valamilyen hasznosabb dologgal foglalkozni.

- Milyen hasznosabb dologgal?

- Majd eldöntöd te. Gondolom, olyasvalamivel, ami például a természeti vagy más planetáris katasztrófa elhárításával függ össze. Különben is, szerinted ennek mikor kellene bekövetkeznie?

- Helyhez kötött kataklizmák a Föld különböző pontjain máris folyamatban vannak, zajlanak. Az emberiség már régen mindent hiánytalanul előkészített saját megsemmisítésére.
- És mikor fog ez általánosan bekövetkezni? Mikor lesz az apoteózis?
- Ez például bekövetkezhet 2002-ben is. De el lehet hátrítani, vagy meg lehet előzni úgy is, mint 1992-ben.
- Micsoda? Bekövetkezhetett volna kilencvenkettőben?
- Igen, de ők elhárították.
- Kik? Ki hátrította el? Ki halasztotta el?
- Az egész bolygóra kiterjedő katasztrófa kilencvenkettőben éppen a kiskerteseknek köszönhetően nem következett be.
- Micsoda?
- Sok-sok ember van az egész világon, a Földön, a bekövetkezendő katasztrófa ellen. Kilencvenkettőben a katasztrófa – főleg hála az orosz kiskert-tulajdonosoknak – nem következett be.
- És te pedig... Tehát te!... Te már hat éves korodban értetted jelentőségüket? Előre láttad? Fáradhatatlanul cselekedtél? Segítettél nekik?
- Én tudtam, Vlagyimir, mennyire fontosak a kiskertesek.

A KISKERTESEK NAPJA ÉS AZ EGÉSZ FÖLD ÜNNEPE

De miért éppen az „oroszországi” kiskerttulajdonosoknak hála? Miért? Miféle összefüggés van köztük?

- Tudod, Vlagyimir, a Föld, jóllehet nagy, mégis nagyon, de nagyon érzékeny.

Hiszen egy szúnyoghoz képest te is hatalmas vagy, ha azonban szúnyog ül rád, megérzed érintését. A Föld is mindent érez: amikor betonba és aszfaltba burkolják, amikor fáit kivágják és felégetik a rajta növevő erdőket, amikor belsejében turkálnak és vájkálnak és mérges porral, műtrágyával, hintik be.

Fájdalmai vannak. De ő ennek ellenére szereti az embereket, ahogy az anya is szereti gyermekeit.

És a Föld igyekszik méhébe fogadni az emberi gonoszságot, és csak akkor, amikor már fogytán az ereje mindezt visszatarítani, csak akkor buggyan elő a gonoszság a vulkánok kitörései és a Föld rengései által.

A Földnek segíteni kell. Erőt ad neki a Szeretet és a szeretetteljes bánásmód. A Föld hatalmas, de rendkívül érzékeny. Érti azt, ha akár csak egyetlen emberi kéz is szeretettel érinti meg. Ó, mennyire érzi és mennyire várja ezt az érintést!

Oroszországban egy bizonyos ideig a föld mindenkié volt, de ugyanakkor senkié. Az emberek nem úgy fogadták őt, mintha sajátjuk lett volna. Aztán Oroszországban változások következtek be. Elkezdtek földet osztogatni, kicsi földterületeket - hétvégi házaknak.

Nem véletlenül történt, hogy ezek a telkek nagyon, de na-

gyon parányiak voltak és semmilyen géppel nem lehetett őket megművelni. De a földre kiéhezett orosz emberek még így is örömmel vették. Szegények is, gazdagok is. Azért, mert semmi sem tudja eltépni a Földhöz az emberi kapcsolatot!

Amikor megkapták parányi telküket, az emberek intuitív módon megéreztek... Millió emberi kéz érintette a Földet... Szeretettel. Az emberek nem gépekkel, hanem saját kezükkel és szeretettel érintették a földet kicsiny kertcskéikben. A Föld mindezt érezte. Érezte külön-külön minden egyes kéz érintését. És ő, a Föld, talált még magában annyi erőt, hogy képes legyen fönntartani magát.

- Hát akkor mi legyen? Állítsunk minden egyes kiskert-tulajdonosnak emlékművet, mint a bolygó megváltójának?

- Igen, Vlagyimir, ők megváltók.

- De nem lehet ennyi emlékművet állítani. Jobb lenne nekik egy általános ünnepnapot létrehozni, hozzá egy-két szabadnapot is adni nekik, a naptárban meg így jelölni: „Kiskert-tulajdonosok Napja” vagy a „Föld Napja”.

- Óh! Hát ez az! Ünnepnap! – csapta össze Anasztázia tenyezeit. – Jaj, de szépen kitaláltad. Ünnepnap! Feltétlenül szükséges egy vidám és örömteli ünnepet bevezetni.

- Te meg Sugaraddal világítsd vezetőinket! Igen, igen! Az Állami Dumában a képviselőket, hogy egy ilyen ünnepről törvényt hozzanak.

- Nem tudom magam átverekedni hozzájuk. Ők a mindennapok hiábavalóságaiban vannak. Sok döntést kell hozniuk, de nincs mikor gondolkodniuk. Különben sincs sok értelme emelni tudatosságukat, nehéz lesz megérteniük, látniuk a teljes valóságot. Amúgy sem engedik őket helyesebb döntéseket hozniuk, mint amilyeneket jelenleg hoznak, nehéz lesz megérteniük, látniuk a teljes valóságot.

- Ugyan ki nem engedné ezt meg a kormánynak, az elnöknek.

- Ti! A tömegek. A többség. A helyes döntéseket népszerűtlen intézkedéseknek nevezitek.

- Igen, igazat mondasz. Demokrácia van nálunk. A legfontosabb döntéseket a többség hozza meg. A többségnek mindig igaza van.

- A legnagyobb tudatosságot kezdetben mindig bizonyos emberek érték el, Vlagyimir, és a többség csak bizonyos idő eltelte után tudta őket utolérni.

- Ha így van, akkor minek a demokrácia, a népszavazás?

- Szükségesek, mint a lengéscsillapítók, hogy ne legyenek nagy zökkenések. Amikor a lengéscsillapítók hatástalanok, akkor történnek a forradalmak. A forradalmi időszak mindig a többség számára nehéz.

- De hát a kiskertesek ünnepe - nem forradalom. Mi van ebben rossz?

- Az ilyen ünnep valóban nagyszerű. Kell! Feltétlenül kell! Gyorsan be kell iktatni. Majd gondolkodom, hogy lehetne a lehető leggyorsabban.

- Segítek én neked. Én azért jobban tudom, melyek a mi életünkben azok az emelőkarok, amelyek hatásosan tudnak működni. Írok majd a kiskertesekről az újságba... Nem is... Inkább a könyvedben írok róluk és megkérem az embereket, hogy ilyen szöveggel küldjenek a kormánynak és az Állami Dumának táviratokat: „Kérjük a Kiskertesek és a Föld Ünnepeinek a bevezetését.” Milyen napra essen?

- Július huszonharmadikára.

- Miért éppen huszonharmadikára?

- Alkalmas nap. Máskülönben pedig azért, mert ez a te születésnapod. Hiszen ez a gyönyörű gondolat - a tiéd.

- Jó! Akkor írják az emberek a táviratokban ezt: „Törvényesítsék július huszonharmadikát, mint a Kiskertesek és az egész Föld Ünnepeit!”

Te meg, amikor a kormányban és a Dumában elkezdik olvasni a táviratokat, elgondolkodnak és azt mondják: „Vajon miért írnak az emberek ilyen táviratokat?”, akkor Sugaraddal sugározd meg őket!

- Megsugarazom! Teljes erőmből megsugarazom őket!

És lesz fényes és gyönyörű ünnepünk. Mindenkinek! Minden ember örülni fog és a Föld is örömét leli majd benne!

- Ugyan már, minek örülne mindenki? Ez az ünnep csak a kiskerteseknek van.

- Úgy kell elrendezni, hogy mindenki örüljön. Hogy mindenkinek jó legyen. Ezt az ünnepet Oroszországban fogják kezdeni ünnepelni. De az egész Földkerekség legszebb ünnepévé fog válni. A Lélek Ünnepevé.

- És hogy fog majd játszódni legelső alkalommal Oroszországban? Senki sem tudja, hogyan kell megünnepelni.

- A szív, minden ember szíve, súgja majd meg, hogy ki mit tegyen ezen a napon. De várj csak, most rögtön hozzálatok a modellezéséhez.

Anasztázia beszélni kezdett pontosan, hangsúlyosan ejtve ki minden egyes hangot. Gyorsan és lelkesülve beszélt. Még beszéde ritmusa is különleges volt. Az, ahogyan a mondatokat alkotta, a szavakat kiejtette.

- Ébredjen Oroszország ezen a napon kora hajnalban. Mindenki, családotul, barátokkal vagy egyedül, menjen ki a természetbe, járjon mezítláb! Azok, akiknek kicsiny kertecskéjük van, amit saját kezükkel művelnek meg, üdvözljék a nap első sugarait növényeik között. Kezükkel érintsenek meg minden egyes növényfajta!

Amikor pedig a Nap feljön az égre, vegyenek egy-egy gyümölcsöt a növényekről és fogyasszák azt el. Aztán ne is legyen senki sem egészen délig.

Délig pedig takarítgassanak kertecskéjükben. Gondoljon mindenki saját életére! Arra, amiben örömét leli és arra, hogy mi élete rendeltetése.

Gondoljon mindenki szeretettel kedveseire, barátaira! Arra, hogy miért nőnek az ő saját növényei, és adjon mindegyiknek rendeltetést.

Délelőtt pedig feltétlen találjon mindenki legalább egyetlen órácskát arra, hogy egyedül legyen. Nem fontos, hogy hol és hogyan, az azonban fontos, hogy egyedül legyen. Akár csak egyetlen órácskát is, de próbáljon önmagába tekinteni.

Az ebédhez gyűljön egybe az egész család. Azok, akik együtt élnek és azok, akik e napra messziről érkeztek. Készüljön ebéd abból, amit a Föld az ebéd idejére megtermett. Állítsa mindenki az asztalra azt, amit szíve, lelke óhajt. Tekintsen az egész család apraja-nagyja a másik szemébe szeretettel. Mondjon mindenki - a legidősebbtől a legfiatalabbig - asztali áldást. Az asztal körül pedig hangozzék boldog beszéd, örömteli kacaj. A „Jóról” beszéljessenek az asztal körül. Szépen beszéljenek azokról, akik jelen vannak, de azokról még szebben, akik nincsenek!

Különösen tisztán rajzolódtak ki szellemi szemeim előtt az Anasztázia által leírt képek. Sőt, úgy éreztem, hogy én magam is az asztalnál ülök, mellettem - emberek. Elragadtatva az ünnep hatásától - hiszen teljesen elhittem azt, pontosabban mondván, mintha én is részese lettem volna a folyamatnak - még hozzáfűztem:

- Ebéd előtt pohárköszöntőt kell mondanunk. Emeljük poharunkat és igyunk a Földre, a Szeretetre!

Úgy éreztem, hogy valóban poharat tartok a kezemben.

De ekkor Anasztázia hirtelen megszólalt:

- Vlagyimir, ne legyenek az asztalon semmilyen bódító, mérgező italok!

Ekkor kezemből eltűnt a pohár. Eltűnt szemeim elől az ünnep képe.

- Hallgass, Anasztázia! Ne tedd tönkre az ünnepet!

- Jó, rendben, ha így akarod! Legyen hát az asztalon gyümölcsbor és igyák azt lassan, kortyolgatva.

- Jó, legyen bor. Hogy ne kelljen szokásainkon rögtön változtatni. És ebéd után? Mit csináljunk ebéd után?

- Térjenek az emberek haza, a városokba! Vigyék magukkal kosáráikban kertecskéjük, földcsekéjük terméseit és lássák belőle vendégül azokat, akiknek nincs kiskertjük!

Óh, mennyi-mennyi jó érzés születik majd e napon! Ezek a jó érzések sok-sok betegséget győznek majd le. Eltávoznak a testből a betegségek, melyek a halált jövendölték és azok is, amelyek évek múltán sem távoztak a testből. Menjen az, aki

gyógyíthatatlan vagy gyógyítható beteg és fogadja az olyan emberek jövetelét, akik saját telkecskéjükről térnek haza. A Szeretet Sugarai, a Jóság Sugarai és a kertecskék termései gyógyítják őket és győzedelmeskedjenek a betegségek fölött!

Nézd! Nézd csak! Vonat. Emberek áradata virágkosarakkal. Nézd, mennyi nyugalom és jóság árad a tekintetükből!

Anasztázia egyre nagyobb hévvel beszélt, egyre nagyobb lelkesedéssel rajzolta az ünnep képeit. Szemei már nem csak egyszerűen örömet sugároztak, hanem mintha égszínkéék szikrákat szórtak volna. Arckifejezése változott, de ugyanolyan örömteli maradt, mintha szellemében hatalmas áradatként tűntek, vonultak volna egymás után a „Nagy Ünnep” képei.

Hirtelen elhallgatott, aztán egyik térdét meghajtotta, jobb kezét a magasba lendítette, másik lábával elrugaszkodott a földtől, s mint egy nyíl, a Föld fölé röppent. Méghozzá majdnem egészen a hatalmas cédrusok első gallyaihoz. Amikor visszahuppant, karjait fellendítette, összecsapta tenyereit és erre a tisztást kékes fény árasztotta el. Mintha Anasztázia minden egyes szavát visszhangozta volna az összes parányi fűszál, bogárka és mindegyik hatalmas cédrus is. Mintha láthatatlan erő hatványozta volna Anasztázia hangjának zengését. Nem volt ez harsány, ám mégis olyan benyomást keltett, mintha hallaná őt a határtalan Világegyetem minden parányi hajszálere.

Én is hozzáadtam saját mondataimat. Mert nem tudtam ellenállni, amikor elkezdte mondani:

- Oroszországba e napon vendégek érkeznek. Mindenki eljön, akit atlantiszi polgárként szült a Föld! Mint tékozló gyermekek, úgy térnek vissza fiai!

Ébredjenek e napon Oroszország-szerte az emberek hajnalhasadáskor. Hangozzanak, szóljanak a Világmindenség hárfáinak húrjai örömteli dallamokkal egész áldott nap. Játsszanak gitáron a bárdok mindenhol az utcákon és udvarokon. És az, aki már egy picit több évet élt, legyen ezen a napon ismét fiatal, olyan, mint sok-sok évvel ezelőtt.

- És én, Anasztázia, én is fiatal leszek?

- Mi is, Vlagyimir, fiatalok leszünk, úgy, ahogy először lesznek fiatalok az emberek. Az éltebbek is levelet írnak majd gyermekeiknek. A gyermekek is mind szüleiknek. És a legapróbb kisdedek is, akik világra jönnek, megteszik életük első lépéseit, lépjenek egy örömteli boldog világba. Semmi sem szomoríthatja el ezen a napon a gyermekeket. Legyenek a gyermekek egyenrangúak a felnőttekkel!

Lépjenek mind az istenek a Földre! Egyszerű képekben öltessenek testet ezen a napon!

És boldog lesz Ő is, a Nagy és Hatalmas Isten, az Egyetlen, a Világmindenség Ura és Istene. Légy ezen a napon te is nagyon boldog a Szeretettől, mely a Földnek szenteltetik!

Anasztázia elragadtarta magát az ünnep képeitől. A tisztáson forgott lelkendezve, egyre hevesebben, mintha táncot lejtett volna.

- Állj! Állj! - kiáltottam Anasztáziára, mert hirtelen ráeszméltem, hogy ő mindezt teljes komolysággal veszi. A szavakat nem csak úgy egyszerűen kimondja. Megértettem, hogy minden szavával és a mondatok különös felépítésével modellál! Modellálja az ünnep képét és a reá jellemző elszántsággal addig fogja azokat mintázni, álmodozni róluk, ameddig álmai a valóságban is testet nem öltenek. Mint valami mániákus, úgy fogja szövögetni álmait. Törődni fog a kiskerteseivel, ahogy ezt eddig is - húsz éven át - tette. Elkiáltottam hát magam, hogy megálítsam:

- Mi van veled? Hisz' az egész, ez az egész ünnep csak vicc! Nem érted? Vicceltem!

Anasztázia hirtelen megállt. Ahogy rápillantottam, az arcki-fejzésétől a lelkemben egyszerre csak mintha valami összeszorult volna. Szeme, mint gyermeké, amikor rossz fát tesz a tűzre, fájdalommal, sajnálattal nézett rám. Mintha valami romboló lennék. Alig hallhatóan, szinte suttogva mondta.

- De én komolyan vettem, Vlagyimir. Már mindent modelleztem. A jövő eseményeibe már bele is kapcsolódott az emberek által küldött táviratok láncszeme. Nélkülük az események

folyása megszakad. Elfogadtam óhajodat, elhittem, teljesítet-
tem. Úgy éreztem, hogy őszintén beszéltél az ünnepről, a táv-
iratokról. Ne vedd vissza a kiejtett szót! Inkább segíts, hogy én
– ahogy mondtad – segíthessek Sugarammal.

– Rendben, megpróbálom, csak nyugodj meg! Lehet, hogy
ezeket a táviratokat senki sem akarja elküldeni..

– Akadnak majd emberek, olyanok, akik ezt megértik! Meg-
érezik a kormányotokban is és a Dumában is. És lesz ünnep!
Lesz, meglásd! Nézd...

És újra fellebegtek az ünnep képei.

Hát, tessék, én írtam róla. Tegyék azt, amit szívük és lelkük
diktál!

A BÁRD ZENGŐ KARDJA

Anasztázia, mondd csak! Miért beszéltél oly különösen az ünnepről? A szavakat is úgy ejtetted ki, hogy minden hang külön-külön hallatszott...? – kérdeztem.

– Azon voltam, hogy az ünnep képét aprólékosan, részletesen, egyes képeire bontva alkossam meg.

– Mi közük ehhez a szavaknak? Mi a jelentőségük?

– Minden szó mögé rengeteg eseményt, örömteli képet többszörösítettem. Ezek pedig majd meg is fognak valósulni. Hiszen a gondolat és a szó – a Nagy Alkotó fő eszközei. És most mind-egyik a valóságban ölt majd testet. Ez az eszköz minden testben élő lény közül csupán az embernek adatott meg.

– Akkor pedig miért nem valósul meg minden, amit az emberek mondanak?

– Mert a lélek és szó között megszakad a fonal. Mert amikor üres a lélek, a kép is hervadt. Akkor a szavak üresek, olyanok, mint a zavaros hang és semmit sem jövendőnek.

– Ugyan már! Micsoda fantasztikum! De miért is ne! Hisz'te mindezt, mint egy bárgyú gyermek, még el is hiszed?!

– Miféle fantasztikum, Vlagyimir! Hiszen példák garmadát lehetne felhozni éleletekből, még a te saját életedből is arra, hogy milyen ereje van a szónak, ha mögötte a megfelelő kép van kialakítva!?

– Akkor mondj nekem egy számomra érthetőt!

– Egy példát? Tessék! A színpadon a tömeg előtt áll egy ember és szavakat mond. Legyen ez mondjuk egy színész. Ugyanazokat a szavakat fogja mondani, amit az emberek nem egyszer hal-

lottak már, mégis, szinte lélegzetvisszafojtva hallgatják. Valaki másokra pedig, jóllehet ugyanazt mondja, oda sem figyelnek. A szavak ugyanazok, de a különbség óriási. Te mit gondolsz? Miért van ez?

- De hát színészek. A színészeti akadémián sokáig tanítják őket, az egyikből kiváló színész lesz, a másiktól viszont csak közepszerű. Aztán a próbákon bemagolják a szöveget úgy, hogy hatásos legyen.

- Színészeti akadémiákon tanítják őket arra, hogyan éljék bele magukat a képbe, mely a szó mögött áll. A próbákon pedig próbálják ezeket újra felidézni. Ha a színésznek sikerül az elhangzott szavak akár tíz százaléka mögé láthatatlan képeket szóni, akkor a terem figyelmesen fogja hallgatni. És ha valakinek a szavak fele mögé sikerül képeket építenie, akkor ti az ilyen embert zseniális színésznek nevezitek. Az ő lelke ugyanis egyenesen a teremben ülők lelkéhez fog szólni. Az emberek sírni fognak vagy nevetni, mert szellemük megérezte mindazt, amit a színész át akart nekik adni. Ez tehát a Nagy Alkotó eszköze!

- És te, ha valamit mondasz, hány szóba tudsz képeket helyezni? Tíz vagy ötven százalékba?

- Mindegyikbe. Dédpapa megtanított rá.

- Mindegyikbe? Ugyan már! Mindegyikbe?!!

- Dédpapa mondta, hogy minden egyes betűbe is lehet képeket szóni. És én meg is tanultam minden egyes betűbe képet alkotni.

- Miért éppen betűbe? De hisz' a betűnek nincs is értelme.

- De bizony van! A szanszkritban minden egyes betű mögött mondatok, szavak állnak. Bennük szintén betűk vannak, aztán rengeteg szó, ezért minden egyes betűben ott a végtelen is.

- De hisz'. Mi meg csak úgy locsogunk - fecsegünk.

- Igen, az emberek gyakran csak úgy akárhogy mondanak ki olyan szavakat is, melyek túléltek évezredek. Túléltek, keresztülhatolva időn és téren át. És az elfeledett képek, melyek mögöttük állnak, mind a mai napig állhatatosan kopogtatnak szellemünk ajtaján. Védelmezik szellemünket, harcolnak érte.

- Miféle szavak ezek? Ismerhetek én is legalább egyet is közülük?

- Ismerhetsz. Gondolom úgy, mint kiejtett hangot. De mindazt, ami mögötte van – az emberek rég elfeledték.

Anasztázia lehunyta szemét és hallgatásba merült. Aztán nagyon halkán, szinte suttogva megkért:

- Vlagyimir! Mondd ki a „bárd” szót!

- Bárd – mondtam.

Anasztázia összerezdült, mintha fájdalom járta volna át és azt mondta:

- Óh, milyen közömbösen és közönségesen mondtad ki ezt a csodálatos és erőteljes szót! A feledést és ürességet lehelted a gyertya lobogó lángjára. A lángra, mely átlobogott az évszázadokon át, holott lehet, hogy távoli őseid neked címezték, vagy valaki másnak a ma élők közül. A forrás elfeledése – a jelen elsivárosodása.

- Mi nem tetszett neked azon, ahogy kiejtettem ezt a szót? Ugyan mire kellene emlékezniem, ami ehhez a szóhoz kapcsolódik? – kérdeztem.

Anasztázia hallgatott. Majd csendesen, lágy hangon beszélni kezdett és a mondatok, melyeket kimondott, szinte az örökkévalóságból érkeztek:

- Még jóval Jézus Krisztus születése előtt emberek éltek a Földön, a mi őseink, akiket keltáknak hívtak. Bölcs tanító-mestereiket druidáknak nevezték. Az anyagi és szellemi világról szóló tudásuk előtt sok nép, mely akkoriban a Földön élt, hajtott fejet. Egy druida jelenlétében a kelta katonák sosem fogtak fegyvert. Ahhoz, hogy valaki kezdeti, alapfokú druida rangot szerezzen, hűsz évig kellett tanulnia valamelyik nagy szellemi mester – druida pap oldalán. Amikor megtörtént felszentelése – „Bárdnak” nevezték. Így szerzett erkölcsi jogot arra, hogy útra keljen, járja népe településeit és daloljon, énekeljen. Dalaival a Fényt és az Igazságot plántálta az emberek szívébe, szavakkal képeket alkotott, melyek gyógyították a lelket, ébren tartották a szellemet.

A keltákat római zsoldosok támadták meg. Az utolsó ütközet egy folyónál zajlott. A rómaiak észrevették, hogy a kelta katonák között kibontott, lobogó hajú nők járnak. A római hadvezérek tudták, hogy amikor ezek a nők jelen vannak, a kelták fölötti győzelem megszerzésére hatszoros túlerőre van szükségük. Sem a tapasztalt római hadvezérek, sem pedig a jelenkori történész-kutatók nem értik – miért? Pedig a titok nyitja éppen ezekben a fegyvertelen, lobogó hajú nőkben keresendő.

A rómaiak kilencszeres túlerővel rendelkező hadsereget állítottak fel a kelták ellen. Az utolsó kelták ellen! Az utolsó kelta család a folyóhoz szorítva védte magát. Itt is halltak meg utolsókként.

Félkörben álltak. Hátuk mögött egy fiatal nő egy kislányt szoptatott és neki énekelt. A fiatal anya Fénnel teli, hangulatában nem szomorú dalt énekelt, hogy a kislány lelkébe ne hatoljon be a félelem és fájdalom, hogy a lelkekben fényes képek maradjanak.

Amikor a kislány levált anyja melléről, pillantásuk találkozott, a nő abbahagyta a dalt és míg beszélt hozzá, mindig szeretettel „Bardának” nevezte a kicsi lányt.

Immár megtört a védelmező félkör. A római zsoldosok előtt az ösvényen, mely a szoptató nőhöz vezetett, karddal a kezében egyetlen vérző fiatal Bárd állt. A nő felé fordult és amikor tekintetük találkozott, egymásra mosolyogtak.

A megsebesült Bárd visszatartotta a rómaiakat, amíg a nő le nem ment a folyóhoz, az aprócska kicsi lányt csónakba nem helyezte és a csónakot el nem lökte a parttól.

Az elvérzett Bárd utolsó erőfeszítésével a fiatal nő lábai elé vetette fegyverét.

A nő felemelte a kardot. Négy órán át lankadatlanul ellenállt a keskeny ösvényen a zsoldosoknak, nem engedvén őket a folyóhoz. A zsoldosok kifáradtak, ezért váltogatták egymást az ösvényen.

A római hadvezérek az egészet ámuldozva, szótlanul figyelték, nem tudták megérteni, miként lehetséges az, hogy a ta-

pasztalt és erős katonák képtelenek a fiatal nő testén akár még karcolást is ejteni.

A nő négy órán át harcolt. Ezután elégett. Tüdeje – víz hiányában – kiszáradt, s mivel nem kapott egy korty vizet sem, a kicserepedett gyönyörű ajkából vér buggyant ki.

Lassan térdre ereszkedett, és ahogy a porba hullott, még egyszer, utoljára, gyenge, lágy mosolyt küldött a csónak felé, melyet magával ragadott és vitt a folyó árja, benne a kicsiny, jövődő énekesnővel – Bardával. Vele pedig a megmentett szó és annak képe felé is, melyek szintén útra keltek az évszázadokon át a jelenben élő emberek felé.

Az ember lényege nem csupán a testben van. Mérhetetlenül nagyobbak és jelentősebbek a láthatatlan érzések, szándékok, melyek részben, mint a tükörben, visszatükröződnek az anyagi világban.

A kicsi Barda lányka felcseperedett, leánnyá nőtt, majd nővé érett és anyává vált. A Földön élt és énekelt. Dalai csak fényes érzéseket ajándékoztak az embereknek és csodasugárhoz hasonlóan, mely mindent gyógyít, segítették feloszlatni a lélek boruját. Temérdek mindennapi gond és nélkülözés próbálta elapasztani e Sugár forrását. Láthatatlan Sötét Erők igyekeztek eljutni hozzá, de az egyetlen ellenszegülő akadályt, mely az ösvényen állt, mégsem tudták legyőzni.

Az emberi mibenlét nem a testben található, Vlagyimir! A Bárd elvérzett teste lelke fényének mosolyát küldte az örökévalóságba, mely a láthatatlan emberi mibenlét fényét tükrözte.

Megégett a fiatal anya tüdeje, aki kardot ragadott, kicserezett, berepedezett ajkaiból – melyek elkapták, és tovább vitték a Bárd fényes mosolyát – vér csurgott...

S most, higgy nekem, Vlagyimir! Szíveddel értsd! S halld, halljad meg a Bárd láthatatlan kardjának zengő szavát, mely az ivadécai lelkéhez vezető ösvényen a Gonoszt és a Sötétet verte vissza! Vlagyimir, kérlek, ejtsd ki még egyszer e szót: Bárd! – kért Anasztázia.

- Képtelen vagyok... Amíg a megfelelő jelentőséggel ki nem tudom ejteni. Majd akkor biztosan ki is mondom.

- Köszönöm, Vlagyimir, hogy nem tetted meg!

- Mondd, Anasztázia! Hiszen te meg tudod mondani, hogy ki a jelenben élők közül az egyenes leszármazottja ennek a szoptató édesanyának és kislánynak - az énekes Bardának? Az ösvényen őket védelmező Bárd katonának? Ki feledhette el, hogy ilyen családból származik?

- Gondolkodj, Vlagyimir! Miért merült fel benned ez a kérdés?

- Szeretném látni azt, azokat, akik nem emlékeznek. Akik nem emlékeznek ősikre. Akik nem éreznek.

- Lehet, hogy arról szeretnél megbizonyosodni, hogy az, aki mindezt elfeledte - nem te vagy?

- Mi köze ennek...? Megértettem, Anasztázia. Ne válaszolj! Hadd gondolkodjon el mindenki!

- Jó - válaszolta Anasztázia, rám tekintett és elhallgatott.

Én is - az Anasztázia által rajzolt képek hatása alatt - hallgattam egy ideig, majd megkérdeztem:

- Miért éppen ezt a szót hoztad fel példaként?

- Azért, hogy megmutassam neked, mily' gyorsan testet tudnak öltetni a valós világban a képek, melyek a szavak mögött állnak. Ezer meg ezer gitáron szólalnak meg a húrok ország-szerte Oroszország mai bárdjainak ujjai nyomán. Már akkor, amikor a tajgában minderről álmodoztam, ők, elsőként már megérezték. Az ő lelkük... Először csak az egyikben lobbant fel egy remegő lángocska és szólalt meg egy vékony húr a gitáron, aztán ezt elkapta egy másik, majd válaszolt a többiek lelke is. Hamarosan sokan fogják dalaikat hallani. Majd ők - a bárdok - segítenek megpillantani az új hajnal hasadását. Az emberi szellemek felvilágosulásának hajnalhasadtát. Majd hallani fogod dalaikat, az új, a hajnalt hirdető dalokat.

HIRTELEN FORDULAT

Néhány napig egyáltalán nem voltam képes a cégem dolgaiba mélyülni, miután az Anasztáziánál tett három napos látogatás után visszatértem a gőzhajóra. Nem tudtam döntést hozni sem a gőzhajó további útvonaláról, sem pedig válaszolni a Novoszibirszkból érkezett rádiogramokra. Az alkalmi munkások, de a legénység része is, mintha észrevette volna, hogy elhanyagolom a cég dolgait, lopkodni kezdett. A szurguti rendőrség is, ahol a gőzös horgonyzott, de a védőosztagunk is el-elfogtak tolvajokat, majd jegyzőkönyvekbe rögzítették az eseményeket, de nekem bizony az adott helyzetben egyáltalán nem volt kedvem mélyrehatóan foglalkozni velük.

Nehéz most elmondani, miért hatott rám olyan erősen az Anasztáziával való találkozás.

Cégembe korábban is számtalan vallási felekezetből jöttek képviselők. Arról beszéltek, mennyire szeretnének valami jót tenni a társadalomért, de azért mindig pénzt kértek. Volt, amikor zsebembe nyúltam, adtam, de csak azért, hogy békén hagyjanak, anélkül, hogy különösen törődtem volna azzal, hogy mit csinálnak, hiszen beszélgetésünk amúgy is mindig pénzkéréssel ért véget.

Anasztázia – minden más „szellemi” vezetővel ellentétben – semmiféle pénzt nem kért tőlem. Másrészt elképzelhetetlennek tűnt az is, hogy egyáltalán pénzt lehetne neki adni. Első pillantásra úgy néz ki, hogy az égadta világon semmije sincs, de végül az embernek mégis az a benyomása, hogy megvan mindene. Rendeletet hoztam, hogy a gőzös induljon egyenesen Novoszibirszkbe. Kajütömbé zárkóztam és gondolkodtam.

A több, mint tízéves vállalkozói munkám, a kollektívák vezetése-irányítása sok mindenre megtanított. A sikerek és a kudarcok megtanítottak arra, hogyan lehet különböző helyzetekben kiutat keresni és találni is. Ezúttal azonban a helyzet rosszabb volt, mint bármikor korábban. Minden rossz és baj csőstől szakadt rám. A cég csődje elkerülhetetlennek tűnt. Valaki „jóakaróim” közül máris dobra verte: „Valami baj érhetne. Képtelen hatékony üzleti intézkedéseket hozni.” „Meneküljön, ki merre tud!” hangoztatták. És menekültek is. Ahogy visszatértem, láttam, hogyan. Még hozzátartozóim is „hozzájárultak” a cég szétlopkodásához. Az „Egyremegy, ha már egyszer amúgy is tönkremegy minden!” elvből kiindulva.

Csupán a régi munkások kisebb csoportja igyekezett elhárítani a közelgő véget, de lelki állapotomtól ők is megijedtek, miután a vezérkari gőzös befutott a kikötőbe és meglátták, milyen irodalmat olvasok.

Teljesen józanul próbáltam felmérni az egyre összetettebbé váló helyzetet. Világosan láttam, hogy ezzel a csapattal a helyzeten javítani képtelen vagyok. Ráadásul azok is, akik korábban minden szavam lesték, kétségbe vonták minden döntésemet.

Annyira szerettem volna valakinek Anasztáziáról mesélni, bár nem gondoltam, hogy bárki is megértene. Az ilyen helyzet az embert akár elmegyógyintézetbe is juttathatja. Így hát – családon belül – szóba is került a kezeltetésem.

Környezetem kimondatlanul is üzleti ügyek bonyolítását várta tőlem, sőt okvetlenül sikereseket. Új elfoglaltságomat örütségnek vagy lelki törésnek vélték. Én pedig ténylegesen is sokat kezdtem gondolkodni életünk különböző dolgairól.

- Mi is történik valójában? - töprengtem. Az ember megvalósít egy üzleti ügyet, megdolgozik érte, de megelégedettséget nem hoz. Hirtelen még többre vágyik. És így megy ez már több, mint tíz éve! Hol van a biztosítéka annak, hogy ez a hajsza nem fog egészen az ember végnapjaiig tartani anélkül, hogy valaha is eljutna egyfajta megelégedettségig? Az egyiknek még egy pohárára sem telik, azért zúgolódik. A milliomos meg azért,

mert nincs még egymilliója, hogy azt szerezzé meg, amit ő akar. Lehet, hogy a lényeg nem is a pénz mennyiségében van?

Egyik reggel két régi ismerősöm, vállalkozó társam kérésre megcégemben. Nagy üzleti cégek vezetői voltak. Beszélgetni kezdtem velük a tiszta szándékú vállalkozók egyesületéről, működésünk céljáról. Kedvem támadt valakivel megosztani gondolataimat. Társalogtunk, fűzték a beszélgetés fonálát, s volt, amivel egyetértettek. Sokáig beszélgettünk és még az is felöltött bennem, hogy ha már ennyi időt pazaroltam a beszélgetésre, a dolgot biztosan meg is értették. De aztán sofőröm elmondta:

- Ők, Vlagyimir Nyikolajevics, mások kérésére jöttek önhöz. Azok hívták meg őket, akik aggódnak az ön egészségéért. Azt szerették volna megtudni, milyen gondolatokkal foglalkozik egész idő alatt? Mi bántja? Hát, egyszóval, hogy normális-e vagy sem. Forduljanak-e orvoshoz, vagy majd elmúlik magától is.

- És te? Te minek tartasz engem?

A sofőröm egy ideig hallgatott, majd csendesen ezt mondta:

- Ön tíz évig rendesen dolgozott. Sokan mondták önről a városban, hogy sikeres ember. Most pedig mindenki fél a cégben, hogy fizetés nélkül marad.

Ekkor hirtelen megértettem, mily messze mentek családom aggodalmai felőlem.

- Fordulj vissza! - utasítottam a sofőrt.

Visszatértem cégemhez. Rendkívüli gyűlést hívtam össze. Különböző ügyek intézésére vezetőket neveztem ki. Teljes jogkörű felhatalmazással ruháztam őket fel, hogy nevemben cselekedhessenek. A sofőrnek meghagytam, hogy korra reggel jöjjön értem és vigyen a repülőtérre. A repülőtéren még meleg csomagocskát nyomott a kezembe.

- Mi ez? - kérdeztem.

- Pirozskák.

- Tehát, annyira sajnálsz, mint a falu bolondját, hogy még pirozskákat is hozol nekem?

- A feleségem, Vlagyimir Nyikolajevics, aludni se tudott. Egész éjjel kotyvasztott. Soha ezelőtt nem sütött még, fiatalka még az eszemadta, de csak belefogott. Lelkemre kötötte, hogy adjam át. Szervétába göngyölte, meleg még. Azt mondja, hogy Ön biztos későn jön vissza. Ha egyáltalán visszajön... Ne haragudjon, no!

- Hát jó, köszönöm!

Néhány napra rá otthagya a céget.

KI ADJA MEG A IRÁNYT?

A repülő karosszékében ülve lehunytam a szemem. A repülő iránya mindig pontosan meg van határozva. Ez a gép Moszkva felé repült. Az én további életemnek irányát azonban még meg kellett adnom. Sokat gondoltam a vállalkozókra.

Jelenleg sokan továbbra is azt gondolják a vállalkozókról, hogy olyan emberek, akik üzletelnek, adnak-vesznek, indulótőkéjüket viszont valamilyen nem tisztességes úton-módon szerezték és az őket körülvevők kárára halmozzák továbbra is. Természetesen úgy, mint ahogy társadalmunk különböző rétegeiben a vállalkozók között is akadnak mindenféle emberek. Mivel a peresztrojka kezdetétől fogva a vállalkozói élet történései örvényének középpontjában voltam, bátran állíthatom, hogy az első hullám vállalkozói indulótőkéjüket többségükben nem mindennapi megoldásokkal halmozták fel úgy, hogy új vagy hiánycikknek számító árukat gyártottak, szolgáltatásokat kínáltak, a termelési folyamatokat racionálisan igyekeztek megszervezni.

A szovjet és orosz vállalkozók nagyobb hányada képes volt a semmiből pénzt csinálni, ráadásul hitelek nélkül. Hiszen magánosított gyárakkal úgy, mint a későbbi hullámok folyamában mások, az első vállalkozók nem rendelkeztek. Hát ezért kényszerültek az első vállalkozók használni a fejüket és reménykedni a szerencsében. Bizony így csináltak pénzt a semmiből. Ennek bizonyítékául saját gyakorlatomból idézhetek példákat.

PÉNZ A SEMMIBŐL

Még a peresztrojka beindulása előtt egy kisebb amatőrfényképészekből álló brigádot vezettem. Fényképműtermi laboránsokból és utazó fényképészekből állt. Mindegyiknek volt fizetése és egy kis mellékes is, ami lehetővé tette, hogy az akkori lehetőségekhez mérten jó jövedelmük legyen. A bevétel után mindenki százalékot kapott. De többet akartunk. Ehhez azonban feltétlenül szükséges volt nagymértékben megnövelni a bevételt, növelni a ügyfelek számát. Sikerült megoldást találnom. Ezt ma is bárki felhasználhatja. Egyszer megtörtént, hogy kilyukadt az én vén, púpos „Zaporozsecom” kereke. Amíg a gumit vulkanizálták, nézegettem a mellettünk elhaladó gépkocsikat – egyiket a másik után – és gondolkodtam: „Micsoda óriási bevételünk lenne, ha ez a sok gépkocsi-tulajdonos mind le akarná magát fényképeztetni!” Néhány perc alatt megszületett fejemben a terv, melyet a későbbiekben megvalósítottunk és a csoportunk bevételét a négyszeresére növelte. Ez úgy történt, hogy az út mentén fényképezőgéppel egy fényképész állt. Két zöld karszalagos segédje is volt. A karszalagon az „LSZ” (lakásszolgáltatás) rövidítés díszelgett. Kezükben az állami gépkocsifelügyelet tábláját tartották. A járművezetők megálltak, gondolván, hogy „rendőrség” vagy valamilyen másféle ellenőrzés. Miután megtudták, hogy mindez csupán egy kínált szolgálat és senki nem kívánja őket sem szekírozni, sem pedig valamit rájuk erőszakolni és felülvizsgálni valamit, szívesen pózoltak gépkocsijuk rendszámtáblája mellett, hogy lefényképezzék őket. Megadták címüket, ahová a fényképeket utánvéttel kellett elküldenünk.

A rendszám tábla mellé kellett állniuk, nehogy a címet összetévesszük.

Fél esztendeig ilyen szolgáltatást ajánlottunk az összes Novoszibirszkbe vezető úton. Később már egyre gyakrabban fordult elő, hogy akadtak olyan gépkocsivezetők, akik korábban már igénybe vették ez a szolgáltatást. Ezalatt a fél év alatt azonban a brigád egészen takaros összegű pénzt tudott begyűjteni.

Aztán kiötlöttem, hogy készítsünk képeslapokat, amelyeket családi házak fényképezésével nyertünk olyan szöveggel, hogy „Az én szülőházam”, „Az apai ház”, stb...

A brigád hatalmas mennyiségű házat fényképezett össze. A kereslet óriási volt. Ezért a fényképész már nem is kérdezte, a ház gazdája óhajtja-e vagy nem: megérkezett egy településre és egyszerűen csak úgy, ahogy ment végig az utcán, fényképezte végig az összes házat az adott utcában. Majd a postások végighordták a fényképeket és beszédtek a pénzt. Az emberek ezeket a fényképeket gyermekeiknek küldték. Sokan mondták, hogy a fényképek a gyerekeket arra ösztönzik, hogy hazalátogassanak.

A „Novosziboblfoto” cégben gondot okozott a brigádnak a kifizetendő összeg, mert – ahogy azt az akkori vezetés mondta – az felülmúlt minden ésszerű határt, de semmit sem tehettek, mivel a bevétel utáni százalék mindenki esetében ugyanolyan volt.

Még a peresztrojka beindulásakor brigádunk kivált a szövetségből és önálló szervezetként kezdett működni.

Ekkor már szabadabban dolgozhattunk. Létrehozhattuk az induló alaptőkénket, és valami lényegesebbel foglalkozhattunk. Azon gondolkodtam, miiben lehetne még vállalkozni, hogy gyarapítsuk a cég bevételét.

Egyszer az Elméleti és Alkalmazott Mechanika Intézetben dolgozó ismerőssémmel beszélgettünk. Panaszkodott.

- Visszatartják a fizetésünket, a laboratóriumot fel akarják oszlatni. Hová menjünk, mitévők legyünk? Senkinek sincs ránk szüksége.

- Mivel foglalkozott a laboratóriumotok korábban? - kérdeztem.

- Hőérzékelő szalagot gyártott, de erre már senkinek sincs szüksége.

- Mire jó ez a hőérzékelő szalag?

- Sok mindenre - válaszolta.

Zsebéből előhúzott egy darabka fekete szalagot.

- Itt van, ni - mondta

Elvettem belőle egy darabot, és lám, ahogy ujjaim közé fogtam, teljesen megzöldült. Úgy meglepődtem, hogy azonnal el is dobtam.

- Miféle nyavalya ez, te? Bezöldült! Kezet kell mosnom - mondtam neki.

- Ne félj, az ujjaid érintésétől megváltoztatja színét. Így reagál a hőmérséklet változására. Ha tested hőmérséklete meghaladná a szabvány szerint előírtat, a szalag vörössé válna. A test rendes hőmérsékleténél a szalagnak ilyen zöld színe van.

Gyorsan megszületett a gondolat. Cégünk lapos hőmérőket és stresszmutatókat kezdett gyártani.

Szép, rajzzal díszített kartonpapírra különböző színű négyzetek kerültek, melyekkel szemben a megfelelő színű fokozatok voltak feltüntetve és melléjük ragasztottuk a hőérzékelő szalagok darabkáit. Így jött létre termékünk.

Termékünket az akkor még szét nem hullott Szovjetunió több régiójában az Állami Áruközvetítő Hivatal rendszerének segítségével árulták.

A szövetkezet munkatársainak létszáma egyre növekedett. Mindenkinek aránylag nagyon jó fizetése volt. A szövetkezetben éppen ez az indulótőke kezdett halmozódni. Az intézeti laboratórium sem maradt le a bevétel terén, hiszen az intézetnek is pénzt kezdett hozni.

Két gépkocsit, műszaki felszerelést vettünk a szövetkezet számára. Ekkor egy véletlen hihetetlen ugrást tett számunkra lehetővé.

Egyszer napközben bementem a szövetkezet irodájába, hát látom, hogy az egyik telefonnál a titkárnő ül, valakit hallgat

és ír valamit, a másikon pedig a takarítónő. Az irodában csak két telefon volt. Ahogy letették a kagylót, a telefonok azonnal megszólaltak. Majd a titkárnő elmondta, mi is történt.

„Már három órája csörögnek. Egyik hívás a másik után. Mindenki a mi hőmérőinket és stresszindikátorainkat akarja. Az egyik még veszekedett is, azt mondta, hogy peresztrójka előtti elvtársak vagyunk. Még felemelt áron is kész felvásárolni az egész készletet. Mindenki nagy tételben akar vásárolni. Sőt, még előleget is hajlandóak a szövetkezetnek folyósítani.”

A peresztrójka kezdetén - erre minden bizonnyal vissza tudnak emlékezni - virágzott a giccstermelés. Nagy kereslete volt a mindenféle műklipszeknek, plakátoknak, félmeztelen lányokkal telerakott naptáraknak. Úgy vették, mint a cukrot.

A mi termékünk ilyen környezetben - természetesen - abszolút újdonságnak tűnt. Már vagy fél éve gyártottuk a terméket és hirtelen ilyen roppant ugrásszerű kereslet-növekedés! Valami történt, de mi?

Kiderült, hogy előző este Cvetov - nemzetközi kommentátor - a központi TV csatornán Japánról beszélt és ezt találta mondani: „A japán nagyon találékony nép.” Majd arra, hogy mennyire az, és hogy példával is szolgáljon, egy japán stresszindikátort mutatott. Ez hasonlított a miénkre. Így hát, életben először, a gyakorlatban győződhettem meg arról, hogy mi a reklám, és megértettem, mi is voltaképpen - a szerencse!

Szövetkezetünk három műszakban dolgozott. A csomagolást, vágást, a termékek befejezését idénymunkások végezték otthon. Bevételeink egyre növekedtek. Vásároltunk hát egy kiránduló gőzhajót. Eldöntöttem, hogy a földművelők számára még vetőgépeket is fogunk gyártani. Kibéreltünk egy nagy utaszállító gőzhajót, hogy kereskedelmi utakat szervezzünk a távoli északi vidékekre.

PUSZTÍTÓ ERŐ

A mikor első szövetkezetemet irányítottam, lehetőségem nyílt arra, hogy a gyakorlatban is meggyőződjem arról, milyen pusztító erővé válhat az emberek közötti kapcsolat megbomlása, az egymás iránti türelem hiánya, mely mindennemű anyagi jólétet tönkretesz. Később megtudtam, hogy éppen ez az oka annak, hogy sok csoportosulás széthullik. Mindez pedig gyakran lényegtelen semmiségből indul ki.

Ez bizony megtörtént az én első szövetkezetemben is. A szövetkezetet néhány család verte szét és ugyanakkor tette tönkre is. Ép ésszel a mai napig sem tudom felfogni, hogyan kellene ennek az erőnek ellenállni, mely csak úgy spontán, úgymond a semmiből keletkezik és a józan észnek teljesen ellentmond!

Az egész azzal kezdődött, hogy egy kertes házat akartam venni valahol a városon túl. Kiadtam hát a parancsot Alexej Misunyinnak, a szövetkezet gazdasági ügyvezetőjének és anyagbeszerzőjének, hogy intézkedjék. Misunyin talált is egy házat, beszerezte hozzá az összes szükséges adásvételi okmányt, én pedig elmentem megnézni. A ház jó nagy volt, húsz ár földdel, hozzá gőzfürdő, garázs, üvegház. Igaz, a juhok és a tehén főlősleges volt, de Misunyin azt mondta, hogy a tulajdonosoknak el kellett menniük, és mindent egyszerre akartak eladni. A tehénnek takarmánya van, és már meg is egyezett egy asszonnyal, aki el-eljár majd megfejni.

A rákövetkező nap összehívtam a szövetkezet tagjait. Tájékoztattam őket a házvételről. Megmagyaráztam a vétel célját, értelmét. A ház a vendégek fogadására, a szövetkezeti tagok

kikapcsolódására, ünnepek rendezésére lett volna használva. Természetesen az egészség nekünk magunknak kellett volna tartozni, rendbe hozni, a konyhát pedig felújítani.

A szövetkezet férfi része nagy lelkesedéssel támogatta a gondolatot. A nők azonban hirtelen valamiről puszogni kezdtek. Nem tudni, ki volt a felbújtó. Pusmogásukat mindegyikük nevében feleségem összegezte mondván, hogy én is és a szövetkezet férfitáborozói is az asszonyokkal szembeni viselkedésünkben túlléptünk minden lehetséges határt.

- Mi a szövetkezetben ugyanúgy dolgozunk, mint ti, - mondta - majd hazamegyünk, takarítunk, a konyhában nap mint nap a tűzhely mellett állunk, a gyerekeket neveljük. Ejnye! Hát mindezt még keveslitek is?! Most meg ráadásul még azt is elvárjátok tőlünk, hogy ebben a hétvégi házban is robotoljunk, rendbe is hozzuk, látogatókat fogadjunk és tivornyázásaitok közepette még ki is szolgáljunk benneteket?

És ekkor elszabadult a pokol... Az asszonyok nekiestek a szövetkezet férfitáborozóinak, rájuk zúdították tisztán személyes, családi és egyéb jellegű kifogásaikat. Mindezt akkor értettem meg, amikor az egyikük elkiáltotta magát:

- Ti bezzeg csak dominóznátok, mi? Csak a TV-t bámuljátok, igaz?

A szövetkezetben a férfiak egyetlenegyike sem dominált. Az ő férje, a tűzoltó, bezzeg igen. Ő azonban nem is nálunk dolgozott. De a legvérmesebben a szövetkezetben dolgozó férfiak feleségei csaptak le férjeikre. Az egyikük merő esztelenségből férjének éppen mindenki más előtt olvasott be:

- Hát, igen! Eddig csak olcsó bagószagod volt, (a férj „Prima” cigarettát szívott), ezentúl majd még trágyaszagod is lesz.

Csend lett. A férj levegő után kapkodott, elvörösödött és kibökte:

- Hát tudd meg, hogy még bele is fekszem! Csakis azért, hogy te..., te, ribanc, rám ne mássz!

A feleség könnyekre fakadt. Az asszonyok persze vigasztalni igyekeztek a sértettet, így hát bizony még ádázabban vetették

bele magukat a veszekedésbe. Mindenféle sértő szavakat kezdtek kiáltozni. Zsenya Kolpakov nálunk dolgozott. Szerkezeteket, herkenttyüket eszelt ki a termelékenység növelésére, és meg is tudott javítani bármit, ami keze ügyébe került. Az asszonyok nekiestek:

- Még feltalálónk is van, még hozzá olyan, aki után takarítani kell - néha még egy évig is!

De nem kímélték még a politikát sem:

- Gorbacsov lép fel, de Rajsza Maximovna old meg helyette mindent.

Szünetet rendeltem el. Abban reménykedtem, hogy mindenki észre tér. A szünet után mindenki újra elhelyezkedett, külsőleg jóval visszafogottabban, de belül mindenkiben érezhető feszültség lappangott. Feleségem - az asszonyok nevében, színlelt nyugalommal, ám csípősen - ultimátumszerű kijelentést tett.

- Miért is ne, ha a nagyságos uraknak, vidéki rezidenciára szottyant kedvük, hát, tessék! Legyen meg óhajuk, de bezzeg egy asszony se akad, aki oda akár a lábát is betenné. Ez azt jelenti, hogy a rezidencia a tiétek! De úgy, ahogy a pénz is közös és nélkülünk nincs jogotok azt bármire is felhasználni, mint kielégítést, adjátok nekünk az egyik autót sofőröstül, kimondottan háztartási célokra. Majd felváltva fogjuk használni.

- Kitűnő - hangzott el férfi részről - pukkadjatok meg! Adunk nektek bármit, ami kell, csak oda ne gyertek!

- Keressenek maguknak „tszcs-s Mariskákat” a faluban! Tessék, csak keressenek az urak! Úgyis megszökik tőlük minden Mariska! Ugyan már, kinek kellene az ilyenek!

A szövetkezetben dolgozó egyetlen asszony férje sem ment akkor haza. Péntek volt, ezért mi meg kivonultunk a mi kis „haciendánkra”.

Mindent leltárba vettünk, tervezgettünk, hogyan fogjuk az egészet összepofoztatni. Szombaton befűtöttünk a gőzfürdőbe. Egy helybéli asszony, akivel Misunyin megegyezett, eljötr megfejni a tehénkét. Néztük, hogyan csinálja. Jól éreztük

magunkat. A tehénke is elégedettnek látszott, nyugodt volt. Most már a miénk volt. Az asszony figyelmeztetett bennünket, hogy nem mindig tud majd eljönni megfejni a tehénkét. Kell még valaki mást is szerezni.

Este a gőzfürdőben lemosakodtunk, vacsorát főztünk magunknak. Az étel kitűnőre sikerült! Misunyin sült halat készített. Sör, bor került az asztalra. Hozzáfoglunk a vacsorához. Hirtelen azonban egy hangra lettünk figyelmesek: „Mú-ú-ú”. A tehén! Gyorsan kiszaladtunk az istállóba. Itt a fejes ideje, fejönő meg sehol. Mi férfiak, mind a nyolcan, körülálltuk a mi tehénkénket és halvány gőzünk sem volt róla, hogy mitévők legyünk.

Különben is, ugyan ki tudná megmagyarázni, hogy vajon mi történik az emberekkel állatok láttán. Az ember csak úgy éldegél magának rendesen, ahogy szokás, nem is figyel az állatokra, melyek körülötte élnek. Ám amikor a házba valamilyen állat pottyan – egy cica, kutya vagy valami más – egyszer csak hirtelen érdekes helyzetbe kerül, valahonnan hirtelen olyasféle érzések ébrednek benne, mint ha gyermek lenne ott. Aggódni kezd, átéli a hozzájuk fűződő eseményeket. Honnan jön mindez? Lehet, hogy ténylegesen Ádámtól, amikor azt a feladatot kapta, hogy határozza meg minden növény rendeltetését és adjon neki nevet? Lehet, hogy amikor szeretettel nézett a növényre rendeltetést szabva neki, éppen ez a szeretet maradt meg és öröklődött át a következő nemzedékekre? Ezért lapang ott valahol belül, mélyen az ember szellemében és bukkan fel olykor-olykor? Hogy így van-e, vagy sem, nem tudni. Az azonban tény, hogy e tehénke iránt mindegyikünkben valamiféle tényleges érzés ébredt, sőt még a tehénkénk is minden bizonyára érzett irántunk valamit. És ekkor Szerjozsa Chodokov azt mondta:

- Jaj, jaj! Hát a tőgyét szétveti a tej! Tennünk kell valamit!

Misunyinra támadtunk. Mi a fenének vette meg a tehenet! Ugyanakkor eladni sem lehet, hiszen azalatt az egy nap alatt úgy megszoktuk, mintha társunk lett volna.

A tehénke meg csak bámult bennünket némán, szomorú tehénszemeivel. Fejét felém fordította és újra elbődült: „Mú-ú-ú”. Olyan kérlelően szólt ez a „Mú-ú-ú”, hogy Misunyinhoz fordultam:

- Azonnal láss hozzá a fejéshez, ha már megvetted!

Misunyin gyorsan fejővedret hozott, felkötötte a kötényt, amit a fejőnő hagyott ott, átmászott a tehénhez vezető karámon. Megkért bennünket, hogy ne menjünk el. Hisz' bármi történhet. A tehénke Misunyint magához engedte, hagyta, hogy megfejjék. Mi többiek pedig a tehénkének inni hoztunk, szénát és kenyeret adtunk neki. Misunyin egyre csak fejt. Kezdetben rosszul ment neki, a tejsugarak gyengék voltak, néha a veder mellé mentek, majd egyre jobban sikerült. Úgy tizenöt perc is elmúlt már, de a tejsugár csak nem akart abbamaradni. Misunyin, ki tudja miért, suttozva így szólt:

- Izzadok. Izzadok, nem tudok fejni.

Előhúztuk hát zsebkendőnket, - már akinél volt - Szerjozsa Chodokov pedig bemászott a karámba és Misunyin homlokáról törölgetni kezdte az izzadságot. Majd egyszer csak Szergej izgatott suttozását hallottuk:

- Ejnye már! Mi a fenét csinálsz? Hisz' tönkreteszed azt a tehénét, te! A jobb kezedből erős a sugár, a balból meg háromszor gyengébb. Akár tönkre is teheted a tőgyét, te!

- Az ujjaim - suttozta Misunyin - a bal kezem ujjai zsibbadnak. Inkább segíthetnél!

Így hát Szerjozsa Chodokov a másik oldalról a tehénkéhez lépett és együtt próbáltak fejni. Egy olyan fél óracska múlva, talán több is beletelt, telefejték a fejősajtárt. Vacsorára tejet ittunk és úgy tűnt, hogy életünkben soha jobb tejet nem ittunk még.

Másnap kora reggel a fejőnő keltett fel bennünket és csodálkozva állapította meg, hogy megpróbálta megfejni a tehénkénket, de az, ki tudja miért, nem engedte magához.

Mindnyájan kimentünk hát az istállóba. Mindent úgy rendeztünk el, mint tegnap este és a tehénke hagyta, hogy megfejjük.

- Hát - mondta az asszony - ha a tehénkének maguk már így megtetszettek, akkor fejjék is őt ezután maguk! Van ilyen. Van, akit magához enged, van, akit nem.

Bizony kiderült, hogy a mi tehénkénknek nem akármilyen igényei vannak. Nem volt elég, hogy a szerződötetett fejőnők közül nem engedett magához senkit, de még azt is kívánta, hogy a fejés egész ideje alatt valaki közülünk előtte álljon és etetgesse, beszélgessen hozzá és fejni pedig egyszerre kettőnknek kellett. Ez azt jelentette, hogy minden fejésnél hármunknak kellett közreműködnünk. Fel is osztottuk a szolgálatot magunk között hármasával. Addig is, - így gondoltuk - amíg nem akad jobb megoldás, el nem adjuk. A faluban azonban gyorsan híre kelt, hogy a mi tehenünk túlságosan igényes. Jöttek ugyan vevők, fejni is próbálták, de bizony senkinek sem sikerült. Nem is kellett hát senkinek, még ingyen sem. Igaz azonban, hogy feltételt szabtam - a húsa miatt nem vághatták le.

Állatorvost hívrunk.

- Hát, bizony, bizony, emberek, van ilyen - mondta az állatorvos. Ha az állat egyszer valakihez hozzászokik, mást már hosszú időre magához nem enged. Hogy jutott eszükbe, hogy ilyesmire tanítsák meg?

Semmilyen különösebb tanácsot nem adott nekünk, ráadásul közölte velünk, hogy a tehénkénk vemhes lett. Ha eljön az ideje, fel kell a szülésre készülni. A szülés idejét az állatorvos hozzávetőlegesen állapította meg. Az lesz majd a jele, hogy nem fog tejelni.

Mivel a férfiaknak a fejés miatt hármasával szolgálatot kellett tartaniuk, sok időt töltöttünk a „haciendánkon”. Még éjszakázni is ott éjszakáztunk.

Az asszonyok nem tudtak megbizonyosodni a tehénke miatt beállt gondjainkról, hiszen szavukat adták, hogy be se lépnek a „haciendára”, ezért kifogásnak értelmezték azt. A nők és asszonyok, akik a szövetkezetben dolgoztak, teljesen elvesztették önuralmukat. Elkezdtek idétlen vicceket mesélni. Az, amelyik a férje rossz illatáról beszélt, azt mondta:

- Csak ilyen alávaló szoknyapecéreknek akadhat ilyen tehenük.

Erre a férj azt mondta:

- Inkább fogok egész életemben egy hallgatag tehenet fejni, mint a te buta dumádat hallgatni.

Ezután teljesen kiköltözött a haciendába és később el is vált. Feleségül vett egy falubéli fiatalasszonyt, akinek volt már egy kisfia, és nem is rossz farmer vált belőle.

A tehénnél abbamaradt a tejelés. Mi pedig - az állatorvos tanácsa szerint - el is készítettünk mindent a szüléshez. A tehenünk azonban minden gond nélkül önállóan, egyedül megszült. Egy kis bikát ellett. Egy nagyon szép kis bikát. Amikor kihívtuk az állatorvost, megnézte a tehenet és megállapította:

- Lám, lám. Milyen jól sikerült neki minden. Semmit sem kell tenni. Ő már maga mindent megoldott. Most már csak arra kell ügyelni, hogy tisztaság legyen körülötte. Etessék jó falatokkal!

A tehénkét is, a bikát is sikerült jó kezekbe eladni. El-elmentünk megnézni, hogy milyen szép szál bikává cseperedett a mi kis bikánk. A tehénkével is megoldódtak a dolgok. Még manapság is sokat gondolok rá. Kíváncsi lennék, hogy megismerne-e bennünket? A tehen ügyét ugyan sikerült rendeznünk, de sajnos a szövetkezetben a kapcsolatokat bizony nem.

Ekkor a szövetkezetet kettéosztottam és létrehoztam még egy céget. Jómagam az Ob folyóra indultam, hogy hosszú kereskedelmi utakat tegyek a kibérelt hajóval. A kereskedelmi utak között meg orosz és külhoni vállalkozók számára kereskedelmi utakat szerveztem.

Saját magam levontam a történetekből a tanulságot: a siker feltétlen záloga - egyebek mellett - a kollektívába tartozók egymás iránti kapcsolata és a hit nem csupán az ember saját képességeiben, hanem másokéban is. A másokba vetett hit viszont bármilyen képességet meg tud hatványozni.

VÁLLALKOZÓK – HERBALIFE ÁRUSOK

Csak a Vnukovo repülőtérre való érkezésem után vettem észre, hogy pénztárcámban nagyon kevés pénz van és ottani tartózkodásomra sincs semmilyen meghatározott tervem. Cégem munkatársainak és a családomnak elég dolga akad majd az adósságok felszámolásával, és emiatt rákényszerülnek a cég vagyonának az eladására. Ez azt jelenti, hogy otthonról semmilyen segítséget nem várhatok. Természetesen, ha Novoszibirszkben maradok, a helyzetet magam is megoldhattam volna. Ehhez azonban elkerülhetetlen lett volna a cég mindennapi dolgaira összpontosítanom, ami lehetetlenségnek mutatkozott mindazok után, amik a tajgában való tartózkodásom alatt történtek az Anasztáziának adott, sőt ráadásul a saját magamnak adott szó fényében is.

Nehéz most megállapítani, mi irányította tetteimet - Anasztázia hatása, avagy saját tudatos akarásom és óhajom.

Megértettem, hogy csődbe jutottam. Számtalan társam példáján okulva rúdtam, hogy ilyen helyzetben nem lehet sem hozzátartozókra, sem barátokra, sem a volt munkatársakra támaszkodni. Mindenki kerülni fog, mint a pestisest. Lehet a győztes babérjaival tündökölni akár tíz évig is, de elég csak egyetlen egyszer véteni és a környezet megbélyegez, feledésbe süllyeszt. Ez történt sok híres vállalkozóval. Az adott helyzetben csakis és csupán önmagamra kell támaszkodnom és a látszólag kilátástalannak tűnő helyzetből meg kell találnom a kiutat.

A szállodában hagytam táskám, benne szvetteremet és néhány ingemet és még egy pár apróbb holmimat, majd Moszkva

utcait kezdtem róni. Megpróbáltam megérteni annak a jelentőségét, amit Anasztázia az orosz vállalkozókról mondott.

Az első, ami akkor Moszkvában azonnal feltűnt nekem – az a Herbalife árusok nyüzsgése volt.

Elegánsan kiöltözött emberek a főváros metróállomásain munkát kínáltak. Ahogy mondták, egy „külföldi cégben”. A járókelőket nagy keresetek ígéréssel kecsegtették. Arról, hogy Herbalife-ről van szó, nem mondták. Valószínűleg azért, mert a „Kézből-kézbe” című újságban, a „Munkát vállalok” rovatban majdnem minden hirdetés ezekkel a szavakkal végződik: „Herbalife ajánlatot nem kérek.”

Ennek ellenére azonban elszántan cédulákat osztogatnak „Munka az Ön számára” megszólítással, s valamilyen külföldi céggel való beszélgetésekre invitálgatnak. Később megtudtam, hogy a beszélgetésre érkezőket nagyon komoly agymosásnak vetik alá. A hangsúlyt az orosz árlagember számára két komoly tényezőre helyezik.

Első tényező: a szónokok az emelvényről saját példájukon és hozzátartozóik példáján bizonygatják és magyarázzatják, hogy csodával határos módon, éppen a tengerentúlról érkezett Herbalife-nak köszönhetően gyógyultak meg. Így ültetik el a jövőbeni Herbalife árusokba annak a gondolatát, hogy ők is hasznos dologgal fognak foglalkozni – az emberek gyógyításával. A rendszer – bizonygatják – annyira csodálatos: nem kell hozzá semmi, nem szükséges egészségügyi szakembernek lenni. Elég hozzá két-három órás gyakorlati felkészülés, közben lehet az ember bármi, szobafestő, mázoló, s tessék, máris fogadhatja a beteg fogyasztókat.

Második tényező: példaértékű esetekről szóló beszámoló arról, hogyan lehet meggazdagodni abból, hogy az ember csupán a Herbalife terjesztésével foglalkozik. Ehhez, indulásként saját pénzen legalább egy teljes készletet kell venni, majd olyan embert kell találni, akinek szóban hihető módon be kell bizonyítani a termék jótékony hatását, ha azt fogyasztani fogja. Ha ez megtörtént, az ilyen embernek kell eladnia az egész kész-

letet drágábban, mint ahogy azt a terjesztő maga vette. Ezen túl szükséges még ugyanakkor új terjesztőket hozni. Minden új terjesztő után az ember bizonyos százalékot kap. Minél több embert sikerül beszervezni, annál magasabb szintre lehet jutni a hierarchikus rendszeren belül, és annál több pénzt lehet szerezni. Ha ez megtörtént, akkor már nem is kell többé a terjesztéssel foglalkozni.

S előttem, mint vállalkozó előtt, hirtelen megvilágosodott: a pénz minden bizonnyal aranyesőként hullik, de csupán arra, és annak közvetlen környezetére, aki a piramisrendszer legtetején áll. A terjesztők egész hosszú lánc, mely szintekre tagolódik, abból él, amit minden szint a termék árához tesz, de mind ezért az fizet, aki a legutolsó, illetve az a fogyasztó, aki bedől és elhitte az adott termék csodálatos hatását.

Az ár némely esetben akár a tizenkétszeresére emelkedhet! A terjesztési rendszer a beszervezett hatalmas számú ügynök segítségével kiválóan működik. Hiszen ezek szóban és megbízható módon képesek meggyőzni az orosz polgárokat a saját gyógyulásuk példáján a Herbalife csodálatos képességeiről. Az ilyen rendszer segítségével árulhatunk akár kormot is a kéményből és azt, aki azért akadékoskodik, mert nem használ, könnyűszerrel el lehet hárítani, mondván, hogy ez csak azért van, mert a fogyasztás rendszere valamilyen módon megakadt és a speciális módszer nem volt pontosan betartva.

Ez a rendszer a leghatásosabban hazánkban működik, mivel éppen mi szoktunk a legjobban ahhoz, hogy „megbízható” információt egymástól és nem hivatalos csatornákon keresztül kapunk.

Hogy az embereknek a Herbalife jót vagy rosszat hoz, annak egyáltalán semmi jelentősége nincs. Ez hosszabb beszélgetést igényelne. Egy valamit azonban teljes meggyőződéssel el tudok mondani: a beszélők – terjesztők minden heve, lelkesedése saját meggyógyulásokról elszáll, mihelyt ráébrednek arra, hogy itt bizony pénzt nem kapnak. Ilyenkor temérdek teljesen ellentétes példát is fel tudnak hozni: „Micsoda fertő”. A termék ter-

jesztésének az elvét nyugaton dolgozták ki. Nyugatról irányítják és az orosz munkanélküliek hadát vonzzák magukhoz, de mindehhez az orosz vállalkozóknak semmi közük. S íme egy történet még egy nagyon okos dologról, amire a nyugati vállalkozók jöttek rá.

INGYENES PIHENÉS A HAWAII-SZIGETEKEN

Ha Moszkva forgalmas pontjain imitt-amott csinosan és elegánsan felöltözött, külföldi akcentussal beszélő emberek szólítják meg, és nagyon komolyan és udvariasan egy külföldi cég bemutatkozására hívják meg – ahol asztalfoglalás és ingyenes lottósorsolás lesz, melyben aranyórát vagy ingyenes Hawaii-szigetekbeli kirándulást nyethet – akkor biztos lehet, hogy az ingyenes kirándulást ön fogja megnyerni. Nem szabad azonban megfélelkezni egy lényeges dologról: „Olcsó húsnak híg a leve.”

Nem nehéz kitalálni, hogy ebben az esetben mit jelent a híg.

Tehát, ön „ingyen” kap lehetőséget arra, hogy pompás lakosztályokban elszállásolva élvezze az üdülést. A megérkezést követően meggyőződhet róla, hogy a lakosztályok tényleg meggyeznek a fényképeken láthatóakkal. A repülőjegy, az étkezés és egyéb szolgáltatások viszont már az ön számlájára történnek.

Elég azonban csupán néhány napot itt eltöltenie, s ön megérti, hogy az „ingyenes” üdülés egyetlen napja jóval drágább, mint egy másik üdülőhelyen a teljes ellátás. Minden nagyon egyszerű: az ön ingyenes üdülése különböző felárral egészül ki, melyet a temérdek szolgáltatásért és az érkezésért fizet. Ehhez a felárhoz kapcsolódik még az utcán álló ügynökök fizetése is, az úgynevezett ingyenes prezentáció, a szórólapok és persze a cég haszna is.

Azok számára, akiknek elég pénzük van, ez természetesen semmit sem jelent. Csupán a rászédettség érzete okoz kellemetlen keserűséget. A másik eset viszont ennél sokkalta rossz-

szabb, amikor is az orosz átlagember, aki kevéske megtakarított vagyonkáját, amit egész éven át keservesen összekuporgatott, éppen erre a blöffre pazarolja ahelyett, hogy édesanyját látogatná meg vagy valamelyik oroszországi fürdőhelyre menne, szinte tálcán adja át pénzét a tengerentúli „ravaszkodóknak”, hogy cserébe két hetet „az átvert balekok számára fenntartott lakosztályokban” töltsön. Miből ered önökben „tengerentúli uraim” ez a bennünket ennyire lenéző magatartás? Nézegettem a zsúfolt bolti kirakatokat, tele nyugati import áruval, ahol még az ivóvíz is behozatali cikk. Hallottam már a rádióban kétes minőségű, az egész országot elárasztó füstölt csirkéről, de csapvízzel töltött üvegekről is, amelyekben szép címkék mögé álcázva – a gyógyhatást és ásványi tartalmat bizonyítandó – a mi boltjaink számára csapból engedett víz van kétes értékű adalékokkal palackozva. Nézegettem az óriási mennyiségű plakátot, melyek hot-dog-ra hívogatnak, mintha az egész Moszkva és Oroszország ezt a gumi ízű virslit tette volna még nemzeti ételének és arra gondoltam, hogy korábban vajon miért nem szúrt ez nekem szemet?

Eszembe jutott, hogy a gőzöseimen ugyanez történt, de – ki tudja, miért – sosem gondolkodtam el rajta, hogy az egész mögött voltaképpen mi is áll.

Felderengett bennem az is, hogy milyen alázattal, tisztelettel és szolgálékúséggel fogadtuk a peresztrojka kezdetén a külföldi vállalkozókat. Milyen utakat szerveztem nekik a gőzösömön az Ob folyón, hogyan és mennyire igyekeztek a szibériai vállalkozók segíteni szolgáltatásokat biztosítani nekik. Természetesen akadtak közöttük mindenféle emberek, de végeredményben mi is történt?

Hol vagytok ti, Oroszország vállalkozói? Ti, akiknek fel kellene virágoztatnotok hazánkat? Hol?

A PERESZTROJKA KEZDETE

Még a peresztrojka legelején, amikor az első törvény a szervezetekről a Szovjetunióban megjelent, sok ember úgy érezte, felszólítást kapott arra, hogy cselekedjék. S bizony sokan – fiatal és kevésbé fiatal is – akikben azonban buzgott az erő és a cselekvési vágy, hogy saját magukért és a hazáért is tegyenek valamit, szinte harcba szálltak. És hirtelen ellenséges, nem jó szándékú emberek tömegébe csöppentek. „Ugyan már, menjetek a fenébe!” – kiáltozta a tömeg. „Burszujok, szemtelenek! Miért harcoltunk?” Eltekintve attól, hogy az első vállalkozók zömének hatalmas erőbedobással, a nap huszonnégy órájában robotolnia kellett, iszonyú mennyiségű energiát, furfangot és leleményességet felhasználnia, ezek az emberek még egyetlen „köszönömöt” sem kaptak senkitől, mintha soha semmit sem tettek volna, nem dolgoztak volna. Szükség lett volna legalább minimális támogatásra, de ez csupán akkor jöhetett volna számításba, ha lett volna kapcsolat és összetartás a vállalkozók között. Akkoriban, szinte a semmiből keletkezett a Szovjet Szövetkezetek Szövetsége. Az első vállalkozók szövetségének a megszervezésében egy kezdeményező csoporton belül Artyom Taraszovval (Oroszországban neves vállalkozó) mi is részt vettünk.

Abban az időben zömmel párttagok voltunk. A vállalkozók első kongresszusán engem választottak a pártcsoport titkárának. Akkor megpróbáltam megmagyarázni a Szovjet Kommunista Párt Központi Bizottság oktatójának, Koloszovszkijnak, hogy a vállalkozóknak hasonló helyzetekben hihetetlenül nehéz dolguk van. Mindenekelőtt erkölcsi támogatás szüksé-

ges. Hamarosan megértettem azonban, hogy mi vállalkozók még sokáig csak önmagunkra hagyatkozhatunk a rosszindulat és megfeszített hajszából fakadó helyzetekben, melyet egyszerű emberek ugyanúgy, mint a hatalommal rendelkező nagyobb vagy kisebb csinovnyikok hoznak létre. A Központi Bizottság felsőbb vezetése nem állt ki értünk nyíltan, mert félt, hogy elveszti népszerűségét, ráadásul annyi ereje sem volt már, mint korábban. Szemmel láthatóan megkezdődött a belső hatalmi harc.

A vállalkozókra meg egyre nagyobb nyomást gyakoroltak a növekvő adók. Manapság nincs egyetlenegy olyan vállalkozás sem (talán kisebb kivétellel), mely fenn tudna maradni, ha a törvények értelmében adózna. Mihelyt ezt egy vállalkozó tudatosítja, mindenféle ilyen-olyan trükkhöz folyamodva próbál kibújni az adók terhe alól. De sajnos még borzasztóbb helyzetbe kerül – törvényen kívülre. A többszöri próbálkozások, hogy több szinten megmagyarázzák az érvényben levő adótörvény abszurditását, nem jártak sikerrel. És bizony nem is járhattak sikerrel, mivel azok, akik ezt az adótörvényt életbe léptették (legyen ez inkább az én feltételezésem), jobban értették, mint bárki más, hogy lehetetlen betartani azokat. De éppen ez az, amire szükségük volt. Minek? A hatalom miatt! A zsarolás lehetősége miatt!

Bárkit, akinek bátorsága volt kilógni a sorból, pillanatok alatt porrá lehetett zúzni, az adóellenőrzés vagy rendőrség által törvényen kívülre helyezni.

Sajnáltam a peresztrojka első vállalkozóit is, de Oroszország mai üzletembereit is. Úgy döntöttem, teszek értük valamit, ami erőmből telik. Elmentem hát az Orosz Szövetkezetek és Vállalkozók Ligájába, melyet Vlagyimir Alexandrovics Tyihonov akadémikus vezetett, aki a Szövetségi Lenin Akadémia tagja volt, és akit a peresztrojka kezdetén még mi választottunk. Megmaradt az épület, ahol a Liga elnöksége székelt, de sok helység üresen tátongott. Vlagyimir Alexandrovics fél évvel ezelőtt meghalt. Itt mondták el, hogy fél évvel ezelőtt megmérgezték

az „Oroszországi Üzleti Kerekasztal” elnökét, Ivan Kivilidit és titkárnőjét. Artyom Taraszov távozott a Ligából. A Liga tagsága nagyon megcsappant.

Az apparátusának három még megmaradt munkatársai közül egy ismert engem, ezért kéresemre rendelkezésemre bocsátottak a szabad irodahelységek közül egyet, adtak két telefont, számítógépet és egy faxot. Szervezési munkálatokra a Ligában pénz nem volt, ezért önállóan kellett boldogulnom. Ebben az irodahelységben éjszakáztam, hogy kihasználjam az időt és pénzt takarítsak meg a szálláson. Az ébresztőórám a takarítónő érkezése volt hat órákor reggel. A televízió hiánya lehetővé tette, hogy egészen éjfélig dolgozzam. A hirtelen átállás a minden kényelemmel ellátott kajütből (ahová csengőszóra hozathattam bármit, ami szem, száj ingere) a bentlakásra be nem rendezett és nem alkalmas irodahelységhez semmiféle módon nem zavart, sőt jobb lehetőségeket kínált a megfeszített munkára.

A vállalkozók szövetségének a szabályzatát tervezgettem, írogattam, leveleket – felhívásokat fogalmaztam és reggelente, amikor a vonalak még nem voltak annyira leterhelve, faxon továbbítottam őket. A titkárságot különböző módon – az újságok hasábjain megjelenő hirdetéseket és véletlen találkozásokat kihasználva – hoztam össze. Különböző foglalkozású moszkvaiakból állt, akik tudatosították az Orosz Vállalkozók Szövetségének jelentőségét. A titkárságba három moszkvai diák is beke-rült. Elsőként Anton Nyikolajkin érkezett, eredetileg csak azért, hogy megjavítsa az elromlott számítógépet. Majd miután tudomást szerzett a szövetség szervezésének ügyéről, elhozta barátait is – Artyjom Szemjonovot és Alexej Novicskovot. Ők kezdtek dolgozni az „Oroszországi Sárga Oldalak” elektronikus katalóguson és sikerült is kidolgozniuk egy magas, professzionális szinten lévő programot.

OROSZORSZÁG VÁLLALKOZÓINAK SZÖVETSÉGE

A szövetség alapgondolata az volt, hogy olyan cégek vállalkozói számára biztosítson társulást, melyek legalább egy éve vannak az orosz piacon, tisztán és őszintén igyekeznek a becsületes partneri kapcsolatokat létrehozni. Ez megnyilvánulhat az egymás iránti kapcsolatukban, miként azok iránt is, akik számára dolgoznak, valamint saját kollektívájuk iránt is. A különböző szövetségek, csoportosulások képviselői megpróbálták engem meggyőzni arról, hogy mára már a vállalkozók elfásultak, közömbösek lettek mindennemű csoportosulás iránt, hogy a hit eufóriája elillant és a különböző szövetségekben, ahová egy kisebb összeg befizetése ellenében bárki tagsági jogot szerezhethet, a tagság létszáma végzetes zsugorodásnak indult. Ezzel azt akarták bizonyítani, hogy szövetséget szervezni teljesen abszurd gondolat, ha a belépéskor emelkednek úgy a vállalkozóra, mint a vállalatra háruló követelmények.

Egy régi ismerősöm, Artyjom Taraszov, amikor értesült Moszkvába való érkezésemről, és arról, hogy mire készülődöm, eljött az egyik „Kerekasztal Találkozóra”. Csatlakozott a dokumentumok kidolgozásához, saját maga felhívást írt Oroszország vállalkozóihoz. Néhány ezer dollárt költött arra, hogy a dokumentumokat tisztességes módon tudjuk megjelentetni és szét tudjuk osztani a kisvállalkozók ezidőben tartott kongresszusán, melyet a szövetség szervezett.

A kongresszus rendezői azonban nem engedték meg, hogy szétosszuk az anyagot a szövetségről, valószínűleg attól tartva,

hogy bennük konkurenciára találjanak. Ekkor a titkárság és a diákok a Rosszija szálló bejárata elé gyülekeztek és megpróbálták átadni a küldötteknek a mappákba összefűzött anyagot. Dacolva a hideggel, faggal, kitartóan álltak a bejáratnál, bár a csendőrök megpróbálták őket elhessegetni, mert azt hitték, hogy valamit árulnak. Artyjom Taraszov maga több mappát is bevitt a dokumentumokkal a Kreml Palotába, de sajnos nem legendőt.

Az operáció, melyhez minden reményünket fűztük, meghiúsult. A szövetség megszervezése lehetetlennek bizonyult. A gond az volt, hogy az orosz régiók vállalkozóinak tájékoztatására a szervezet megalakulásáról, alapelveiről és felépítéséről – a nyomdai, valamint a postai költségek miatt – hatalmas összegekre volt szükségünk. Mivel pedig a megszólítottak csupán tíz százaléka válaszolt, ennyi pénzünk nem volt. A befolyt tagsági összegből a Liga vezetősége az összeg egy részét a bérleti költségek kifizetésére használta fel, mivel egyéb bevételi forrással nem rendelkezett. A Liga, amikor látta, hogy valamiféle csúszás történik, visszatartotta a szervezési költségek fizetését, jóllehet éppen a vállalkozóktól beérkező összegek lettek volna arra hivatva, hogy a szervezés költségét térítsék.

A vezetőségnek a vállalkozóktól beérkező pénzeket a szövetség működtetésére kellett felhasználnia. A szövetség titkárságának a fizetését visszatartották. El kellett mennem a Ligától, ott hagytam a másik számítógépet, melyet azon a pénzen vettünk, melyet a szövetségbe belépni óhajtó vállalkozók fizettek.

– Hát hogy van ez? Csodálkoztak a diákok, akik ténylegesen is saját költségükre dolgoztak ki egy sor számítógépes programot.

– Mi olyan munkát végzünk, amelyet ennek a szervezetnek – összhangban a szabályzatával – éppen végeznie kell, de úgy kezelnek bennünket, mint bérlőket, a vállalkozókra meg fittyet hánynak?

A Liga apparátusának meg voltak a maga érvei: „A helységek használatáért ki kell a bért fizetni.”

Megpróbáltam folytatni a munkát a titkárság megmaradt részével a vállalkozók szakszervezetének nevében, de ugyanaz a helyzet ismétlődött meg.

Ekkor, miután megismerkedtem néhány társadalmi szervezet vezetőjével, hirtelen ráébredtem arra, hogy mindegyik szervezetnek van ugyan neve, de nincs tagsága, ezért hasonlóak a „díványpártokhoz” és csupán az apparátus szükségleteinek kielégítésével foglalkoznak. Ez nem vonatkozik a V. Basmacsnyikov vezette farmerek és gazdák szövetségére. Lehet, hogy még másra sem, de úgy általában ez a valóság.

Jelenleg Oroszországban nincs olyan társadalmi szervezet, mely összevonná a vállalkozók komoly számát, a létező szerveződések viszont bizony „díványpártokhoz” hasonlítanak. Az okok? Az okok között, gondolom, található a tagsági illetékek személytelenné válása is.

Valamiért mindig létrejön ugyan valamilyen vezetőségi szervezet, mely a vállalkozók nevében kezd fellépni, a többséggel viszont nem tart fenn kapcsolatot.

Otthagytam a szakszervezeteket, s mindennemű távközlési technika és a létezést biztosító pénz nélkül maradtam. Ebben az időben Artyjom Taraszov Londonba utazott. Megpróbálta Oroszország elnöki tisztét megpályázni. Még az aláírások gyűjtésére néhány milliárd rubelt fordított, de amikor a központi választási bizottság az aláírások zömét megkérdőjelezte, Artyjom rákényszerült, hogy saját dolgaival foglalkozzon.

Azok a moszkvaiak, akik a titkárságon dolgoztak és munkájukért nem kaptak semmilyen fizetséget, arra kényszerültek, hogy otthagyják a szervezetet.

Egyedül maradtam. Pontosabban mondva, azt gondoltam, hogy egyedül maradtam. A vállalt és megkezdett munkát azonban a három moszkvai diák nem volt hajlandó feladni: Anton, Artyjom és Ljosa. Anton saját pénzén – melyet a vakációra tervezett kirándulásra gyűjtögetett – kifizette a számomra bérelt lakás havi bérét. Vártak és azt akarták, hogy a jelenlegi helyzetből kiutat keressek és találjak, és folytassam a munkát a szö-

vetség létrehozatalára. Maga a gondolat fogta őket meg. Hittek benne. Én azonban csak zsákutcát láttam. És éppen ekkor érkezett hír Novoszibirszkből.

AZ ÖNGYILKOSSÁG FELÉ

Egyik este egy ember jött hozzám, aki Novoszibirszkból érkezett Moszkvába, hogy ügyesbajos dolgait intézze. Hozott egy üveg vodkát és hozzá harapnivalót. Az általam bérelt egyszobás kislakás konyhájában üldögéltünk, és ez az ember családom és cégem dolgainak állásáról beszélt.

A helyzet siralmas volt. Az anyagi eszközök hiánya miatt cégemnek meg kellett válnia a város központjában lévő irodájától, mert nem tudta fizetni annak bérleti díját. Az autókalkatrések boltjának működése megszűnt, a cég dolgozói lábbeli árusításával kezdtek foglalkozni, de működésük eredménye csak az adósság növelése volt. Mindennemű felelősség a nyakamba szakadt.

- Te meg itt ki tudja mivel foglalkozol, - mondta ismerősöm - sokan gondolják, hogy tisztára meghibbantál. Először inkább a cég helyzetét kellett volna rendbe raknod, azután bezzeg foglalkozhattál volna ezzel a te rögeszméddel is. Odahaza nincs, ki hinne neked.

Amikor már majdnem teljesen benyakaltuk az egész üveget, megkérdezte tőlem:

- Ha akarod, megmondom én neked őszintén, úgy ápertén, hogy mit..., tudod, no, szerintem..., hogy, mit várnának el tőled!

- Mondd! - válaszoltam.

- Hát, hogy végezz magaddal, vagy tűnj el örökre! Csak gondolj bele józanul: induló tőke nélkül most semmibe se tudsz fogni és neked most nem hogy induló tőkéd nincs, de még éle-

lemre se jut. Sőt, még az adósságod is csak nőttön nő. A világban nincs rá sehol példa, hogy ilyen helyzetből bárki ki tudott volna mászni. De ha eltűnnél, haláloddal mindent leírnának. A maradék vagyonodon meg majd megosztóznak. A feleséged azt mondja, hogy te a horoszkóp szerint oroszán vagy és mindig is pazarló életet éltél, és ezért nyomorban kell meghalnod úgy, ahogy az a horoszkópban meg van írva. Hát mi a fenének kellett neked arra a második expedíciódra is elmenned? Senki se tudja megérteni.

Eltételezve attól, hogy jó alaposan bepityókáztunk, mégis reggel, amikor felébredtem, mindenre részletesen visszatudtam emlékezni. Ismerősöm érvei hatásosak és meggyőzőek voltak. Novoszibirszkben zsákutca. Itt, Moszkvában, ugyancsak zsákutcászerű a helyzet. Mindenhol szenvednek az emberek, akik velem együtt dolgoznak, szenvednek a családok. Kiutat találni és mindent rendbe hozni nem tudok, mert kiút nincs. Mások szenvedésének csak az én halálom vethet véget. Természetesen az öngyilkosság, az nem jó. De a történések zajlásának a logikája ezt sugallja: az én öngyilkosságom mások életét fogja megkönnyíteni, és ha már egyszer így van, az ivótársnak igaza van, nincs jogom élni. Eldöntöttem hát, hogy végzek magammal. Ez ráadásul még meg is nyugtatott. Lehullott rólam a kiút keresésének kínzó gyötrelme, mivel elfogadtam azt, hogy éppen a halál lesz a kiút.

Egy kicsit rendbe hoztam a lakást, üzenetet hagytam a tulajdonosnőnek, hogy nem jövök vissza. Elhatároztam, hogy még elmegyek a szakszervezetbe és rendberakom a szövetség dokumentumait. Bárki – még, ha nem is azonnal, de később – talán fogja tudni folytatni a megkezdett munkát. De hát hogy a fenébe vessen az olyan ember véget az életének, akinek még méregre sem telik? Aztán arra gondoltam, hogy ne nézzen ki öngyilkosságnak, elmegyek fürödni. Úgy teszek majd, mint a rozmárok, bemászok a vízbe egy léken át és majd csak megfulladok valahogy. El is indultam. A metró Puskin állomásán az aluljáróban hirtelen ismerős dallam ütötte meg a fületem. Két fiatal lányka

játszott hegedűn. Előttük a földön a hegedűtök, ahová az emberek aprópénzt dobáltak. Így keresnek a zenészek egy kis melélékest sok metróállomáson. De ez a két lányka..., a hegedűjük, legyőzve a vonatszerelvények és az alujáró zaját, a dallam, amelyet játszottak, több járókelőt arra kényszerített, hogy lépteit lassítsa és megálljon. A hegedűk húrjai egy dallamot játszottak..., azt a dallamot, melyet Anasztázia énekelt a tajgában.

Amikor ott voltam vele a tajgában, megkértem, hogy énekeljen valami olyat, amit ő talált ki, számomra ismeretlen dalt. Ott hallottam ezt a különleges, furcsa, elbűvölő szavak nélküli dallamot. Anasztázia az elején felkiáltott, ahogy az újszülött is kiált, midőn a világra érkezik. A hangja ezután csendesen és nagyon kedvesen zengett. Egy fa alatt állt, kezeit mellére szorította és úgy tűnt, mintha hangjával egy egészen apróka kisdedet ringatva babusgatna, édesgetne, mintha neki suddogna valamit. Egészen lágyan szóló hangja minden körülötte élőt arra kényszerített, hogy lélegzetvisszafojtva őt hallgassa. Majd örvendezett az ébredező gyermeknek és hangja ujjongott. A hihetetlenül magas hangok lágyan és rezegve hol a föld felett lebegtek, hol pedig a magasba emelkedtek, betöltötték a teret és megörvendeztettek mindent, ami körülöttünk volt...

Megkérdeztem a lányokat:

- Mit játszottatok?

Összenéztek és egyikük azt válaszolta:

- Hát, csak úgy improvizáltam.

A másik pedig hozzáfűzte:

- Én meg csak kísértem.

Itt, Moszkvában, szinte megszállottként, csak a vállalkozók szövetsége létrehozatalának a gondolatával foglalkoztam, mely mintha az életem egyetlen legfontosabb dolga lett volna, ezért majdnem teljesen megfeledkeztem Anasztáziáról. És tessék, most életem utolsó napján, mintha búcsúzna, Anasztázia hallatott magáról.

- Játsszátok el még egyszer ugyanezt úgy, ahogy azt az imént játszottátok!- kérleltem a lányokat.

- Megpróbáljuk - válaszolta az idősebbik.

Csak álltam a metró aluljárójában, hallgattam a csodálatos dallamot, felmerült bennem a tajgai tisztás képe és ez ötlött fel bennem:

- Anasztázia, Anasztázia! Jaj de nehéz a életben megvalósítani azt, amit te elterveztél. Mert hisz' egy dolog - álmodozni, és egészen, egészen más az álmot az életben megvalósítani. Látod, látod, hibáztál, amikor megálmodtad a tervedet! Létrehozni a vállalkozók szövetségét, könyveket írni...

S ekkor mintha villám csapott volna belém. Ismételtettem, egyre csak ismételtettem ugyanezeket a szavakat, de éreztem, hogy van bennük valamiféle pontatlanság, valami, ami zavaró. Ott, a tajgában... a tajgában... mintha egy picit másképpen hangzott volna, de hogy... hogyan másképpen? Megpróbáltam elismételni újra az egészet úgy, hogy megfordítottam a szavak rendjét. „Könyvet írni, megszervezni a vállalkozók szövetségét”.

Hát persze! Először könyvet kellett volna írnom. A könyvnek kellett volna minden gondot megoldania, és ami a fő, a könyvnek kellett a szövetségről szóló információt terjeszteni! Ó, jaj, mennyi időm veszett kárba, gondoltam, még személyes életem helyzete is súlyosbodott. Jó, rendben, cselekedni fogok. Most már világos, legalábbis az, hogy mit kell tennem. Természetesen hihetetlen: olyannak könyvet írni, aki írni nem tud, méghozzá olyat, hogy el is olvassák, nehéz. De Anasztázia hitte, hogy sikerül. Egész idő alatt erről próbált engem meggyőzni. Rendben. Meg kell próbálni! Ha törik, ha szakad, végig kell az egészet vinni. Egészen a végéig!

OROSZORSZÁG ZENGŐ CÉDRUSAI

Úgy döntöttem, visszamegyek a lakásba. Moszkvát már a tavasz cirógatta. A konyhában maradt még egy fél üveg napraforgóolaj és cukor. Fel kellett töltenem az élelmiszerkészletet, így hát úgy gondoltam, eladom a jó meleg téli nercszőrme sapkámat. A sapka valódi nercszőrméből készült, nem műszőrméből, ezért drága volt. Természetesen, a sapkák szezonja már elmúlt, de valamit csak megér még, gondoltam. Elindultam hát a megszámlálhatatlan moszkvai piacok egyikére. Hol a gyümölcsárusokhoz, hol pedig a kereskedelmi cikkek árusaihoz mentem. Megnézgették a sapkát, de nem látszott, hogy kedvük lenne meg is vásárolni. Már azon voltam, hogy engedek az árából, amikor hirtelen két férfi lépett hozzám. Megforgatták a sapkát, nézegették a szőrmét.

– Jó lenne megmérni. Te, figyelj! Eredj, szerezz már valahonnan egy tükröt! – mondta az egyikük a társának, engem meg megkért, hogy addig is menjek vele félre.

Elmentünk hát a sor végén lévő félreeső helyre, hogy ott várakozzunk társára a tükrrel. Nem is kellett sokat várnunk. Csendben hátulról tért vissza. A tarkómra mért ütéstől szikrát szórt a szemem, majd minden elsötétült körülöttem. A korlátra támaszkodtam, s bár nem estem el, amikor magamhoz tértem, a vásárlóimnak már nyoma sem volt és velük együtt lába kelt a sapkának is. Csak két asszony siránkozott együtt-érzően:

– Minden rendben van? A disznók! Üljön le egy picit, tessék! Itt egy láda, né.

Egy rövid ideig a korlátnál álldogáltam, majd lassan kimentem a piactérről. Tavaszi eső szitált. Át akartam menni az úton, ezért megálltam a járda szélén, hogy körülnézzek. A fejem fájdalmasan sajgott. Elbambultam, és a közelemben elrobogó autó az útszéli pocsolyából jó alaposan lefröcskölte a nadrágom és még a kabátom is. Amíg azon tanakodtam magamban – a meglepetéstől meg sem tudva mozdulni – hogy mitévő legyek, az utána elhajtó teherkocsi ugyanabból a tócsából tetézte a kárt, s még az arcomat is sárral fröcskölte össze. Elmentem hát a járda szegélyéről és egy újságáros bódéjának az eresze alatt húzódtam meg, ott próbáltam eldönteni, mit is tegyek ebben a helyzetben.

A metróba – természetesen – ilyen állapotba be sem engednek. Három megállót egészen a lakásig, ahol lakom, ugyan megtehetnék gyalog is, de még a csendőrség is begyűjthet, mint iszákost vagy hajléktalant, vagy egyszerűen, mint gyanús egyént. Akkor meg magyarázkodhatnék, bizonygathatnék nekik, amíg a vizsgálat le nem folya. De vajon mit mondanék nekik? Ki is vagyok most egyáltalán?

És ekkor hirtelen megpillantottam egy embert.

Lassan lépegetett, egyszerre két ládát vitt tele üres üvegekkel. Hajléktalanra hasonlított, akiket gyakran látni utcai italkimérő helyek körül sündörögni. Tekintetünk találkozott. Megállt, a ládákat az asztalra rakta, majd szóba elegyedett velem.

– Mit állsz itt, mi? Mit bámulsz? Ez az én területem. Takarodj innen! – mondta nyugodtan, de parancsolóan.

Nem akartam, ráadásul erőm sem volt ahhoz, hogy perlekedjek, vagy szóváltásba keveredjek vele, ezért így válaszoltam:

– Kell a fenének a te területed, csak összeszedem magam és nyomban el is tűnök innen.

De ő folytatta a beszélgetést:

– Hová mész?

– Mi közöd hozzá. Eltűnök és kész.

– És el is jutsz valahová?

– El, ha meg nem akadályozzák. Hagyj békén! Kopj le!

- Ilyen állapotban - légy nyugodt, garantálom - se álldogálni, se pedig messzire jutni nem fogsz.

- Neked meg mi közöd hozzá, mi?

- Csövezel, igaz?

- Mi?

- Hát persze. Zöldfülű, amatőr! Rendben, pihenj itt meg nyugodtan!

Felvette a ládáit és elment. Kisvártatva egy csomagocskával tért vissza.

- Gyere utánam! - mondta.

- Hová?

- Elleszel nálam, ideig-óráig vagy holnap reggelig. Megszáradsz. Aztán majd fel is út, le is út, mész, amerre tudsz.

Ahogy bandukoltam utána, megkérdeztem:

- Messze van a lakásod?

Meg sem fordult, úgy válaszolt:

- Az én lakásom oly messze van, hogy én oda az életbe többé el nem érek. Nincs énnekem lakásom. Csak kirendeltségem székhelye.

Egy többemeletes épület pincéjébe vezető ajtóhoz értünk. Rám parancsolt, hogy álljak félre, körülnézett, és várt, amíg a lakók közül senki sem volt a közelben, majd valamivel, ami kulcsra emlékeztetett, kinyitotta a zárat.

A pincében melegebb volt, mint kint az utcán. A pincét a fűtővezeték szigetelésének valószínűleg a hajléktalanok által lecsupasztott csövei melegítették, melyben forró víz folyt. Az egyik sarokban rongyok heverték. A pince poros, piszkos ablakán tompa fény hatolt át és megvilágította azokat. Mi azonban egy másik üres sarokba mentünk.

Alkalmi ismerősöm a zacskóból egy üveg vizet vett elő, kinyitotta rajta a zárat, szájába vett egy nyeletnyit és széthintette, mintha fecskendőből szórta volna a vízcseppeket.

- Hogy a por ne kavardjon fel - magyarázta.

Aztán egy picit megemelte, majd félretolta a sarokban heverő deszkát. A ház fala és a deszkával behatárolt helyről két karton-

lapot szedett elő, melyek hatalmas celofánnal voltak bevonva, majd még néhány szintén celofánnal bevont kartondarabot. Ezekből pedig két átmeneti fekvő alkalmatosságot készített. A sarokból még előhalászott egy konzervdobozt és meggyújtotta a beléhelyezett gyertyacsonkot. A felnyitott konzervdoboz reteje ráadásul tiszta is volt, így fényvisszaverőként szolgált. Ez az egyszerű világítóeszköz megvilágította a kartondarabok széleit és a közöttük lévő félméteres teret, ahová újságot terített szét. Erre a csomagocskából egy darab sajtot, kenyeret, és két üveg kefirt rakott.

Akkurátusan kettévágta a sajtot és beszédbe fogott:

- Mit álldogálsz itt? Ül már le végre! Vesd le a kabátodat, akaszd a csőre! Ha megszáradt, megtisztíthatod! Van kefém. A nadrágod meg majd megszárad rajtad. Próbálj úgy elhelyezkedni, hogy ne gyűrődjön meg túlságosan!

Előhalászott még két egydecis műanyag pohárba elötöltött vodkát és hozzállattunk a vacsorához. Körülöttünk a pince piszka, ugyanakkor, amit ez az ember ebbe a zugba varázsolt, mégis tisztaságot és kellemes érzést ébresztett.

Amikor koccintottunk, bemutatkozott.

- Szólíts Ivánnak. Itt senki sem viseli az apja nevét.

Ahogy Iván e pince-sarki lakásában az alkalmi fekhelyeket elkészítette, az újságpapírra felszolgált az ételt - eltekintve a pince poros padlójától - a tisztaság és meghittség légkörét árasztotta.

- Nincs valami puhább almod? - kérdeztem a vacsora után.

- Nem lehet itt mindenféle rongyokat tartani, csak kosz van belőlük, a koszból meg bűz. Amott-e, abban a sarokban a szomszédaim... Ketten vannak, alkalom adtán jönnek ide. Oly irtó bűzt csináltak a rongyaikkal.

Ahogy beszélgetésbe elegyedtem vele, kérdéseire válaszoltam, magam sem vettem észre hogyan, csak azon kaptam magam, hogy Anasztáziával való találkozásomról beszélek neki. Anasztázia életmódjáról, képességeiről, sugaráról, álmairól és szándékairól.

Ó volt az első ember, akinek Anasztáziáról meséltem! Magam sem értettem, miért beszéltem neki Anasztázia furcsaságairól, szeretetből szőtt álmáról és arról, hogy szavamat adtam neki, hogy segítsek, hogy megpróbáltam létrehozni a tiszta szándékú vállalkozók egyesületét, de bizony hibáztam. Elsőként könyvet kellett volna írnom.

- Most írni fogok, majd megpróbálom kiadni. Anasztázia azt mondta, hogy előbb a könyvet kell megírni.

- Hiszed, hogy meg tudod írni a könyvet, aztán még ki is adni, bár nincs rá pénzed?

- Hiszem-nem hiszem, magam sem tudom. Ennek ellenére azonban ezt fogom tenni.

- Vagyis, van célod és a kitűzött cél irányába fogsz haladni?

- Igen, arrafelé fogok haladni.

- És hiszed, hogy el is jutsz a célba?

- A cél felé fogok haladni.

- Hát, igen... Könyvek... Kellene hozzá egy jó festőművész, hogy megtervezze a könyv borítóját. Úgy igazán, szívvel. Lelkét adja bele. A lényegnek, a célnak alárendelten. De hát hol találsz egy művészt pénz nélkül?

- Akkor majd megcsinálom művész nélkül, külalaktervezés nélkül.

- Alapos munkát kell végezned úgy, ahogy illik, a külalak is és a tartalma is fontos. Ha bezzeg papírom, festékem lenne! Segítenék én neked. De hát mindez olyan drága.

- Nocsak, nocsak, művész vagy? Profi?

- Ugyan! Tiszt! Rajzolni meg már gyermekkoromban imádtam. Mindenféle szakkörbe jártam. Aztán, amikor időm engedte, festegettem, a képeket meg elajándékoztam.

- Akkor meg miért lett belőled katonatiszt, ha mindig is festeni akartál?

- Tiszt volt már a dédapám is, nagyapám, apám is. Szerettem, tiszteltem apámat. Tudtam, éreztem, mit szeretne belőlem. Ilyenné akartam válni. Eljutottam egészen az ezredesi rangra.

- Milyen hadtestnél?

A legtöbbet az KGB-nél szolgáltam. Innen is mentem el.

- Létszámszorítás miatt vagy menesztettek?
- Magam adtam be a felmondásomat, nem bírtam ki.
- Mít?
- Hát tudod, van egy nóta. Így szól: „Tisztek, tisztetek, szívetek a cél.”
- Megpróbáltak eltenni? Az életedre törtek? Lőtték rád, meg akartak rajtad valamit bosszulni?
- A tisztetekre gyakran lövöldöznek. A tisztetek mindenkor a golyókkal való találkára mentek. Védelmezésükre azoknak, akik mögöttük haladtak. Mentek, mit sem sejtve, hogy szívük a cél, és a halálos lövés mégis hátulról dördül el. Pontosan. Marcangolóan. Egyenesen a szívbe.
- Hogyhogy?
- Emlékszel a peresztrojka előtti időkre...? Az ünnepekre. Május elseje, November hetedik. Óriási embertömegek, hurrát kiáltoznak, éljeneznek, szabadságolnak... Én és más tisztetek - nem csak az államvédelmiek - büszkélkedtünk azzal, hogy mi vagyunk az ilyen emberek pajzsa. Védelmezzük őket. Ebben rejlett a tisztetek többsége életének az értelme.

Aztán jött a peresztrojka, a glasznoszty. Más szelek kezdtek fűjdogálni. És kiderült, hogy mi, államvédelmi tisztetek kizsákmányolók vagyunk, disznók. Hogy voltaképpen teljesen mást, másokat védelmeztünk. Azok, akik korábban síkban felsorakozva a vörös lobogók alatt haladtak, most más sorokba álltak át, másféle lobogók alatt kezdtek menetelni, bűnbaknak meg minket állítottak.

Van feleségem, kilenc évvel fiatalabb, szép, mint egy álomkép... Jaj, de szerettem...! Még most is! Büszke volt rám. Született egy fiunk is, egyke. Az ilyen gyereket... Benjáminnak, késői gyermeknek nevezik. Most tizenhét. Eleinte ő is büszke volt, tisztelt is.

Aztán amikor az egész beindult, az asszony hallgatag lett. Szemembe se nézett többé! Szégyenkezni kezdett miattam. Felmondtam és átmentem egy kereskedelmi bank őrző osztagába.

Egyenruhám a fiók legmélyebb zugába rejtettem. De a ki nem mondott kérdések – a feleségemé és a fiamé is – egész idő alatt ott lógtak körülöttünk a levegőben. A ki nem mondott kérdésekre nem lehet válaszolni. Így hát a válaszokat az újságok oldalain olvasták és a televíziók képernyőin látták. Az egész úgy nézett ki, mintha mi – tiszték egyébbel az áldott világon sose foglalkoztunk volna, mint saját villáinkkal és persze megtorló intézkedések végrehajtásával.

– De hisz’ hatalmas, tényleg pazar hadvezéri villákat mutogattak a TV-ben, valódiakat, nem festettek ám!

– Persze, mutogattak, ténylegeseket, nem festettek. Csak-hogy ezek a villák száralmas tyúkólaknak tűnnek azokhoz képest, amelyeket többen azok közül birtokolnak, akik a villatulajdonosokat vádakkal illették.

Hisz’ neked is volt gőzösöd, nem? Ráadásul biztos jóval nagyobb, mint egy generálisi dácsa. Pedig a generális korábban kiskatona, tisztí növendék volt, lövészárkokat ásott. Aztán hadnagyként kaszárnyáról kaszárnyára vándorolt. A dácsát meg, a házat, úgy mint mások is, az övéinek, a gyerekei számára szerette volna megépíteni. És közben ki tudja, hányszor kellett éjjelente kiugrania ugyanannak a dácsának a meleg ágyából, hogy tábori körülmények között szolgáljon.

Régen Oroszországban a tisztéknek még volt értékük. Birtokokat ajándékoztak nekik. Most meg úgy döntöttek, hogy e poré dácsa is, tizenöt ár földön túl sok egy generálisnak!

– Korábban mindenki másképpen élt.

– Másképpen... Mindenki... De mégis elsősorban a tisztéket vádolták meg.

– A Szenátus Térre is tiszték vonultak ki. A népre gondoltak. Majd lámpavasra akasztották, ércbányákba, Szibériába vitték őket. Senki se kelt védelmükre.

A cár alatt pedig, a Hazáért, a németekkel ütköztek meg a lövészsáncokban. A forradalmár hazafiak pedig ezalatt már hátuk mögött készítették a találkozót. Töltögették a puskacsöveket golyókkal, a tiszték szívére készített golyókkal, iszonyatosabb

golyókkal, mint ha ólomból öntötték volna őket: „Fehérgárdisták – szörnyetegek” – így hívták a háborúból megtérő tiszteket, akik rendet akartak csinálni. Körös-körül káosz, minden összeomlott. Mindent, ami korábban érték volt – anyagi és szellemi – felgyújtottak, elégettek, lábbal tiportak. Nehéz, de nehéz volt akkor ezeknek a tiszteknek. Ezért mentek – egyenruhát a tiszta alsóneműre öltve – lélektani támadásba. Tudod te mi az a lélektani hadviselés?

– Hát az, amikor az ellenfelet próbálják megijeszteni. Látam a moziban. A „Csapajev” filmben a fehérgárdista tisztek alakzatban mennek, és golyószórókkal lövik őket. Csak hullnak egymás után – de a mögöttük haladók újra zárják a sorokat és folytatják a támadást.

– Igen. Elesnek, és csak mennek. De ami érdekes az egészben az az, hogy ők nem támadtak.

– Hohogy nem?! Akkor meg minek mentek?

– A háborús módszerekben bármilyen támadás végeredménye, célja az ellenség elfoglalása vagy testi megsemmisítése, és mindez a támadó lehető legkisebb vesztesége mellett. A lövészárkokban megbúvó golyószórókkal szembe csak olyan esetben lehetett menni, ha tudatosan vagy nem tudatosan egy másik cél van felállítva.

– Milyen?

– Lehet, hogy az ellentmond a harci művészetek logikájának, de a cél az, hogy a tiszt saját élete árán is megmutassa, felszólítsa a tüzelőket, gondolják meg magukat, értsék meg, hogy a másikat, a mögötte lévőket már ne lőjjék le.

– De hát, ha ez így van, akkor az ilyen halál hasonlatos a keresztrefeszített Jézus Krisztus halálához, nem?

– Hasonlatos. Krisztusra még úgy-ahogy emlékszünk. A pelyhes állú tisztinövendékeket és generálisokat, akik katonai alakzatokba zárva meneteltek, megölték. Lehet, hogy lelkük még most is – tiszta alsóneműbe és tiszti egyenruhába öltözve – ott áll az általunk kilőtt golyók előtt és kérlelnék, könyörögnek nekünk, hogy gondoljuk meg magunkat.

- Miért kérlelnének éppen bennünket? Hisz' amikor rájuk lőttek, mi még nem is léteztünk.

- Akkor nem, de a golyók még ma is záporoznak. Új golyók. Ki más, ha nem mi magunk húzzuk meg a ravaszt?

- Valóban így van. Ma is szállnak a golyók. De hát miért is szállnak annyi éven át? Hát otthonról meg miért mentél el?

- Nem bírtam nézni.

- Mit?

- Este a fiammal ketten tévét néztünk. A feleségem a konyhában volt. Aztán egyszer csak megkezdődött egy politikai műsor a sok közül és a KGB-ről kezdtek beszélni. Persze, szapultak bátran és alaposan, ahogy illik. Szándékosan fogtam egy újságot. Úgy tettem, mintha olvasnék, és ahhoz, amit mondtak, nekem semmi közöm se lenne. Azt akartam, hogy a fiam egy másik csatornára kapcsoljon át. A politika egyáltalán nem érdekelte. Inkább a zenét szereti. De, csak nem kapcsolt át. Az újsággal zörögtem és szemem sarkából figyelgettem. Hát látom, hogy a fiam a fotelban ül, oly erősen szorítja a karfát, hogy kezei szinte beleféhéredtek. Ő maga pedig meg sem moccan. Megértettem - nem kapcsolja át. Tűrtem, ameddig bírtam, s betakartam magam az újsággal. Aztán, amikor már nem tudtam tovább elviselni, összegyűrtem az újságot, félredobtam, erélyesen felálltam, s elkiáltottam magam: „Kikapcsolod már végre? Ki?”

A fiam szintén felállt. A televízióhoz azonban nem ment oda. Csak állt velem szemben, nézett a szemembe és hallgatott. A tévé pedig szólt tovább... Az én fiam meg csak nézett, nézett rám.

Éjjel egy üzenetet hagytam nekik: „Egy bizonyos időre el kell mennem.” És elmentem örökre.

- Miért örökre?

- Mert...

Sokáig hallgattunk. Megpróbáltam a kartonpapíron a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni és elszundítani. De Iván újra megszólalt:

- Tehát, Anasztázia azt mondja: „Átviszem az embereket a Sötét Erők időszakán? Átviszem. Punktum!”

- Igen, azt mondja. És el is hiszi, hogy megteszi - mondtam.

- Egy szak-hadtestre lenne szüksége. Egy ilyen hadtestbe örömezt vonulnék szolgálatba közlegénynek.

- Milyen hadtestbe? Nem értetted meg. Anasztázia elutasítja az erőszakot. Meg akarja valahogy győzni az embereket. Sugarával igyekszik valamit tenni.

- Úgy gondolom, érzem, hogy megteszi. Sokan szeretnék majd, ha Sugarával melengetné őket. Persze kevesen értik majd meg, hogy saját maguknak is meg kell mozgatniuk az agyukat. Segíteni kell Anasztáziának. Egyedül van. Ráadásul még szakasza sincs. Téged magához hívott, megkért, hogy segíts! Te meg itt csücsülsz egy koszos pincében, mint egy csöves. Hát ezt nevezem én vállalkozónak!

- Te meg, ki vagy, ávós, te is itt csücsülsz?!

- Jó van, no, feküdj, közlegény!

- Jó hideg van ebben a te kaszárnyádban, hallod!

- Hát, bizony, ilyen is előfordul. Húzd össze magad, véd a meleget.

Felkelt, a lyukból egy nylonzacskóból előhúzott valamit és azzal betakart. A gyér világításban is felvillant a tiszti kabát vállpántjára erősített három csillag. A kabát alatt felmelegedtem és elaludtam.

Álmomban hallottam, hogy a szemközti rongyos sarokba megérkeztek a hajléktalanok és az ezredestől a szállásomért egy üveg vodkát követeltek. Az ezredes megígérte, hogy majd nappal kifizeti nekik, de csak erősködtek, hogy ott azon nyomban fizesse ki, még meg is fenyegették. Az ezredes kartonpapír ágát áthelyezte úgy, hogy az újonnan érkezett hajléktalanok és közém került és kijelentette: „Csak a testemen keresztül juttok hozzá, értitek?!” Lefeküdt a saját kartonpapír-darabjára, védelmezve engem a hajléktalanok elől. Akkor ébredtem csak fel, amikor az ezredes megrázta a vállamat.

- Ébresztő! Hé! Kelj fel! El kell tűnnünk!

Az alig átlátható pinceablakon át alig lehetett látni, hogy hajnalodott. Felültem a kartonpapírágyon. A fejem hasogatott és alig tudtam lélegezni.

- Korán van még. Még ki se hajnalodott

- Nem kell hozzá sok, hogy több hajnal ne is legyen. Vattát gyújtottak porral. Régi trükk. Levegő nélkül hamarosan begolyózunk.

Az ablakhoz futott és valamilyen vasrúddal próbálta az ablakot a keretből kifeszíteni. Az ajtót a hajléktalanok kintről beresztelték. Kifeszítette a keretet, majd kitörte az üveget és kimászott az ablakon át. A pinceablak egy kibetonozott mélyedésbe nyílt, mely ráccsal volt lefedve. A ráccsal próbált viaskodni és megpróbálta azt kilökní a keretéből, de valahogy csak nem sikerült neki. A falnak dőlve álltam. A fejem forgott, szédültem. Az ezredes átfúrta magát az ablakkereten: „Guggolj le! Lent kevesebb füst van. Ne mozogj! A lehető legkevesebb levegőt használj!” vezényelte.

A rácsot - nekifeszítve vállát - kinyomta. Félretolta, majd nekem is segített kimászni.

A pinceablak mellett a betonon ültünk, csendben szívtuk magunkba az ébredező Moszkva hajnali levegőjét. A szédülés lassan elmúlt, hideg lett, mindegyikünk szótlánul gondolataiba mélyedt.

- A szomszédjaidban bezzeg nem teng túl a jó szándék. Kik ők? Ők a janik itt?

- Itt nincsenek janik. Mindenki saját maga főnöke. Ilyen a bevett szokás: az újonctól szálláspénzt kérnek. Ha nem hajlandó fizetni, az italába kevernek valamit, vagy füsttel kábítják el, amikor alszik, ahogy velünk is próbálkoztak, aztán meglopják, elvesznek, amit akarnak, feltéve, ha van mit elvinniük.

- Te meg, ávóskám, mindezt szenvtelenül, közömbösen nézed, eltűröd. Az ilyenekért behúzhatnál nekik egyet. Vagy te az irodákban, mint aktakukac, mindig is papírokat bújtál, nem is tudsz semmi jó fogást, mi?

- Volt, amikor irodákban, volt, amikor nem irodákban ültem. Fogásokat tudni, az egy dolog, a gyakorlatban használni őket pedig teljesen más dolog. Egy dolog az ellenfél – a gyilkos. Másik dolog – az ember. Lehet, hogy nem számítom ki jól és túl erősen sikeredik.

- Hát emberek az ilyenek? Amíg így merengsz, embereket ölnek. Gyilkolni is készek.

- Persze, gyilkolni készek, de ezt semmilyen fogással leállítani nem lehet.

- Csak filozofálsz, közben pedig majdnem elpusztulunk. Alig tudtunk kimászni belőle, de lehet, mások nem ússzák meg.

- Lehet, hogy mások nem...

- Na látod. Akkor meg minek filozofálsz, miért nem teszel inkább valamit ellene?

- Nem püfölhetem halomra az embereket. Hát megmondtam már, hogy meglehet, hogy nem tudom felmérni a helyzetet. Gyerünk, indulj inkább kirendeltséged székhelyére. Már felvirradt.

Felálltam, kezet fogtam vele és elindultam.

Alig tettem meg egy pár lépést, amikor utánam kiáltott:

- Várj! Gyere csak vissza egy pillanatra!

Visszamentem hát a betonon ülő hajléktalan ezredeshez. Csak ült fejét lehajtva és hallgatott.

- Minek hívtál? – kérdeztem.

Egy kis szünet után megszólalt:

- Tehát, gondolod, hogy eljutsz?

- Úgy gondolom, hogy el. Itt van e, nem messze. Csak három megállónyira. El tudok jutni.

- Én a célra gondoltam – el tudsz jutni a célba? Biztos? A könyvet megírni, ki is adni?

- Mindent megteszek, hogy eljussak. Először megpróbálok írni.

- Anasztázia tehát azt mondta, hogy sikerülnie kell?

- Igen, azt.

- Akkor miért nem rögtön ezzel kezdted?
- Azt hittem, hogy más ennél fontosabb.
- Ez azt jelenti, hogy nem tudsz pontosan parancsot teljesíteni, igaz?

- Anasztázia nem parancsolta. Megkért rá!

- Megkért rá... Vagyis a taktikát is, a stratégiát is ő maga dolgozta ki. Te meg saját fejed szerint döntöttél, és mindent csak még inkább megnehezítettél.

- Így valahogy.

- Valahogy... valahogy... Figyelmesebben kell viszonyulni a parancsokhoz. Tessék, fogd!

Egy kis nylonzacskóba csomagolt valamit nyomott a kezembe. Kibontottam, és egy arany karikagyűrűt meg egy láncra fűzött ezüst keresztet pillantottam meg.

- Az üzerek fél áron megveszik tőled. Fél áron add is el őket. Lehet, segít megkapaszkodnod. Ha nem lenne hol laknod, gyere ide, majd elintézem velük...

- Mit képzelsz? Ezt..., én ezt biz' el nem veszem!

- Ne hóbörögj! Itt az idő. Menj! Azonnal! Előre! Indulj!

- Mondom, hogy nem veszem el!

Megpróbáltam visszaadni neki a gyűrűt is és a keresztet is, de parancsoló és kérlelő tekintetébe ütköztem.

- Hátraarc! Előre! Lépésben indulj! – mondta visszafogott, de ellenállást nem tűrő hangon és rövid szünet után, inkább kérlelően:

- Csak érv célba!

Amikor a lakásba érkeztem, lefeküdtem. Aludni akartam, de a hajléktalan ezredes sehogy sem akart kimenni a fejemből.

Tiszta ruhát vettem és elindultam hozzá. Az úton arra gondoltam, hogy még az is lehet, hogy eljönne hozzám lakni. Hozzászokott ő már mindenhez. Praktikus és pontos. Ráadásul még képzőművész is. Lehet, hogy a könyv borítóját megtervezné. A lakás bérletét is – közösen vállalva – könnyebb lesz előteremtőnk. A következő hónapot már amúgy sincs miből kifizetni.

Ahogy a pinceablakhoz közeledtem, amelyen keresztül pirkadatkor kimásztunk, embereket láttam, a ház lakóit, rendőrségi autót és egy „mentőt”.

A hajléktalan ezredes a földön feküdt, szeme lezárva, az arcán lágy mosoly ült. Piszkos volt a nedves földtől. Keze holtában még egy darab téglát szorongatott. A falnál egy összetört faláda.

A bírósági szakértő egy noteszbe írt valamit és egy gyűrött, piszkos öltözékben és eltorzult arckifejezéssel fekvő ember mellett állt.

A kis összeverődött csoportban valószínűleg a ház lakóinak egyike, egy felindult lelkiállapotban lévő nő mondta a magáét:

- ...épp a kutyusomat sétáltattam, amikor ez itt e, amelyik mosolyog, a láda tetején állt, arccal a fal felé fordulva, amazok meg, hárman, két férfi és egy nő – látszatra kinézve mind hajléktalan – közöttük, hátulról mentek hozzá. Az egyikük kihúzta alóla a ládát és a mosolygós meg, hát, biz’ a rögtön el is terült földön. Ekkor lábbal kezdték rugdosni, közben meg kiadósan átkozódtak. Rájuk kiáltottam. Erre abbahagyták az ütlegelést. Ez a mosolygós meg addigra felállt. Nehezen tudott csak felállni. És mondja is nekik, hogy inkább takarodjanak a fenébe és a szeme elé se kerüljenek soha többé. De amazok meg újra csak átkozódni kezdtek, neki akartak menni. Amikor megközelítették, az meg hirtelen, határozottan, csak úgy egyenesen, nem is készülődve, hadonászva, a keze fejével egyet odasózott a nyakára annak, amelyik a ládát kihúzta a lába alól. Mintha nem is készülődött volna rá, amikor pedig lecsapott, akkor amaz elkezdett fetrengeni, levegő után kapkodni. Újra elkiáltottam magamat. A másik kettő rögtön futásnak eredt. Előbb az asszonynak szállt inába a bátorsága, őt meg követte a férfi. Ez a mosolygós meg egyszer csak a szívéhez kapott. Le kellett volna ülnie, vagy feküdnie, de újra elment aládájához.

Lassacskán odabotorkált a falhoz, a ládát meg a falhoz állította. A falba támaszkodott, aztán látom, hogy azér’ csak mászik fel a ládájára. Ráállt. Persze nagyon rosszul lehetett, látszott

is rajta. Egyszer csak kezdett lefelé csúszni. Csúszik, egyre csúszik, de csak tovább rajzolt a falra a tégladarabkával és húzta, húzta a vonalat egészen le a földre. Ott le is feküdt arccal fölfelé nézve a falra. Hozzáfutottam, nézem, hát már nem lélegzik. Nem lélegzik, de mosolyog.

Minek mászott a ládára? – kérdeztem az asszonytól.

– Persze, minek mászott a ládára, ha szívrohamot kapott? – kérdezték többen is az összeverődött tömegből.

– Hát mert egyre csak rajzolni akart. Amikor pedig az a három csöves hátulról csendben megtámadta, akkor is rajzolt. Valószínűleg éppen ezért észre sem vette őket. A kutyusommal egy jókora sétát tettünk, de ő az egész idő alatt ott állt a ládáján és egyre csak rajzolt, festett. Egyetlenegyszer sem fordult el a rajzától. A nap ott van ni, fent! – mutatott az asszony kezével a ház falára.

A ház szürke falára vörös téglával egy napkorong volt festve és a közepén egy cédruságacska ékeskedett, a napkorong szélein pedig körbe ákombákomos betűk!

Közelebb mentem a falhoz és elolvastam: „Oroszország Zengő Cédrusai”. A napból még sugarak is lövelltek ki. Csak három, több sugarat ugyanis a hajléktalan ezredes már nem tudott rajzolni. Két rövidet és egy hosszút. A hosszú egészen a földre hatolt hol fellángolva, erősen, hol elhalványulva, kihunyva, egészen a földre, ahol a halott hajléktalan ezredes feküdt, mosolylyal az arcán.

Néztem a sártól piszkos, mosolytól átszellemült arcára és azt gondoltam: „Lehet, hogy Anasztáziának sikerült még élete utolsó pillanatban Sugarával eltalálnia és egy picit felmelengetnie az ezredes szívét. Legalább egy icit-picit megmelengetnie lelkét és elvinnie a Fényes Végtelenbe”.

Figyeltem, hogyan rakják a halottak testeit a hullaszállító autóba. Az „ezredesemet” csak úgy tessék-lássék módon dobták be. A feje nagyot koppant a kocsipadlóján. Nem bírtam elviselni a látványt. Levettem dzsekimet, odaszaladtam a halottas autóhoz és kérleltem, hogy tegyék azt a feje alá. A mentő-

sők egyike lehurrogott, de a másik szó nélkül átvette a dzsekit és az ezredes őszbe hajló feje alá helyezte. Az autók elhajtottak. Hirtelen elnéptelenedett az utca, mintha semmi sem történt volna. Csak álltam és néztem a reggeli napfényben ragyogó rajzot és felíratot. Gondolatok kavarogtak bennem. Valamit, legalább valamit tennem kell érte, ezért az államvédelmi tisztért, Oroszország itt elhunyt tisztjéért! De mit? Mit? Aztán eldöntöttem: „Felrakom én a rajzodat, te tiszt, a könyvem borítójára. A könyvet megírom, hallod, megírom, ha addig élek is! Még ha jelenleg nem is tudok írni, mindegy, megírom. Nem is egyet írok majd! És felrakom a te rajzodat, mint jelvényt, mindegyikre. A könyvben meg majd elmondom minden orosz embernek.

- Oroszok, ne lőjete a tisztok szívébe láthatatlan golyókkal, a kegyetlenség és lelketlenség golyóival! Ne lőjete a fehér, a vörös, szürke vagy zöld katonáitokba, századosaitokba és generálisaitokba sem. A golyók, melyeket hátulról a tarkójukba kapnak, iszonyatosabbak az ólomból öntött golyóknál. Ne lőjete a tisztjeitekbe, oroszok!

* * *

Gyorsan írtam. Időnkét a diákok, Anton, Artyjom és Ljosa a programátorok, benéztek hozzám, és hoztak egy kis harapni-valót. Ők még nem tudtak semmit sem Anasztáziáról.

Annyit elmondtam azért nekik, hogy a szövetség megszervezésének kérdését egy könyv segítségével lehet megoldani, amelyet meg kell írnom. Így hát elkezdtek a szöveget a számítógépbe vinni. Ezt a munkát zömmel Ljosa Novicskov végezte. Harmadnaponként jött, hozta a kinyomtatott szöveget és vitte az új fejezetek kéziratát. Így ment ez két hónapon át.

Egyszer Ljosa elhozta az első könyv utolsó kinyomtatott oldalát, az egész szöveget egy lemezen, két üveg sört, virslit, hozzá még valami apróságot és egy kis pénzt, és mindent lerakott a konyhaasztalra. Csodálkozva megkérdeztem.

- Hát ezt a sok kincset, Ljosa, meg honnan szerezted?

Kettecskén éltek az édesanyjával, pénzben rendkívül szűkösen, s bizony volt, hogy még metróra és tízóraira sem tellett.

- Vizsgaidőszakunk van, Vlagyimir Nyikolajevics, - válaszolta Alexej. - Vannak diákok, akiknek rajzokat készítek, mindenféle programokat, olyanoknak, akik maguk lusták vagy nem tudják megcsinálni. Ez a fizetségem.

- És a vizsgáiddal hogy állsz?

- Jól. Még van egy hátra és egy hónapon belül egyhónapos katonai szolgálatra visznek. Kinyesmába. Még jó, hogy sikerült befejeznie „Anasztáziát”. Most pedig, ha majd korrigálnia kell, Artyjom kinyomtatja, mert Anton már gyakorlaton van.

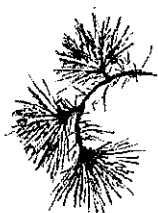
- De hát, hogy van ez, Ljosa? Hogy tudtál vizsgára járni, rajzokat készíteni, programokat előállítani és ráadásul még „Anasztáziát” is nap mint nap a számítógépbe vinni és nyomtatni is?

Ljosa hallgatott. A konyhaasztalhoz mentem, hogy megterítsek és elfogyasszuk a virslit, de mire el tudtam volna mindent végezni, Ljosa fejét a kezére hajtotta, ráborult az asztalon heverő Anasztáziáról szóló könyv fejezeteinek kinyomtatott oldalaira és mélyen aludt...

A REJTÉLY MEGFEJTÉSE

A hogy ott álltam a parányi moszkvai lakás konyhájának közepén, az asztalon heverő, kihűlt virslivel Ljosa Novicskovval, aki az Anasztáziáról szóló fejezetek kinyomtatott oldalain aludta az igazak álmát, ígéretet tettem magam előtt, hogy megtalálom a módját annak, hogy újra összeszedjek egy kis tőkét. El akartam őt vinni ugyanazon az úton, melyen Anasztáziával való találkozásom megtörtént. De ezúttal már nem fogok kereskedni, mint korábban. A gőzöst majd a fehér éjszakák időszakában indítom el, hogy a legjobb kajütökben tudjon pihenni Ljosa Novicskov, Anton, Artyjom és mindazok, akik segíteni igyekeztek, amikor fáradtságot nem kímélve, a sikertelenség dacára, s gyakran saját anyagi veszteségeik árán próbálták összehozni, megszervezni a tisztább szándékú vállalkozók társulását.

De hát voltaképpen miféle eszme ez és miért keríti hatalmába az embereket? Miért lett nekem is oly közeli? Miféle titok rejlik benne? Meg kell érteni és részletezni, meg kell fejteni a titkot, a rejtélyt és rendeltetését. Miért lobban lángra a tajgai remete álmától az emberi lélek? Mi rejlik benne? Hogy lehet ezt a titkot megfejteni?

A „Moszkovszkaja Pravda” újságírónője, Katja Golovina próbálta ezt megtenni, amikor megkérdezte a diákoktól. „Mi hajt benneteket, mi ebből a ti személyes hasznotok?”. De nem tudtak a kérdésre értelmes választ adni, csak ennyit mondtak: „Ez egy jó dolog”. Vagyis ők is belső lelki készítésre cselekszenek. De voltaképpen mi áll e szellemi megérezés mögött?

* * * *

A tizenegyedik számú moszkvai nyomdában a nyomda költségeire lett kinyomtatva az Anasztáziáról szóló első vékonyka könyvecske kétezer példányban. Vajon a nyomda főigazgatója, Grucja Gennagyij Vlagyimirovics miért döntött úgy, hogy kinyomtatja egy teljesen ismeretlen szerző könyvét? Miért nyomtatta ki e könyvecskét újságok nyomtatására használatos papír helyett jobb minőségű ofszet papírra?

A könyv első példányaikat én magam árultam a „Taganszkaja” metróállomás kijáratánál. Aztán az első olvasók jöttek segítségemre. Egy éltesebb asszonyság nap mint nap kiállt a Dobrinszkaja metróállomás elé és árulta a könyveket. Minden megálló járókelőnek és arra haladónak részletesen elmagyarázta, hogy ez a könyv nagyon jó. Miért? Aztán az olvasók a Moszkvához közeli üdülőtelepeken kezdték árusítani és olvasótalálkozókat kezdtek szervezni az éppen ott üdülő emberekkel. Majd a Moszkvai Kiadói és Nyomdaipari Konzern kereskedelmi igazgatója, Nyikityin Jurij Anatoljevics hirtelen úgy döntött, hogy a nyomdában előfizet még kétezer példány kinyomtatására. Tette furcsának tűnt.

Gépkocsin érkezett hozzám és azt mondta: „Ma a fiammal teniszbajnokságra külföldre utazom, a repülőnk este indul. Még ki kell fizetnem az előleget”.

Kifizette az új nyomtatás költségeit. Amikor pedig kész lett és eljött az átvétel ideje, Nyikityin azt mondta nekem:

– Nyáron általában nem kereskedünk könyvekkel, de elvisszük néhány példányt, a maradékkal meg tegyen belátása szerint. Ha majd eladja őket, visszaadja a pénzt.

Sok-sok „miért” merült fel attól fogva, hogy megkezdtem a könyvecske kéziratának az elkészítését. A könyv mintha élne, magához vonzotta az embereket és segítségükkel kezdte meg „önálló életét”. Azt gondoltam, hogy a vele kapcsolatos, hozzá fűződő események véletlenek. Csakhogy a véletlennek tűnő

láncszemek füzérré kezdtek alakulni. Most pedig már magam sem tudom, hol a történetekben fellelhető véletlen és hol a törvényszerűség. Nehéz lehet őket egymástól megkülönböztetni.

FEODORIT ATYA

Elérkezettnek éreztem a pillanatot, amikor találkozhattam Feodorit atyával. Még ott a tajgában, amikor megkérdeztem. „Van valaki a mi világunkban, akinek olyan tulajdonságai, képessége és tudása van, mint neked van? De aki nem él olyan messze, mint te?” Anasztázia így válaszolt:

- A Föld különböző pontjain élnek olyan emberek, akik életszemlélete és módja különbözik a technokrata életviteltől. Az ilyen emberek eltérő képességekkel rendelkeznek. Ám a ti világotokban is létezik egy ember, akihez nem lesz nehéz sem nyáron, sem télen eljutnod. Az ő szellemének hatalmas ereje van.

- Tudod hol lakik? Hol lehet őt látni, beszélni vele?

- Igen.

- Ki ez az ember?

- A te atyád, Vlagyimir.

- Mi? Jaj, Anasztázia, Anasztázia... Úgy szerettem volna, ha bizonyítékot találok arra, hogy az, amit mondasz igaz, de mindig minden balul sül el. Az én apám már tizennyolc éve halott és a Brjanszk terület egy kisebbecske városának temetőjében van eltemetve.

Anasztázia a fűben ült, háttal egy fának dőlt, térdeit álla alá szorította és szótlánul nézett a szemembe. Tekintete picit szomorkás és sajnálkozó volt. Aztán szótlánul térdére hajtotta homlokát. Azt gondoltam, hogy Anasztázia felismerte hibáját az apámhoz fűződő kapcsolatban és igyekeztem megvigasztalni:

- Sose búsulj, Anasztázia. Biztosan azért lóttél bakot, mert - ahogy te magad is mondtad - alig maradt benned erő. (Ez

a beszélgetés azután zajlott le, amikor elvesztette eszméletét, igyekezték megmenteni a „leszámolás” alkalmával megkínzott férfi és nő életét, amiről az első könyvben írtam.)

Anasztázia egyre csak hallgatott, majd felemelte fejét, szemembe nézett, majd ezt mondta:

- Igaz, hogy kevesebb erő maradt bennem, de nem annyival kevesebb, hogy ennyire tévedhetnék.

Majd huszonhat évvel ezelőtti eseményeket kezdett leírni. Pontosan és részletesen kezdett mesélni rég megtörtént dolgokról s ráadásul belső, lelki érzések árnyalatait is ecsetelte.

Még úgy-ahogy meg lehet érteni azt, hogy külső jelekből ítélve lehet következtetni a beszélgető társ gondolataira az arc alig látható kifejezéséből, a testtartásból, szeméből. De hogy hogyan képes Anasztázia - mintha dokumentumfilmet nézne - a múltat látni, titok volt számomra és az is maradt.

Maga Anasztázia sem tudta ezt normális, érthető módon megmagyarázni. Ekkor ő ezt mesélte nekem el:

- Moszkvától nem messze fekszik a Szentháromság Szergijev Lavra. Ez egy városban van, melynek neve Szergijev Poszad. A Szentháromság Szergijev Lavra erős, ősi falai mögött szellemi szeminárium, akadémia, szentélyek és egy kolostor található. A szentélyek nyitva állnak az emberek előtt is, és bárki, aki óhajtja, elmehet és imádkozhat Oroszország e szent helyén. Sőt, még a hívők üldöztetésének az idejében sem volt a lavra lerombolva, továbbra is folyt a falak mögött a papok képzése, működött az akadémia, a kolostor, melyben a szerzetesek Istent szolgálták.

Huszonhat évvel ezelőtt, pontosan világra való érkezésem napján, egy fiatalember lépett a Szentháromság Szergijev Lavrába. Megnézte a múzeumot, majd folytatta útját a nagy szentélybe. A szentélyben egy magas természetű, ősz hajú szerzetes olvasta a szent beszédet. Termete is és rangja is magas volt. Feodorit Atya volt az - a Szentháromság Szergijev Lavra apátja. A fiatalember meghallgatta a szentbeszédet és bement Feodorit Atyához a sekrestyébe, hogy a szentbeszédről beszélges-

sen vele. És Feodorit Atya sokáig beszélt vele. A fiatalember meg volt ugyan keresztelve, de elégséges hit nem volt benne, nem tartotta be a böjtöket, nem járt rendszeresen templomba, mégis azon a napon megkezdődött Feodorit Atya és a fiatalember közötti barátság.

A fiatalember el-eljárt a kolostorba és Feodorit atya beszélgetett vele, megmutatta neki azokat a szentélyeket, amelyek nem voltak nyitva az egyszerű látogatók előtt. A szerzetes könyveket ajándékozott a fiatalembernek, de az a könyveket elvesztegette. A szerzetes keresztet akasztott a fiatalember nyakába, de a kereszt is elveszett. A szerzetes egy másik különleges keresztet akasztott a fiatalember nyakába – a kereszt úgy nyílott ki, mint egy ékes szekrényke – ám a fiatalember ezt is elvesztette. A szerzetes elvitte a fiatalembert még a kolostori étterembe is és egy asztalhoz ültette őt a kolostor szerzeteseivel. Az atya minden alkalommal egy kis pénzt is adott a fiatalembernek, soha semmit sem rótt neki fel és mindig várta jövetelét.

Így folyt ez egy kerek esztendeig. A fiatalember a kolostorban volt minden áldott héten, de egyszer elment, és egy hétre rá már nem tért vissza. A szerzetes várta, de a fiatalember nem jött vissza egy hét múlva sem, egy év múlva sem. A szerzetes továbbra is várja a fiatalembert. Már huszonöt év óta vár téged, Vlagyimir, a te szellemi atyád – Oroszország nagy szerzetese – Feodorit Atya.

– Messze kerültem a kolostortól. Szibériába. Olykor-olykor fel-fel merült bennem Feodorit Atya emléke – válaszoltam, mintha magam és ki tudja még ki előtt igyekeztem volna menetetni magam.

– Mégsem írtál neki egyetlen egy sort sem – jegyezte meg Anasztázia.

– Látni akarom.

– Ugyan mit mondanál neki? Esetleg azt, hogy hogyan keresed a pénzt, milyen szerencsés voltál a szerelemben és úgymond tévelyegtél? Hogy hányszor állrál a szakadék szélén, de az utolsó pillanatban megkönyörült rajtad a nyomorú-

ság és békén hagyott? Ő mindezt amúgy is látná, mihelyt rád nézne. Ő, aki a bűneid bocsánatáért imádkozott és aki számtalan esetben imáival mentett téged meg, még mindig, ennyi idő után is úgy hisz benned, mint huszonöt év előtt. Ő azonban valami mást szeretne tőled.

- Mit, Anasztázia? Mit tud, Feodorit atya, mit akar?
- Még nem tudok benne eligazodni, ő intuitíven érezte. Mondd, Vlagyimir, emlékszel a beszélgetésekre, emlékszel arra, mit lártál a kolostori kincstárakban?
- Mindenre nagyon szomorú emlékezni. Hisz' oly régen történt mindez, csak bizonyos események részleteire emlékszem.
- Próbálg meg visszaemlékezni rájuk. Majd segítek neked.
- Feodorit Atya mindig a kolostor más-más helységében találkozott velem. Emlékszem földalatti, illetve félig földalatti épületekre. Emlékszem az érkezédre, a hosszú asztalra, mellette a szerzetesek vacsoráznak és én velük együtt. Ez valamilyen böjti időszakban volt. Az étel ugyan böjti volt, de nekem nagyon ízlett.
- Voltak benned a kolostor látogatása alkalmával valamilyen különös érzetek, érzések?
- Egyszer, vacsora után a kolostori bejárati kapun át beléptem a lavra belső udvarára és a kijárat felé indultam. A kapu a látogatók előtt már be volt csukva. Az udvar üres volt. A vastag, magas falak nem engedték be a város kinti zaját. Köröskörül szentélyek tornyosultak, itt benn mindenhol csend honolt. Megálltam. Úgy éreztem, mintha magasztos égi zene szólna. El kellett mennem. A kapuban az aznapi szolgálatos szerzetes állt, hogy kiengedjen és becsukja rajta a lakatot. Én meg csak álltam és hallgattam a zenét, majd lassan a kapuhoz mentem.
- Később már sosem hallottad ezt a zenét? Nem élted át ezt az érzést?
- Nem.
- Megpróbáltad valamikor később hallani ezt a zenét, felidézni saját magadban, ott bensődben ezt az érzést?

- Igen, de nem sikerült. Még arra a helyre is álltam, amikor a következő alkalommal a kolostorba mentem, de azt látt...

- Próbáld még valamire visszaemlékezni, Vlagyimir!

- Te kész kihallgatásnak vetsz engem alá. Pontosan elmagyaráztál mindent, hogy mi történt velem huszonhat évvel ezelőtt. Mondd hát el te magad azt is, hogy mit éreztem akkor!

- Ez lehetetlen. Feodorit Atya nem állított fel konkrét terveket, ő inkább megérezésével bizakodott valamiben. És valami hatalmasat és jelentőségteljeset tett érted. Amiről csak ő tud. Én csupán szívemmel érzem, hogy valami jelentősre gondolt és sok mindent tett érte. Nagyon sokat. De hogy voltaképpen miért kötötte ezt az óhaját hozzád, tehozzád, akinek a legalapvetőbb képességei sem voltak meg ahhoz, hogy eljusson a hithez, rejtély marad. És hogy a te életed huszonöt könnyelműen leélt éve miért nem törte meg benne ezt a hitet – szintén rejtély marad. És te, aki oly sok mindent kaptál, miért nem cseleksz már végre? Miért? Ezt nem tudom megérteni. Hiszen a *Világegyetemben* semmi sem vész el nyomtalanul. Csak emlékezz vissza, kérlek, szellemi atyáddal való találkozásaid, beszélgetéseid legalább egy-egy foszlányára.

- Emlékszem egy teremre, vagy valamilyen sekrestyére a szellemi akadémián vagy szemináriumban, de az is lehet, hogy ez a kolostor földalatti épületeinek egyikében volt. Valamelyik szerzetes nyitotta ki Feodorit Atya előtt az ajtót, de ő maga nem lépett a terembe. Mi ketten Feodorit Atyával léptünk oda csak be. A falakon festmények, a polcokon tárgyak.

- Te ott kétszer valami miatt nagyon csodálkoztál, mi készítetted rá?

- Csodálkoztam? Ja, hát persze, meglepett. Meghökkenett...

- Mi?

- Egy kép. Fekete-fehér volt, mintha ceruzával lett volna rajzolva. Egy ember világosan megrajzolt portréja volt.

- Akkor tehát, mi lepett meg téged?

- Nem emlékszem.

- Emlékezz, Vlagyimir! Próbáld meg, kérlek! Próbáld meg emlékezni rá, majd én segítek! Egy kisebb terem, ketten Feodorit Atyával e kép előtt álltok, te egy picit előrébb és ő azt mondja neked: „Lépj, Vlagyimir, közelebb a képhez!” Te pedig léptél egyet előre...

- Emlékszem már, emlékszem, Anasztázia!

- Mire?

- Ez a kép valamilyen embert ábrázolt, egyetlen vonallal volt megrajzolva. Lüktető spirális vonallal. A kép rajzolója, mintha a fehérítő lap középpontjába ceruzát, vagy még valamit állított volna, amivel képeket festenek és fel sem emelve azt, eszközét egy spirális vonalán vitte, hol erősen rányomva a papírra, hol elvékonyítva, mintha alig érne a papírhoz, ami azt eredményezte, hogy a vonal egészen vékonykává, halovánnyá vált, de nem szakadt meg. A spirális vonal a lap oldalán ért véget és az eredmény egy meghökkenítő képpé alakult, egy ember portréjává.

- Ezt a képet ki kell állítani, hogy mindenki, aki kívánja, megtekinthesse. Valaki majd képes lesz rá, és megoldja a benne elrejtett információt. A lüktető vonal által, mely egy embert ábrázol, az embereknek meg kell valamit érteniük - magyarázta Anasztázia.

- Milyen módon?

- Még nem tudom. Hát, például, a pontok és vonalak valamiféle ábécéhez, vagy kottára hasonlíthatnak - csupán feltételezem - lehetséges ez is, vagy valami más, egyéb. Ha majd visszamész, kérd meg, hogy állítsák ki, tegyék közszemlére vagy jelentessék meg valahol! Majd akad valaki, aki megfejti a spirális vonal rejtélyét.

- Ugyan már ki hallgatna énrám?

- Fognak rád hallgatni! De akkor ott, még egy nagyon különleges benyomás ért téged. Vissza tudsz rá emlékezni, milyen?

- Ebben a teremben vagy a szomszédos épületben... Igen, igen, egy nagyon kis épületben, egy emelvényen egy gyönyörű faragott faszék állott, vagy karosszék volt inkább, mely egy trónhoz hasonlított. Álltunk Feodorit Atyával és néztük. Feodorit

Atya azt mondta, hogy a széket senkinek sem szabad megérintenie.

- De te megérintetted. Még rá is ültél.

- Maga Feodorit Atya ajánlotta nekem fel.

- És ekkor, ebben a pillanatban történt veled valami.

- Semmi. Csak ültem, néztem Feodorit Atyára. Ő csak állt és szótlánul nézett a szemembe. Egyszerűen csak nézett.

- Emlékezz, kérlek, Vlagyimir! Próbálj visszaemlékezni benső érzéseidre! Az érzések a legfontosabbak!

- De hát semmi különös nem történt... Tudod, csak valamilyen gondolatok keringtek a fejemben. Gyorsan nagyon gyorsan, mintha valamilyen magnetofonszalag nagyobb sebességi módra lenne beállítva, mint ahogy kellene, és a szavak érthetetlen hangokká mosódnak össze.

- És te sosem próbáltad meg...? Te, Vlagyimir, később sosem éreztél késztetést arra, hogy megállítsd ezt a szalagot, hogy úgy mondok rendes hangsebességnél meghallgasd azt, ami rajta van, hogy megértsd azt, amit mond?

- Hogyan?

- Elgondolkodtál már a létezés lényegéről...

- Nem, soha. Tisztára értetlenül beszélsz!

- És mindent megértettél abból, amit Feodorit Atya mondott neked? Vissza tudnál pontosan emlékezni mondjuk legalább egyetlen mondatára, akár kiragadva a többi közül?

- Igen, de voltaképpen nem tudok visszaemlékezni mivel kapcsolatos.

- Mondd el!

- „...Majd te megmutatod nekik...” - ezt mondta az Atya.

Anasztázia, aki addig a fa alatt ült, hirtelen felugrott, arca felragyogott. Tenyerét a cédrus törzsére helyezte, arcát hozzászorította.

- Igen! Természetesen! - kiáltotta Anasztázia. Összecsapta tenyereit és lelkesen mondta:

- Tényleg nagy ember vagy! Oroszország szerzetese! Tudod, Vlagyimir, egy valamit Feodorit Atyával kapcsolatosan ponto-

san megmondhatok. A világ sok-sok tanát nevetségessé tette azzal, hogy rámutatott a lényegre.

- De mi egyáltalán semmilyen tanokról nem beszélgettünk. Közönséges, az életben előforduló dolgokról beszélgettünk.

- Igen! Hát persze! Közönséges dolgokról. Feodorit Atya olyan dolgokról beszélt veled, amelyek téged nyugtalanítottak. Megmutatta neked a szent tárgyakat, tisztelettel viseltem irántuk, de nem szolgálékú alázattal. Jóllehet magas rangja volt, mégis egyszerű volt, és még ami ennél is fontosabb, gondolkodott, ámbár lehet éppen miattad. Ráadásul egyetlen dogmát sem hangoztatott. S bizony nem mutatkoznak-e mellette nevetségességnek az Oroszországba beözönlött prédikátorok, akik dogmákat hirdetnek és eltérítik az embereket attól, ami a legfontosabb? Ő téged a dogmák előtt olyan nyira erősen megvédélmezett, hogy még engem is csak, mint együgyű remetét fogadsz el. És az sem számít, hogy én ki vagyok. Csak az a fontos, hogy te el ne térj attól, ami a legfontosabb!

- Mi a legfontosabb?

- Az, ami ott van minden emberben.

- De hát hogyan ismerheti minden ember a Nyugat vagy a Kelet, India és Tibet bölcseinek tanait, ha életében még soha nem is hallott róluk?

- Az emberben, Vlagyimir, minden emberben abszolút módon minden szükséges információ a kezdet kezdetétől fogva bele van helyezve. Ez már rögtön születésekor adott a számára. Úgy, mint a keze, a lába, a szíve vagy a haja. A világ minden tana, minden egyes kinyilatkoztatása csupán e Forrásból lett merítve. Úgy, ahogy a szülők igyekeznek gyermeküknek megadni mindent, éppen így, a Nagy Teremtő is mindenkinek egyszerre ad meg mindent. Semmi, amit kéz alkotott: a számtalan könyvek, a legmodernebb jelenlegi vagy majdani számítógépek együttesen sem képesek tárolni még egy részét sem annak a hatalmas információ-tömegnek, mely egyetlen emberben megvan. Csak tudni kell őket felhasználni.

- Akkor meg miért nem lesz mindenből feltaláló? És miért nem ír mindenki tanokat?

- Van, aki a teljes Igazság kútforrásából csupán egy cseppet mér, ám azt gondolja, és elragadtatva állítja is, hogy ez csak neki jutott osztályrészül. És hogy az, amit ő kapott, magába foglalja a legfontosabbat. Azt állítja róla a többieknek, megpróbálja rávenni őket, hogy az Igazság csak e parányi részét úgy fogadják, mintha az lenne a legfontosabb, az egyes-egyedüli, és éppen ezzel az elképzeléssel blokkolja magában az információk teljes komplexumát. Az Igazság ismerete nem annak hirdetésében rejlik, hanem abban, hogy az ember hogyan éli az Igazságot.

- És mi jellemző az olyan emberek életére, akik legjobban ismerik az Igazságot?

- A boldogság.

- És ahhoz, hogy az ember megismerje az Igazságot, szükséges a tudatosság és a szándékok tisztasága.

- Misztikum! Fantasztikum! - nevette el magát csilingelő hangon Anasztázia és nevetve toldotta meg: - Olvasod a gondolataimat?

- Nincs itt semmilyen misztikum, ez csupán az ember iránti figyelem kinyilvánítása. Hisz' éppen te vezetsz mindig vissza mindent a szándékok tisztaságára és a tudatosságra.

- Misztikum! Misztikum! - ismételte nevetve Anasztázia. - Olvasod a gondolataimat. Ó, milyen fantasztikus!

Ahogy örömteli kacaját hallgattam, én sem tudtam magam visszatartani és elnevettem magam. Majd megkérdeztem:

- Mit gondolsz, Anasztázia? Fogadna engem az én szellemi atyám, Feodorit Atya, ha elmennék hozzá? Fog velem beszélni? Nem szomorodik el?

- Hát persze, hogy fogad és megörül jövedelednek! Olyan-nak fogad majd el, amilyen vagy. De nagyobb lesz az öröme, ha tennél is valamit, felhasználva azokat az információkat, amelyeknek már tudatában vagy. Lassítsd a túlságosan gyorsan futó szalagot, Vlagyimir, és sok mindent meg fogsz érteni!

- A szellemi atyám még mindig ugyanabban a kolostorban él? A Szentháromság Szergijev Lavrában?

- A te szellemi atyád, Oroszország e nagy öregje most egy kicsi kolostori remetelakban az erdőben él, nem messze a Szentháromság Szergijev Lavrától. A remeterend még szigorúbb, mint a kolostori és a te szellemi atyád ennek a remeterendnek a vezetője. A remetelak az erdőben rendkívül szép helyen van. Csak egy pár, cellából álló házikó van ott. Ezen az erdei remetetelepen van egy kicsi fatemplom. Nem díszes, kupolája nincs bearanyozva, de nagyon, nagyon szép, kellemes, ragyog a tisztaságtól és melegedőnek két kályha van benne. Itt nem árulnak és nem is vesznek gyertyákat, mint általában. És semmilyen másféle portékát nem árulnak és nem is vesznek, mint más templomokban. Semmi és senki sem szentelte fel, nincs is nyitva a remetetelep látogatói előtt. Ebben a templomban most is imádkozik Feodorit Atya, a te szellemi Atyád. A lelkek megmentéséért imádkozik, az emberek lelke üdvéért és a tiédért is. A gyermekekért imádkozik, akik megfeledkeztek szüleikről, a szülőkért imádkozik, akik megfeledkeztek gyermekeikről. Menj el hozzá, és hajolj meg előtte! Kérj tőle feloldozást, a bűnök megbocsátását! Hatalmas az ő Szellemének az ereje. Nevemben is hajolj meg Feodorit Atya előtt!

- Rendben Anasztázia... Meghajlok... Tudod, előbb azonban megpróbálom megtenni azt, amire megkértél.

* * * *

Amikor megérkeztem Szergijev Poszadba, egy Moszkva melletti városkába - amelyet korábban Zagorszknak hívtak - úgy, mint huszonhét évvel ezelőtt, bementem a Szentháromság Szergijev Lavra kapuján. Rögtön elindultam a jelenlegi kolostor bejáratához. Korábban, amikor bemutatkoztam, gond nélkül ki tudtam hívni Feodorit Atyát. De most a pont őrt álló szerzetes elmondta, hogy az apáti tisztséget már nem Feodorit Atya tölti be. Feodorit Atya ugyan a kolostorban van, de az er-

dőben él, a kolostor területén túl. Látogatók oda azonban nem járnak. Elmondtam a szerzetesnek, hogy ismerem Feodorit Atyát személyesen és hogy szavahihető legyen a dolog - megneveztem a kolostori szentélyeket, amelyeket valaha Feodorit Atya mutatott meg nekem.

Erre elmondták nekem, hol található az erdei remetelak. Érthetetlen izgalommal érkeztem a méreteiben apróka, fából épült erdei templomhoz. A parányi templom rendkívül szép volt, harmonikusan olvadt bele a környező természetbe. A közelben a templom körül elszórtan álló fából épült házikókból - remetelakokból a templomba vékonyka, szalagra emlékeztető ösvények futottak.

Feodorit Atyával a templomba vezető falépcsőkön találkoztam. Zavarban voltam. „Te csak ne szégyelld magad, és igyekezz semmin sem csodálkozni a te szellemi atyáddal való találkozásod alkalmával!” - emlékeztem vissza Anasztázia szavaira. Mégis, a zűrzavar érthetetlen érzése csak nem akart elmúlni. Feodorit Atya ősz volt és öreg, de nem öregebb, mint huszonhét évvel ezelőtt. Fatuskókon ültünk az erdei templom bejáratí lépcsőin és hallgattunk. Megpróbáltam mondani valamit, de mondanivalómat nem sikerült szavakba önteni. Úgy tűnt, mintha ő amúgy is tudna mindent és értelmetlen lenne bármit is mondani. Mintha huszonhét év el sem telt volna utolsó találkozásunk pillanatából. Olyan érzésem volt, mintha tegnap váltunk volna el.

Az Anasztáziáról szóló könyvecskét hoztam el Feodorit Atyának. De csak nem tudtam elővenni, hogy átadjam neki. Különböző rendű és rangú egyházi személyeknek mutattam meg a könyvecskét. Voltak, akik belenéztek és azt mondták, hogy ők ilyen könyveket nem olvasnak. Mások megkérdezték, miről szól és rövid elbeszélés után kijelentették, hogy Anasztázia egy pogány nőszemély. Nem akartam elszomorítani Feodorit Atyát, nem akartam, hogy ő is elvesse Anasztáziát. Minden alkalommal, amikor valaki Anasztáziát rossz szavakkal illette, a felháborodás érzése támadt bennem. Még a Novoszpasszkij

Kolostor alkalmazottjával is összevesztem. Két feketébe öltözött nőre mutatott és azt mondta:

- Tessék, így kell kinéznie az Istent szolgáló, istenfélő asszonyoknak!

Én meg így válaszoltam:

- Ha Anasztázia vidám és örül az életnek, akkor lehet, hogy Istennek így tetszik. Isten szívesebben néz olyanokra, akik örülnek az életnek, mint az olyanokra, akik szomorúak.

Izgatottan elővettem a könyvecskét és átnyújtottam azt Feodorit Atyának. Megelégedetten átvette és tenyerére helyezte azt.

Másik kezével végigsimogatta, mintha tenyerével akarna kiérezni belőle valamit, majd így szólt.

- Azt akard, hogy elolvassam? És válaszra sem várva, hozzátette: - Jó, rendben, hagyd itt!

Két nap múlva, reggel, újra meglátogattam Feodorit Atyát. Az erdőben ültünk egy parányi lócán, Feodorit Atya cellája mellett. Mindenféléről beszélgettünk. Beszédmodora ugyanolyan volt, mint huszonhét évvel ezelőtt, de egyetlen dolog, egy nagyon különös körülmény nem hagyott nyugton: miért nézett ki Feodorit Atya még egy picit fiatalabbnak is, mint huszonhét évvel ezelőtt? És ekkor hirtelen, megszakítva hallgatását kijelentette:

- Vlagyimir, a te Feodorit Atyád meghalt.

Először zavarba estem, majd megkérdeztem:

- Akkor Ön kicsoda?

- Én Feodorit Atya vagyok - alig látható mosoly futott át arcán, ahogy rám nézett. Újra megkérdeztem:

- Megmondja, hol van a sírja?

- A régi temetőben.

- Látni akarom. Hogy juthatok el oda?

A sírről nem szólt semmit, csak ennyit mondott:

- Gyere el, látogass meg, ha lesz rá időd!

És ekkor valami teljesen érthetetlen történt.

- Itt az evés ideje - mondta Feodorit Atya. Gyerünk, adok neked enni.

Az étkezdeként szolgáló parányi házikóban asztalhoz ültem. Az asztalon lábosban borscs volt, krumplipüré, hozzá hal és befőtt. Borscsot rakott tányéromba, én meg hozzáfogtam enni. Maga Feodorit Atya nem evett. Csak ült az asztalnál.

Amikor a krumplit kezdtem enni, az nagyon ízlett. És eszembe juttatta... A krumpli íze éppen olyan volt, mint a kolostori étkezdében huszonzét évvel ezelőtt. Egy egész életre belém ivódott az íze. Forgott a fejem. Az egyik oldalon egy egészen más Feodorit Atya ül mellettem, a másik oldalon viszont ugyanúgy beszél és viselkedik, mint korábban. Felderengett bennem, hogy egyszer, réges-régen, sok-sok évvel ezelőtt, Feodorit Atya javasolta, hogy fényképezkedjünk le közösen. Beleegyeztem. Megkért egy szerzetest, aki fényképezőgépet hozott és lefényképezkedtünk. Most pedig, hogy tisztázzam a helyzetet valamivel – tudtam, hogy a szerzetesek nem szívesen állnak lencse elé – arra gondoltam, hogy felajánlom Feodorit Atyáinak, hogy fényképezkedjünk le és fényképezzük le a pici erdei templomot is. Ha elutasítja, azt fogja jelenteni, hogy ez a Feodorit Atya nem az én Feodorit Atyám. Felajánlottam tehát:

- Jöjjön, fényképezkedjünk le!

Feodorit Atya nem ódzkodott a gondolattól, így hát lefényképezkedtünk. Még a pici templomot is lefényképeztem. A felvétel gyönyörűre sikerült, jóllehet a fényképezőgépem nagyon egyszerű kis masina volt.

Amikor indulófélben voltam, Feodorit Atya egy kisebb utazásra alkalmas Bibliát adott. Nem versbe szedett volt benne a szöveg, mint mindegyik Bibliában, hanem egyszerű szövegeként, mint általában a könyvekben, majd még hozzáfűzte:

- Ha a könyvekben a Bibliára utalsz, fontos pontosan megjelölni a fejezetet, amelyből idézel!

Kérésre, hogy fogadja az olyan embereket, akik Anasztáziával óhajtanának találkozni, és beszélgessen el velük, hogy ne kelljen emiatt a szibériai tajgába utazniuk, Feodorit Atya így válaszolt:

- Tudod, még magamban nem tisztáztam teljesen az egészet. Addig is gyere egyedül, ha majd időd engedi.

Elkeserített Feodorit Atya elutasítása, de nem akartam az ellenkezőjéről meggyőzni. A különböző dolgokról folytatott beszélgetésünkből a következő következtetést vontam le: Oroszország kolostoraiban vannak olyan öregek, akik bölcsessége és kifejezésmódjuk egyszerűsége többszörösen túlszárnyalja a hazai és importált szellemi felekezetek számtalan prédikátorának a művészetét.

De hát miért hallgattok ti, Oroszország bölcs öregjei!? Vajon saját megfontolásból hallgattok-e vagy valamilyen „Sötét Erők” léteznek, melyek nem engednek benneteket beszélni? Ha a hívő ember elmegy a templomba, olyan nyelven végzik az Istentiszteletet, amelyet nem ért meg. Az emberek pedig tömegesen mennek, még nagy pénzeket is fizetnek, hogy meghallgassák a prédikátorokat, akik idegen nyelveken szólnak hozzájuk. Lehet, hogy éppen ezért zarándokolnak az oroszok tömegesen a tengerentúli szentélyekbe, s feledkeznek el közben saját szentélyeikről. Mindig nagyon jó érzés töltötte be lelkemet, szívemet az után, hogy Feodorit Atyával találkoztam. Egyszerűbben, világosabban és érthetőbben beszél, mint tömérdek más prédikátor, akiket Anasztáziával történő találkozásom után hallgattam meg, hogy megértsem azt, amit mondott. „Azt akarom, hogy mások is jól érezzék magukat.” De hát mikor szólaltok már meg végre ti, Oroszország bölcs öregjei?

A SZERETET TERE

Miután az Anasztáziáról szóló könyvecske első kinyomtatott példányszáma elkelt, kifizették nekem a szerzői jogdíjat, elmentem hát az Összszövetségi Gazdasági Sikerek kiállításra, amit manapság Összszövetségi Kiállítóközpontnak neveznek. Magam sem tudom, miért szerettem oda járni. Ezúttal, ahogy a sok-sok üdítőitalokat és saslikokat kínáló, ínycsiklandozó illatokat árasztó standok között mentem, abbeli óhajomat próbáltam leküzdeni, hogy minden jó falatból egyek és mindet megkóstoljam. Pénztárcámban volt ugyan pénz, még hozzá nem is kevés, de eldöntöttem, hogy ezután gazdaságosabban fogok költekezni. Ekkor azonban hirtelen valami hihetetlen történt. Halkan, ám teljesen világosan meghallottam Anasztázia hangját:

- Csak végy magadnak valami harapnivalót, Vlagyimir! Vedd meg, amit szeretnél! Most már nem kell oly szigorúan korlátoznod magad az evésben.

Tettem még egy-pár lépést a nyitott standok között, amikor újra meghallottam.

- Miért mész tovább? Egyél valamit, kérlek, Vlagyimir!

- Jaj, micsoda rémálom - gondoltam. Elmentem a sétányon álló padhoz, egy picit távolabbra az emberektől. Leültem és csöndesen suttoztam, egy picit még meg is hajoltam, nehogy az arra sétálók azt gondolják, hogy saját magammal beszélek.

- Anasztázia, tényleg a te hangodat hallom?

Válaszul ugyanúgy tisztán és világosan hallottam:

- Igen, Vlagyimir, az én hangomat hallod.

- Üdvözöllek, Anasztázia! Korábban miért nem beszéltél

velem? Annyi kérdés halmozódott föl. Az olvasók a találkozón kérdéseket tesznek fel és sokra közülük nem tudok választ adni.

- Én beszéltem hozzád. Egész idő alatt próbáltam beszélni hozzád, de te nem hallottál engem. Egyszer amikor végezni akartál magaddal, felindultságombam még ordítottam is. Nem segített. Nem hallottál meg engem. Akkor felötöltem bennem, hogy énekeljek. Ezt a dalt el is játszotta a metró lejárataánál az a két lány. Ők meghallottak engem és eljátszották a dalt. Te pedig, amikor meghallottad a dal dallamát, amit a tajgában énekeltem neked, hirtelen rám gondoltál. Annyira izgultam akkor, hogy majdnem elapadt a tejem.

- Miféle tejed, Anasztázia?

- Hát a mellemből a tej. A tejem a kisfiunk szoptatására. Hísz' Őt én megszülettem, Vlagyimir.

- Megszületed... Anasztázia... Nehéz ott neked? Oh, jaj, hát hogy megy ott a sorod, egyedül a tajgában, a gyermekkel. Hogy van a pici...? Igaz, még te magad mondtad, emlékszem, még te mondtad, emlékszem: „Csak nem a megfelelő időben...”

- Minden rendben van. A természet korábban ébredt, most segít már. A gyermekünk meg jól van. Egy kis vasgyúró. Már mosolyog. Csak a bőrcskéje egy picit száraz, mint a tiéd. De ez nem gond, majd elmúlik. Minden rendben lesz. Majd meglárod. Most neked amúgy is sokkal nehezebb dolgod van, mint nekünk. De tégy még meg egy lépést. Fejezd be a könyvet. Tudom, mennyire keserves volt, és még ezután sem lesz sokkal könnyebb. De ne add fel, csak menj előre! Folytasd az utat!

- Igen, Anasztázia...

El akartam neki mondani, hogy könyvet írni sokkal nehezebb, mint vállalkozni. Mesélni akartam neki a családomban kialakult helyzetről, a cégemről. Úgy általában az elmúlt év ügyes-bajos dolgairól, kálváriájáról. El akartam neki mondani, hogy sem otthonom, sem családom, hogy majdnem az elme-gyógyintézetbe jutottam. Az ő álmai miatt akartam elmondani, hogy többé az embereket ne bolondítsa az álmaival. De végül

mégis felötlött bennem: nem szabad zaklatni szoptatót kismamát, mert még elapad a teje.

Ezért inkább így próbálkoztam:

- Sose aggódj, Anasztázia. Voltaképpen semmi gondom sincs. Csak gondoldj bele, megírtam a könyvet. Hisz' könyveket írni sokkal könnyebb, mint egy vállalkozói tervet kidolgozni. Amikor vállalkozói tervet akar az ember kidolgozni, jó előre látni, feltételezni kell sok-sok apróságot. Ha viszont könyveket ír, csak ül magának és írogat, ráadásul amúgy is csak arról, ami már megtörtént vele. Tudod, úgy van ezzel az ember, mint a csukcsukról szóló viccben: „Ami szememen, a számon”.

Ja, még valamit... Tudod, Anasztázia... Ami eddig csak fantáziának tűnt, az álmaid most kezdenek valóra válni. Az egész tényleg hihetetlen, de kezdenek valóra válni. A könyvet is sikerült megírnom. Te megálmodtad és a könyv már létezik is. Tényleg érdeklődéssel olvassák az emberek. Még a fővárosi újságok is írnak róla. Verset írnak hozzád az olvasók, a természetről, Oroszországról. A Szentháromság Szergjjev Lavra raktárjában megtaláltam a képet, amelyről még ott a tajgában beszélgetünk. A kép fennmaradt és a címe: „Az Egyetlen egyetlennel”. Meg fogom jelentetni. És csak képzeld el, a bárdok... Emlékszel, beszéltél nekem a bárdokról?

- Igen. Emlékszem, Vlagyimir.

- Hát, képzeld, még ez is kezd megvalósulni. Egy olvasótalálkozón hozzám lépett egy vörös hajú férfi, egy videókazettát nyújtott át és tömören, katonásan ennyit mondott: „Dalok Anasztázia számára. Kérem, fogadja el!”

Ezt a videókazettát csendben, szavak nélkül hallgatták végig a találkozóra érkező újságírók, olvasók, Alexander Szolncev és Alexander Zakockij, a Moszkvai Kutatóintézet munkatársai. Majd különböző emberek kezdték átjátszani a dalokat és keresni a vöröshajú, kishajósú, külsőleg jellegtelen férfit, aki amilyen váratlanul felbukkant, ugyanolyan váratlanul el is tűnt. Ahogy az később kiderült, Alexander Korotinszkij volt az, egy tudós Szentpétervárról, egy tengeralattjáró tisztje. Később

elmondta, hogy balesetet szenvedett tengeralattjárójuknak, amelyen szolgálatot teljesített, miként sikerült felemelkednie és megmenekülnie. Meg volt róla győződve, hogy egy sor „véletlenként” megtörtént esemény vezette őt az átadandó felvétellel. Vezette, hogy a kazettát át tudja adni. Kiderült, hogy Alexandr Korotinszkij még bárd is. „A Szentély” dalában teljes mondatok vannak, olyanok, Anasztázia, melyeket te mondtál. Ezekre emlékszel?

*Ne hidd: üres malaszt,
Hogy legyűr a halál.
Nem mind próféta az,
Ki a templomba jár.*

*Az élet, mint vonat,
Fut más-más síneken.
S hogy merre visz utad,
Te döntöd el, igen.*

Ja, és még valami, Korotinszkijnek nincs énekhangja. Úgy énekel, mintha verset mondana. De éppen ez bizonyította azt, amit te mondtál a szavak erejéről, melyeket láthatatlan szálak kötnek a lélekhez. Korotinszkij bárd ezt ténylegesen is bebizonyította.

- A fényes örömeért, melyet az embereknek adsz, a lélek érzéséért hálás köszönet, bárd, köszönet - mondta Anasztázia.

- Csak gondold el, újra egy tiszt! Grucja is tiszt, ő nyomtatta ki elsőként a könyvet. A hajléktalan ezredes képet festett hozzá. A repülő ezredparancsnok árulni segített a könyvet. És most pedig még dalnoknak is elsőként egy tiszt érkezett. Miért van az, hogy a te Sugarad ennyire fel tudja melegíteni a tisztok lelkét? Őket tovább melengeted, mint másokat?

- Sokakat megérintett a Sugar, - magyarázta Anasztázia - de csak ott lobbannak, gyúlnak lángra a lélek szándékai, ahol van minek égnie.

- A te álmod, Anasztázia, minden, amit megálmodtál, valóra válik. Az emberek elkapják, érzik, értik. A hajléktalan ezredes is megértette. Véletlenül ismerkedtem meg veled, de meghalt - úgy sajnálom. Láttam, ahogy fekszik holtan a földön. Arca sáros volt a földtől, de mosolygott. Halott volt és mosolygott. Te tetted ezt valahogy a Sugaraddal? Mit jelent az, ha az ember mosollyal az arcán hal meg?

- Az az ember, aki veled volt... Ő most a bárdal együtt egy láthatatlan ösvényen van. Sok-sok szívet ment még meg az ő mosolya a golyóktól, melyek veszélyesebbek, mint az ólomból öntöttek.

- A te álmod, Anasztázia, világunkba lépett és ez a világ változni kezdett. Vannak emberek, akik éreznek téged, értenek téged, s valahonnan olyan erők jelentkeznek bennük, amelyekkel a világot változtatják. A világ egy picit jobbá lesz. De te... Te épp úgy, mint azelőtt, ott vagy a tajgában, a kis tisztásodon. Én nem tudok olyan körülmények között élni, mint te. Te viszont nem tudsz a mi világunkban élni. Mire jó hát a te szereteted? Értelmetlen a te szereteted és én máig nem értem saját kapcsolatom irántad. Meg minek is kellene megérteni, ha amúgy is világos: mi sosem lehetünk együtt. Egymás oldalán.

- Mi együtt vagyunk, Vlagyimir. Együtt. Egymás oldalán.

- Együtt?! De hát hol vagy te? Amikor két ember szereti egymást, igyekeznek mindig együtt lenni. Átölelni egymást, megszeretgetni, simogatni. Te nagyon különös vagy. Minderre neked nincs is szükséged!

- De igen! Szükségem van rá! Úgy, mint mindenkinek. Ezt én is teszem.

- De hogyan?

- Például most is. Hát te valóban nem érzed a szellőcske gyengéd, lágy érintését. Hogy mily' örömmel énekelnek neked a madarak és suttognak a levelek a fa lombjában, mely alatt ülsz! Csak fűlelj, hallgasd! Hiszen ez a suttogás nem mindennapi, hanem rendkívülien szép zene!

- De mindaz, amit megneveztél - mindenki számára adva van. Talán mindez te vagy?
- A szeretet, mely egyetlen ember iránt oldódik fel a térben, meg tudja érinteni sokak lelkét.
- Minek kell a szeretetet a térben feloldani?
- Azért, hogy a szeretett személye körül mindig ott legyen a Szeretet Tere. Ebben rejlik a Szeretet lényege, rendeltetése.
- De hát mindez olyan érthetetlen. A hangod... Korábban nem hallottam távolra, most hallok. Miért?
- Távolra nem a hang hallatszik. Nem fülével kell az embernek hallgatnia és hallania, hanem a szívével. A szíveddel próbálj meg hallgatni és hallani...!
- Minek tanulni? Beszélj mindig úgy, mint most. Hanggal.
- Mindig nem megy.
- De hát most mégiscsak rendesen beszélsz. Én meg hallok is.
- Nagypapa segít most ebben nekünk. Beszéljess vele tovább! Nekem már mennem kell szoptatni a kisfiunkat, ráadásul annyi más dolgom is van még. Annyira szeretnék mindent jól elvégezni.
- A nagypapának tehát mindez sikerül, és neked nem. Miért?
- Csakis azért, mert a nagypapa ott van most valahol melletted. Egészen közel hozzád.
- Hol?

ANASZTÁZIA NAGYPAPÁJA

Körülnéztem... Anasztázia nagypapája tényleg ott állt a pad közelében, pálcájával egy papírdarabot lökdösött a szemeteskosár irányába, amit valaki felelőtlenül eldobott. Felugrottam. Kézfogással köszöntöttük egymást. A szeme vidám volt, jóságos. A nagypapa, mint mindig, természetes a beszélgetésben is. Nem úgy, mint a dédpapa. A dédpapa, amikor a tajgában láttam, egész idő alatt hallgatott, szemei a távolba meredtek, mintha az emberen átnéztek volna.

Leültünk a nagypapával a padra és én megkérdeztem:

- Hogy jutott ide és talált meg engem?

- Anasztázia segítségével sikerült ide eljutnom és téged megtalálnom nem is olyan nagy gond.

- Nahát, megszült... Azt mondta, hogy megszült, és tessék, meg is szült... Egyedül a tajgában, nem a kórházban. Biztos voltak fájdalmai, ugye? Kiáltozott?

- Ugyan miért lettek volna fájdalmai?

- Hát azért, mert amikor az asszonyok szülnek, szülési fájdalmaik vannak. Vannak, akik a szülésbe bele is halnak.

- Csak akkor vannak fájdalmaik, ha az ember bűnben fogantatik. Mint a testi gyönyörök következménye. Ezért bűnhődik az asszony, s fizet fájdalommal a szüléseknél és a további életében pedig gyötrellemmel. Ha a fogantatás másféle szándékkal történt meg, a fájdalom a szülő nőnél az alkotás hatalmas öröméből fakadó érzést csak erősíti.

- Hová tűnik a fájdalom? Hogy tudja a fájdalom növelni az örömet?

- Ha egy nőt megerősokolnak, akkor vajon mit érez? Hát persze, hogy fájdalmat, ellenszenvet. De ha maga adja át önmagát, akkor a fájdalom másféle érzéssé változik. Ilyen a különbség a szüléseknél is.

- Akkor tehát Anasztázia fájdalom nélkül szült?

- Természetesen, fájdalom nélkül. Még a napot is úgy választotta meg, hogy megfelelő legyen. Meleg, napfényes.

- Hogyhogy megválasztotta? Hiszen az asszonyok váratlanul szülnek.

- Váratlanul akkor, amikor váratlanul fogannak. Az édesanya mindig néhány napra vissza tudja tartani a szülést, vagy meg tudja gyorsítani a kisbaba érkezését.

- És maguk nem tudták, mikor kell Anasztáziának szülnie? Nem igyekeztek neki segíteni?

- Azon a napon megéreztek. Gyönyörű nap volt. Elmentünk a tisztására. A tisztás szélén megláttuk a medvét. A medve ordított a sértődöttségtől. Ordított és mancsával teljes erejéből püfölte a földet. Anasztázia azon a helyen feküdt, ahol anyja őt szülte meg egykor és egy kicsi, eleven, élő gomolyag volt a mellette. A farkas nyalogatta.

- Hát a medve meg miért ordított? Miért sértődött meg?

- Anasztázia a farkast hívta, és nem őt.

- Akkor meg miért nem ment a medve Anasztáziához maga?

- Az állatok sosem közelednek anélkül, hogy ne hívnák őket.

- Csak képzeld el, mi történne, ha hívás nélkül mennének hozzá, akkor, amikor nekik úgy tetszik.

- Érdekelne, hogy megy sora most a gyerekekkel?

- Gyere el és nézd meg magad, ha érdekel!

- De ő maga mondta, hogy nem szabad találkoznom vele, amíg meg nem tisztulok valamitől. Kezdetben el kell látogatnom a szent helyekre. Persze erre jelenleg nincs is elegendő pénzem.

- Sok mindent hordott össze azzal az ő logikátlan fejével. Cselekedj úgy, ahogy gondolod, hogy kell! Hiszen te vagy

az apja, nem? Vásárolnál rugdalózókat, pelenkákat, ingecskéket, csörgőket és megkérné Anasztáziát, hogy öltöztesse fel a gyereket rendesen, ahogy illik és ne nyomorítsa őt, nem? Hisz ott az erdőben a gyermek teljesen pucér.

– Persze, hogy felmerült bennem ilyen vágy, ahogy a fiamról hallottam beszélni. Hát persze, meg is teszem. Az, hogy logikátlan, azt jól mondta. Valószínűleg az érzéseim is éppen ezért érthetetlenek iránta. Először csodálkozás, most pedig tisztelet ébredt bennem és még valami, ami érthetetlen számomra. De nem olyan ez, mint amikor korábban beleszerettem egy nőbe. Most ez valami egészen más. Anasztáziát valószínűleg nem is lehet közönséges szerelemmel szeretni. Valami zavar. Lehet, hogy éppen az ő logikátlansága az, ami zavar.

– Anasztázia logikátlansága, Vlagyimir, nem butaság. Az ő látszólagos logikátlansága a Világegyetem mélységéből elfeledett szellemi törvényeket húz elő, sőt, lehet, hogy újakat alkot.

A Fényes és a Sötét Erők is időnként lebénulnak az ő látszólagos logikátlansága láttán; de aztán hirtelen világosabban lángol fel a létezésnek mindenki számára már ismert egyszerű Igazsága. Mi magunk sem tudjuk a mi Anasztáziánkat mindig megérteni. Annak ellenére, hogy unokánk. Ott nőtt fel előttünk, a szemünk láttára. Ha pedig nem is mindig értjük, akkor bizony segíteni sem tudunk hathatósan. Ezért hát, gyakran magára marad szándékaival. Teljesen egyedül. Találkozott veled. Előtted teljesen felfedte magát és mások előtt is – a könyv által. Ezt meg akartuk akadályozni. Meg akartuk akadályozni a szeretetét. Úgy tűnt, hogy választása érthetetlen és abszurd.

– Számomra a választása még most is érthetetlen. Az olvasók szintén ugyanazt kérdezik. „De hát ki maga?– kíváncsiskodnak. – Miért éppen önt választotta Anasztázia?”. Erre én bizony választ adni nem tudok. Úgy gondolom, a logika azt sugallja, hogy valamiféle tudósna vagy szellemi dolgokkal foglalkozó embernek kellett mellette lennie. Egy ilyen ember meg tudta volna őt érteni és szeretni is tudta volna. Együtt nagyobb hasznot tudtak volna hozni. Nekem meg az egész életemet fel kel-

lett forgatnom. Mindenféle kérdésekkel kellett foglalkoznom, amelyek mások, felvilágosultabb emberek számára már régen világosak és érthetőek.

- Sajnálod, hogy megváltozott az életed?

- Magam sem tudom. Máig igyekszem az egészet megérteni. De arra a kérdésre, hogy Anasztázia miért éppen engem választott, válaszolni bizony nem tudok. A választ keresem, de nem találom.

- És hogyan keresed a választ?

- Próbálok saját magamban eligazodni - ki is vagyok voltaképpen.

- Lehet, hogy valamiben rendkívüli, nem?

- Lehet, gondolom, talán valamiben. Azt is szokták mondani, hogy minden zsák megtele a maga a feltjával.

- Vlagyimir, Anasztázia beszélt neked a hiúságról, a büszkeségről? Beszélt neked e bűnnek a következményeiről?

- Igen, mondta, hogy halálos bűn, mely elvezeti az embert az Igazságtól.

- Vlagyimir, ő nem választott téged. Nem választott, hanem felszedett. Mint valamit, amire senkinek sincs szüksége, ami kihunyt, kialudt. Ezt mi sem vettük azonnal észre. Megbántottalak?

- Nem értek teljesen egyet. Volt családom - feleségem, lányom, a vállalkozásom sem ment rosszul. Még ha nem is vagyok rendkívüli, nem vagyok azért a legutolsó sem, hogy engem csak úgy fel kelljen valakinek szednie, mint valami hajléktalant vagy hasznavehetetlenséget, mint egy kidobott tárgyat

- A feleséged és közted az utóbbi időben szeretet nem is volt. Neked is megvolt a te magad élete, a te érdekeid, neki meg a sajátja. Csak a lakás kötött benneteket össze vagy jobban mondva, a néhai érzések szokássá vált mindennapisága, melyek idővel egyre inkább halódtak. A lányod sem tudott már veled miről beszélni. A vállalkozásod nem érdekelte őt. Annak csak számodra volt értelme. Anyagi javakat hozott. Ma nyereség - holtap semmi, vagy veszteség, csőd. Ráadásul még meg

is betegedtél. A gyomrodát majdnem tönkretetted. Életmódoddal, fékevesztettséggeddel nem tudtál volna kimászni a bajból, betegségedből. Minden elveszett. Semmid sem volt.

- Mi köze magának mindehhez? Neki meg ugyan mire kellek? Kísérlethez? Mint egy nyúl? Miféle szándék van az egész mögött?

- Vlagyimir, értsd meg, Anasztázia szerelmes lett. Őszintén, mint mindenben. És boldog, hogy életekből nem más választott, olyat, aki képes volna egy másik asszonynak örömet okozni. Nem állította magát egy kiváltságos helyzetbe. Örül annak, hogy olyan, mint a többi nő.

- Vagyis ez nála valamiféle szeszély? Azt akarja, hogy minden olyan legyen, mint más nőknél: hogy szoknyázzak, kocsmázzak... Hát persze, óriási! Micsoda önfeláldozás a szeszélyesség oltárán!

- Az ő szerelme-szeretete őszinte. Nincs benne szeszélyesség, sem számítás. Noha kezdetben a Fényes és Sötét Erőknek is, nekünk és másoknak is logikátlannak tűnt, ő tisztán, világosan a valóságban magyarázta meg a szeretet fogalmát és értelmét. Nem szavakkal, tanítással és erkölcsi leckéztetéssel, hanem valóságos cselekedetekkel a ti, a te életedben. A Fény Erői, a Teremtő szól az ő szeretete által. És nem csak egyszerűen szól, hanem világosan mutatja, ahogy eddig még soha sem mutatta meg: Nézzétek, mily ereje van a nőnek, mily ereje van a Tiszta Szeretetnek! Új életet tud adni akár a halál előtti egyetlen pillanatban is. Fel tudja emelni a szeretett embert, ki tudja ragadni a Sötétség éles karmai közül és meg tudja szöktetni a Fényes Végtelenbe. Körül tudja övezni, fogni a szeretett embert a Szeretet Terével és új, egy második életet tud neki adni, örök életet.

Anasztázia szeretete, Vlagyimir, visszaadja neked a feleséged szeretetét, a lányod tiszteletét. A nők ezrei fognak majd szeretetből lángoló pillantásokat vetni rád. Megkapod a választás lehetőségének teljes szabadságát. És ha a szeretet külső megnyilvánulásainak sokrétűségéből sikerül neked egyet is megpillantanod és megértened, Anasztázia boldog lesz. Mindenesetre

te azonban híres leszel és gazdag, nem lehet majd csődbe juttatni. A könyv, amelyet írtál, bejárja az egész világot és bevételhez juttat téged, de nem csak anyagi javakat hoz, hanem erőforrása lesz számodra is, mások számára is, hatalmasabb a fizikai, anyagi forrásoknál.

- A könyv tényleg jól megy, veszik, keresik. De azt én magam írtam, bár vannak olyan emberek, akik azt mondják, hogy Anasztázia valamilyen módon szintén besegített. Maga mit gondol? A könyv csak az enyém, vagy az ő segédletével íródott? Anasztázia is részese a könyvnek?

- Te megtettél mindent, amit író megtehet. Papírt ragadtál, kezed rőtta a sorokat, leírtad mindazt, ami történt. Következtetéseidet olyan nyelvezettel írtad, mely csak rád jellemző. Megszervezted a könyv kiadását. Cselekvéseid semmiben sem különböztek azon cselekvésektől, melyeket egy író általában végez.

- Ez azt jelenti, hogy a könyv csak az enyém? Anasztázia ehhez egyáltalán nem járult hozzá?

- Igen, nem járult hozzá. A papírra nem az ő keze írt.

- De úgy beszél, mintha Anasztázia mégis előidézte volna a könyv megjelenését. Ha így van, mondja meg világosabban! Mit tett Anasztázia?

- Anasztázia, Vlagyimir, életét adta azért, hogy te megírhasd ez a könyvet.

- Nocsak! Most már végképp nem értem. Hogyhogy? Hogyan tudja ő, az erdőben élve, életét adni egy valamilyen könyvért? Ki ő? Saját maga azt mondja: „ember vagyok”. Vannak, akik földöntúlinak nevezik, istennőnek. Ettől az egésztől meg lehet őrülni. Szeretnék ebben már valahogy rendesen eligazodni.

- Minden nagyon egyszerű, Vlagyimir. Az ember az egyedüli lény az egész Világegyetemben, amely ugyanabban az időben a lét minden szintjén tud élni. A földi életében zömmel csak földi dolgokat lát, a lét anyaggá valósult megnyilvánulását. Vannak olyanok, akik másféle létezéseket - a földi szem számára láthatatlanokat - tudnak érezni, látni. Azok az emberek, akik

Anasztáziát istennőnek nevezik, nem vétnek az Igazság ellen. A legfontosabb, ami az embert minden más lénytől megkülönbözteti, az az, hogy az ember azon képességgel van felruházva, hogy a jelent és a jövőt alkossa saját gondolatai segítségével, olyan formákat és képeket hozva létre, melyek később az anyagi világban megvalósulnak. A jövő éppen az ember alkotó szándékainak tisztaságából, harmóniájától, gondolatainak sebességétől függ. És ilyen értelemben Anasztázia istennő. Hiszen az ő gondolatainak a sebessége, az általa alakuló képek fényessége és tisztasága olyan magas fokú, hogy ő maga – egyes-egyedül – képesnek bizonyult ellenállni a sötét ellentétek egész garmadájának. Egyedül. Csak azt nem tudni, hogy meddig bírja ki. Egyre csak vár, hiszi, hogy az emberek megértik, segítenek neki. Nem termelnek több sötétséget és poklot.

– Éppen az olyan jóvendőmondók, akik katasztrófákról, a világ végétől beszélnek, éppen ők hozzák létre a világ végétől szóló gondolati alakzatokat. A temérdek tan, mely az emberiség általános végét jóvendöli, egyre közelebb hozza azt saját gondolati alakzataival. Sokan vannak, nagyon sokan. És ezek az emberek még csak nem is sejtik, – saját maguk számára megváltást, az Ígéret Földjét keresve – hogy ők maguk építik szorgosan a poklot. Hogy a pokol számukra már készen áll.

– De azok az emberek, akik iszonytató ítéletről, katasztrófákról beszélnek, azok hisznek is bennük, hiszen éppen ők őszintén imádkoznak a lelkük megváltásáért.

– Nem a Fénybe, a Szeretetbe vetett hitük hajtja őket, ami maga az Isten, hanem csak a félelem. És ezt az iszonytató ítéletet saját maguk készítik elő. Csak gondolkozz el rajta, Vlagyimir! Próbáld ezt magadban elképzelni. Figyelj, mi most ezen a padon ülünk együtt! Temérdek embert látsz magad előtt. Egyszer csak egy részük görcsbe rándulva kezd jajongani az iszonytató fájdalomtól. Ők úgymond bűnösök. Körülöttünk a Földön rengeteg osztlásban lévő tetem, és te meg én, érintetlenül ülünk és nézzük az egészet. A padunk úgymond a Paradicsomban van. Hát nem hasadna meg a szíved egy ilyen borzalmas kép láttán?

- De ha minden istenfélő ember majd az Ígéret Földjén lesz, ahol már nem lesznek oszlásnak indult tetemek, iszonyatos képek?

- Ha a Föld másik végéről hozzád közel álló ember vagy családtag haláláról kapsz hírt, vajon nem érzel-e lelkedben sajnálatot, fájdalmat?

- Ilyen esetben, minden bizonnyal, bárki sajnálkozna.

- Ugyan, hogy képzelheti az ember saját magát a Paradicsomba, ha ráébred arra, hogy honfitársai, barátai és rokonai zöme meghalt, mások éppen most iszonyatos kínok közepette haldokolnak?! Milyen mértékig kell az emberi léleknek érzéketlenné válnia? Milyen mélységes sötétségbe kell merülnie, hogy felismerve a végbemenő folyamatot, örüljön? A Fény Országában ilyen lelkekre nincs szükség. Mert hiszen éppen ők a Sötétség létrehozói.

Akkor pedig az emberiség nagy tanítói, akik mindenféle tanokat írtak és írnak most is, miért beszéltek és beszélnek a világ végéről, az Utolsó Ítéletről? Kik ők valójában? Hová vezetik az embereket? Miért beszélnek így?

- Nehéz meghatározni szándékaik célját. Előfordulhat az is, hogy azzal, hogy emberek tömegeit vonzzák magukhoz, fordulatot idéznek elő a tudatosodás folyamatában a képzelet által előállított képek kölcsönös vonzásának a segítségével.

A fordulatot a most élők válthatják valóra. De azok, akik korábban éltek, azok tanaikat már megírták, nem?

- Azok is munkálkodhattak a fordulat megvalósításán abbeli reményükben, hogy követőik megvalósítják, feltárják az Igazságot. Az is lehet, hogy arra az időre várnak, amikor a létezés eseményei az emberek zömének megmutatják az út zsákutca jellegét, és éppen ezek az események segítenek majd a Fény felé fordítani azokat, akik velük együtt haladnak, és akik hisznek bennük.

- Ha maguk minderről tudtak, akkor mi a fenéért csücsültek ott az erdőben és hallgattak ennyi éven át? Miért nem próbálták mindezt valakinek már korábban elmagyarázni? Anasztázia

mesélte, hogy a maguk családja nemzedékről nemzedékre évezredek keresztül így él már és ilyen különleges életmódot folytat, hogy védelmezze és fönntartsa az Ősforrások Igazságát.

- A Föld különböző pontjain vannak, élnek olyan emberek, akik védelmezik és megőrizték a technokrata életmódtól eltérő életmódot és így megőriztek csak az emberre jellemző képességeket. Ezek mind különböző időkben próbálták is megosztani tudásukat a többiekkel és a dolgok tudatosítását. A gondolati alakzatok és képek, melyeket létrehoztak, ugyan erősek voltak, de az ellenállók tömegei nagyon nagyok voltak.

- Ez azt jelenti, hogy Anasztáziát is tönkre teszik, eltiporják?

Anasztázia érthetetlen módon képes volt nekik ellenállni. Legalábbis, eddig. Lehetséges, hogy logikátlanságának köszönhetően, vagy...

Az öreg elhallgatott, gondolataiba mélyedve a földön pálcájával érthetetlen jeleket rajzolt.

Gondolkodtam, aztán megkérdeztem:

- Akkor pedig miért állította nekem egész idő alatt: „Én ember, nő vagyok”, ha ő - istennő, ahogy Ön mondja?

- Földi, anyagi megnyilvánuló életében. Ő egyszerűen ember, egyszerűen nő. És jóllehet életmódja némelyest különös, nem mindennapi. Anasztázia ugyanúgy, mint minden más ember, tud örülni, fájdalmat érezni, szeretni, és szeretné, ha szeretnék. Minden, amivel bír, jellemző az emberre. Az emberre, ahogy azt eredeti módon bírta. A korábban számodra rendkívülieknek mutakozó képességeit - miután megtudta, hogyan vélekedik róluk a ti tudományotok - már nem találod fantasztikusaknak. És még sok más képességére is találnak majd a tudósok magyarázatot. Ezek a magyarázatok mind azt fogják bizonyítani, hogy ő egyszerűen ember, egyszerűen nő. Csak egyetlen jelenséget, amelyre vele kapcsolatban bukkansz - és ez még rád vár - nem fogsz tudni megérteni. A tudomány sem tudja majd megmagyarázni. Apám sem tudja, mi is ez valójában. A hasonló jelenségeket nálatok „paranormális jelenségeknek” nevezik. Ám arra kérlek, Vlagyimir, ne azonosítsd ezt a jelenséget

Anasztáziával! A jelenség mellette van, nem őbenne. Próbálj meg elég erőt találni magadban arra, hogy egyszerűen embert láss, érezz benne. Annyira igyekszik olyannak tűnni, mint mindenki. Valami miatt szükséges és fontos bebizonyítania, hogy ő ember. Ezt elég nehéz megvalósítania, mert közben nem szegheti meg elveit. De valójában mindenkinek vannak elvei, nem igaz?

- És miféle jelenség ez, amit Ön nem tud meghatározni, és amelyet a tudomány sem tud sehogy megmagyarázni?

PARANORMÁLIS JELENSÉG

A mikor eltemettük Anasztázia szüleit, Anasztázia még egészen kicsi volt – mesélte a nagypapa. Még se járni, se beszélni nem tudott. Az apámmal és az állatok segítségével sírt ástunk. A gödör aljára gallyakat raktunk, rájuk helyeztük Anasztázia szüleit, a testeket fűvel takartuk be, majd földet szórtunk rájuk. Szótlanul álltunk a sírhant fölött. A kis Anasztázia a tisztáson ült nem messze tőlünk, egy bogarat figyelt, amely a kezén mászott. „Még jó, hogy nem képes tudatosítani, milyen csapás érte” – gondoltuk. Majd csendben elmentünk.

– Hogyan elmentünk? Csak nem hagyták el a magát ellátni képtelen kislányt?

El nem hagytuk, csak azon a helyen hagytuk, ahol anyja megszülte. Nektek vannak ilyen fogalmaitok – Sambala. Haza. E fogalmak értelmezése egyre absztraktabbá válik. A Haza – a házat is jelenti, s benne az anyát. A szülőknél egészen a gyermek világra való jöveteléig kötelességük egy teret kialakítaniuk. A Jóakarát és Szeretet világot. És egy darabka Hazát adniuk a gyermeknek, amely – úgy, mint az anyai méh – a testet is védelmezi, de a lelket is dédelgeti. A Világegyetem bölcsességét adja és segít megtalálni az Igazságot. Vajon mit ad gyermekének az az asszony, aki gyermekét kőfalak között szüli meg? Milyen világot hozott számára létre? És vajon gondolt-e általában a világra, amelyben gyermekének élnie kell? A világ pedig úgy viszonyul a gyermekhez, ahogy akar. Megpróbálja maga alá rendelni az apróka emberi lényt, egy csavart, rabszolgát csinálni belőle. Az egész folyamatban az édesanya is csupán megfigye-

lővé válhat, mivel gyermeke számára nem hozta létre a Szeretet Terét.

Tudod, Vlagyimir, Anasztázia anyjához, miként bármelyik, hozzá hasonló módon élő emberhez, úgy viszonyult az őt körülvevő természet, a kisebb és nagyobb állatok, mint társához, bölcs és jó istenséghez, aki maga körül megalkotta a Szeretet Világát. Anasztázia szülei vidám és jó emberek voltak, nagyon szerették egymást, szerették a Földet és az őket körülvevő tér Szeretettel válaszolt nekik. E Szeretet Terébe született, és vált annak középpontjává Anasztázia. Sok állat nem zavarja el az idegen újszülöttet. A macska szoptathat kutyakölyköket is és fordítva. Több vadállat képes etetni és felnevelni az emberi kisdedet is. Ezek az állatok azonban csak számotokra váltak vadállatokká. De Anasztázia édesanyja és édesapja számára rendeltetésük másféle volt. Az állatok másképpen viszonyultak hozzájuk. Anasztáziát az édesanyja a tisztáson szülte meg és sok állat figyelte a szülést. Látták, hogyan válik az általuk tisztelt emberi asszony anyává, hogyan szül a világra egy másik embert. Amikor figyelték a szülést, érzéseik az emberi társ iránt, a szeretetük iránta összefonódott saját anyai ösztöneikkel, és valami újat, nemesebbet és fényesebbet hozott bennük létre. Minden, abszolút mértékben minden, ami a környező térben van – kezdve a parányi bogártól és növénykétől egészen a külsőleg iszonyatosnak és hatalmasnak tűnő állatig – készen áll, hogy odaadóan, gondolkodás nélkül életét adja ezért a parányi lényért. E parányi lényt pedig ebben az őt körülölelő „Szülő-Házában-Hazában”, melyet az ő édesanyja hozott létre és ajándékozott neki, semmi sem fenyegetheti. Minden nevelni fogja ezt az emberi lényt és elhalmozza törődéssel, szeretettel.

Anasztázia számára a kis tisztás olyan, mint anyja méhe. Az ő kicsi tisztása az ő élő „Szülő-Háza-Hazája-Földje”. Hatalommal bír és jóságos. És eleven, nem kézzel alkotott fonalakkal megbonthatatlanul össze van kötve a Világegyetemmel. A Hatalmas Teremtő egész alkotásával.

A kis tisztást Anasztázia – az ő élő Szülő-Hazája-Földjét – anyjától és apjától kapta. És az Egyetlentől, az Igaz Édes-Atyjától. Mi mindezt nem tudtuk volna Anasztáziának semmivel sem pótolni. Ezért eltemettük Anasztázia szüleit és elmentünk. Három nap múlva, amikor a tisztásra mentünk, valamiféle feszültséget éreztünk a levegőben, a farkasok üvöltését hallottuk. Aztán megpillantottuk...

A kicsi Anasztázia csendben, szótlánul ült a sírhanton. Az arcocskája az egyik oldalon sáros volt a földtől. Megértettük: a sírhanton aludt. Könnyecseppek gördültek végig az arcán és a sírra hullottak. Hangtalanul, csendben sírt, csak olykor-olykor sóhajtott fel és aprócska kezeivel szüntelenül, egyre a sírhantot simogatta.

Nem tudott még beszélni, de akkor, ott a sírhanton, kimondta első szavait. Hallottuk. Először szótagoltan ejtette ki: „Ma-ma” majd „Pa-pa” és néhányszor elismételte őket. Ezután összetettebb szavakat mondott: „Mamácska, papácska, mamácska, papácska. Én Anasztázia vagyok. Én most már nélkületek leszek itt? Igen? Csak a nagypapákkal? Igen?”

Apám elsőként értette meg: a kis Anasztázia, még akkor, amikor szüleit hantoltuk el, ott ült a tisztáson, s bár egy kis bogarat figyelt, mégis értette az őt érő szerencsétlenség teljes mélységét. Akarata erőfeszítésével mégsem mutatta ki érzéseit, nehogy elszomorítson bennünket. Az édesanyjától kapott anyatejjel magába szívta az Ősforrások bölcsességét és erejét is. A szoptató édesanyáknak adatott ilyen lehetőség, Vlagyimir. A szoptatás alkalmával az anyatejjel együtt át tudják adni a szopós kisdednek az idők tudatosságát és bölcsességét visszamenőleg egészen az ősforrásokig.

Anasztázia édesanyja tudta, hogyan kell ezt tenni és a módszert teljes mértékben ki is használta. A lehető legteljesebb mértékben.

Ha már egyszer Anasztázia nem akarta, hogy lássák, amint sírdogál, így hát nem is mentünk ki a tisztásra, nem mentünk el a sírhantoz, de onnan sem tudtunk elmozdulni, ahol álltunk. Így hát csak álltunk és figyeltük a történéseket.

A kicsi Anasztázia kezeivel a sírhantra támaszkodott és lábra akart állni. Ez elsőre nem sikerült neki, de aztán mégiscsak felállt. Ingadozott, karjait széttárta, de állt és végül szülei sírjától megtette első, apró lépését, majd még egyet. Pici lábai beleakadtak a fűbe, apró teste pedig egyensúlyát veszítve a fűbe esett volna. De ez az esés... rendkívüli volt.

Az esés pillanatában hirtelen alig látható kékes fény árasztotta el a tisztást, lokálisan megváltoztatva a Föld gravitációs törvényét. Minket is megérintett valamiféle áldásos gyengédség. Anasztázia kis teste nem huppant le, hanem lassan és simán, könnyedén a földre ereszkedett. Amíg újra lábra állt, a kékes fény eltűnt, és a gravitáció is visszatért eredeti állapotába.

Anasztázia óvatosan lépkedve elment a tisztáson heverő kis gallyhoz és képes volt felvenni azt. Megértettük: elkezdte takarítani a tisztást úgy, ahogy azt korábban édesanyja tette. A még egészen parányi kicsi lány a tisztás szélére vitte volna a száraz gallyat. De újra elvesztette egyensúlyát, le is esett volna és elejtette volna a gallyat.

Az esése pillanatában azonban újra felbukkant a kékes fény. Azon a ponton megváltoztatta a Föld gravitációs terét és a gallyacskák elrepültek a tisztás szélén összegyűjtött száraz gallyakhoz.

Anasztázia felállt és szemével a kis gallyat kereste, de nem tudta megtalálni. Majd széttárta kis karjait és – ide-oda ingadozva – elment a másik gallyhoz. Még mielőtt leért volna hozzá, a gally emelkedni kezdett, majd mintha a szél a tisztás szélére dobta volna a száraz gallyat. Ehhez a művelethez elégségesen erős szél azonban akkor ott a tisztáson nem volt. Valaki láthatatlan teljesítette a kicsi Anasztázia óhaját.

De Anasztázia mindent maga akart csinálni úgy, ahogy azt édesanyja csinálta. És valószínűleg a láthatatlan szövetséges segítése ellen való tiltakozásul, felemelte kicsi kezét és integetett vele.

Ekkor mi is felpillantottunk és megláttuk. A tisztás fölött egy pulzáló és kékes fényt árasztó, nem túl nagy gömb alakú gomolyag lebegett. Számtalan lángoló kisülés fonódott benne

össze, s áttetsző burka belsejében mintha különböző színű villámok cikáztak volna benne. Úgy nézett ki, mint egy nagy gömbvillám. De értelmes volt!

Érthetetlen volt számunkra, hogy miből állt és értelme minnek a megnyilvánulása volt?

Valamiféle ismeretlen és általunk soha nem tapasztalt hatalom érződött. Ez a hatalom azonban nem ébresztett félelmet. Ellenkezőleg. Kellemes, lágy, áldást érzetető boldogságot sugárzott és közben az ember úgy érezte, hogy meg sem akar mozdulni, csak létezni.

- Miért gondolták, hogy ez a valami soha nem látott hatalommal bír?

- A papám vette észre. Eltekintve attól, hogy fényes nappal volt és sütött a nap, a fák levelei és a virágok szirmai a gömb felé fordultak. Kékes ragyogásában nagyobb erő rejlett, mint a nap sugaraiban. És Anasztázia esése pillanatában a Föld gravitációját is megváltoztatta, s tette ezt helyileg és pontosan. Annyira pontosan váltakoztatta, hogy a fűbe hulló test lágyan engedte le magát, de nem vált el a Földtől.

Anasztázia sokáig szedegette a gallyakat: hol négykézláb mászott, hol lassan lépegetett, járt- kelt a tisztáson addig, amíg saját maga össze nem szedte az egészet. A lángoló gömb lüktetve ott lebegett a pici gyermek fölött. De már nem segített a gallyacskákat szedegetni. Az erős hatalmú tűzgömb mintha megértette volna a gyermeki kéz mozdulatát és elfogadta az intést, alárendelte magát neki.

A gömb hol tágult és szertefoszlott a térben, hol összezsugorodott és bensejében kisülések keletkeztek, valamiféle érthetetlen-kifürkészhetetlen energiából álló villanásokhoz hasonlítottak és nem tudni miért hunytak ki egyetlen szemvillanás alatt. A gömb hol előbukkant, mintha hullámozott volna, hol pedig e hullámozás miatt elképesztő sebességgel hányta-vetette magát, remegett a Világegyetem térségében.

Elérkezett az idő, amikor Anasztázia általában aludni tért. Mi sosem kényszerítjük a gyermekeket arra, hogy aludjanak

és nem ringatjuk őket egészen a kábulásig. Amikor érkezett az idő, Anasztázia édesanyja egyszerűen mindig ugyanarra a helyre feküdt a tisztás szélén, s úgy tett, mintha aludna, így mutatva példát a gyermeknek. A pici Anasztázia édesanyjához mászott, hozzábújt meleg testéhez és boldogan álomba szenderült.

Anasztázia most is elment ahhoz a helyhez, ahol általában nappal anyjával aludni szokott. Állt és csak nézte azt a helyet, ahol ilyen időben mindig édesanyjával aludt, de ezúttal a mama sehohol sem volt.

Ki tudja mire gondolhatott ebben a pillanatban, de a pici Anasztázia arcocskáján a nap sugaraiban megvillant egy parányi könnycsepp. S ekkor hirtelen a tisztáson egyenőtlenül villogva pulzálni kezdett a kékes fény.

Anasztázia felemelte fejcskáját, meglátta a pulzáló fénygömböt, leült a fűbe és figyelmesen nézegetni kezdte. A gömb megdermedt tekintetétől. Így nézett a gömbre egy bizonyos ideig. Majd mindkét karját kinyújtotta a gömb felé, ahogy mindig is tette, amikor valamelyik állatot hívta magához. S ekkor a lángoló gömb számtalan hatalmas villámot lövellt ki, melyek áthatoltak a kékes felszínen és... égő üstökösként vetette magát a parányi kezekhez. Úgy tűnt, hogy a gömb képes lenne megsemmisíteni mindent, ami útjába kerül. A pillanat töredéke alatt Anasztázia arcocskájánál termett, fordult egyet és vilámlájával felszárította az arcocskáján ragyogó könnycseppet. Ekkor pedig hirtelen kihunytak benne a kisülések, kékes színűvé, gyengéden világító gömbbé változott a fűben ülő gyermek kezében.

Anasztázia egy ideig a kezében tartotta a gömböt, nézegette azt és simogatta. Aztán felállt, felemelte a kék gömböt, s óvatosan lépkedve vitte azt és arra a helyre helyezte, ahol anyjával szokott aludni. Újra megsimogatta.

A gömb feküdt a Földön, s mintha aludt volna. Úgy, ahogy azt Anasztázia édesanyja is tette. A kislány lefeküdt mellé. Elaludt. A fűben aludt, összegömbölyödött, a gömb pedig hol hirtelen

fölemelkedett s eltűnt a mennybolt végtelenjében, hol pedig szertefoszlott alacsonyán a tisztás fölött, mintha magával takar-gatná be az alvó gyermeket. Aztán visszaváltozott kicsi pulzáló gömbbé, az alvó Anasztázia mellett termett és simogatni kezdte haját. Furcsa, különös volt e simogatás. Elvékonyuló, fénylő, meg-megremegő kicsi villámsugarakkal egyenként külön-külön felemelte és végigsimogatta a gyermek minden egyes hajszálát.

Később, amikor meg-meglátogattuk Anasztáziát az ő tisztásán, még jónéhányszor láttuk a gömböt. Megértettük, hogy Anasztázia számára a gömb teljesen természetes – olyan, mint a nap, a hold, a fák és az állatok, melyek körülötte élnek. Mint mindennel, ami körülötte volt, a gömbbel is beszélgetett. Mégis megkülönböztetett figyelmet szentelt neki és előnybe részesítette minden körülötte lévő előtt. Ez az előny külsőleg alig mutatkozott meg. Olyan érzésünk támadt, hogy egy picit nagyobb tisztelettel viszonyul hozzá, mint másokhoz, de volt, amikor úgy tűnt, mintha egy picit szeszélyeskedett volna vele. Soha senkivel sem szeszélyeskedett, de a gömbbel szemben – ki tudja miért – ezt megengedte magának. A gömb válaszolt hangulata változásaira és szeszélyeit teljesítette is.

Amikor Anasztázia négy éves lett, születésnapján, pirkadatkor a tisztás szélén álltunk és arra vártunk, hogy felébredjen. Szerettük volna csendben megfigyelni, hogy miként fog örülni az éppen születő tavaszi napnak.

A gömb felébredése pillanata előtt jelent meg. Egy picit felcsillant kékes fénye és hol láthatóvá vált, hol pedig szertefosz-lott a tisztás teljes terében és egy élő, nem emberi kéz alkotta csodálatos és gyönyörű képet láttunk.

Az egész tisztás megváltozott, a tisztást övező fák, a fű, a bo-garak. A cédrusok tűlevelei különböző finom színekben ragyogva pompáztak. A gallyakon ugrándo-zó mókusok a szivárvány színe-iben tündöklő színekben pompázó fénycsóvát hagytak maguk után. A fű finom zöld színben ragyogott, de még ragyogóbb, fényesebb és sokszínűbb fény áradt a fűben ide-oda mászó temér-dek bogártól, rovartól, és ezek mind együttesen gyönyörűséges

szövetű, eleven, állandóan változó színű, csodálatosan szép, ám rendkívül összetett mintákat alkotó szőnyeget képeztek. Az ébredő Anasztázia felnyitotta szemét, meglátta a rendkívülien elevenen élő képet, telve bűbájjal. Felugrott és csak nézte, nézte, ami körülötte volt.

Elmosolyodott, s úgy, mint minden reggel, mosolyára minden környező fényesebb ragyogással és sebesebb mozgással válaszolt. Aztán Anasztázia óvatosan térdre ereszkedett és figyelmesen vizsgálgatni kezdte a fűvet és a mindenféle színben ragyogó, színes, a fűben mászó rovarokat. Amikor felemelte fejét, arckifejezése összpontosítást és egy csipetnyi aggodalmat tükrözött. Tekintetét fölfelé szegezte és eltekintve attól, hogy ott, fönnt semmi sem volt, karjait az ég felé emelte. A megdermedt levegő egy pillanatra megrezsent és kezei között hirtelen megjelent a kék gömb. Arca mellett tartotta, a fűbe helyezte, szeretettel simogatta. Mi pedig tanúi lehettünk beszélgetésüknek. Bár csak Anasztázia beszélt, de az volt a világos érzésünk, hogy a gömb érti őt, és ugyan szavak nélkül, de válaszol is neki. Anasztázia kedvesen, szeretettel, ám egy kicsit szomorkásan beszélt vele.

- Te olyan jó vagy. Nagyon jó. Szeretnél volna engem ilyen gyönyörűséggel megajándékozni. Hála neked. De változtass vissza mindent, kérlek! Változtass vissza mindent úgy, ahogy az korábban volt. És többé már ne változtass semmit sem meg.

A kék gömb pulzálni kezdett, kissé a föld fölé emelkedett, villámló kisülések csillantak fel benne, de a fényben úszó kép nem tűnt el. Anasztázia figyelmesen nézett a gömbre és újra megszólalt.

- Minden rovarkának, bogárkának, hangyának van mamája. Mindegyiknek van mamája. Az édesanyák olyannak szeretik gyermekeiket, ahogyan azok megszülettek, függetlenül attól, hogy hány lábuk van és milyen színű a testük. Te pedig most mindent megváltoztattál. Hogy fogják tudni az édesanyák felismerni gyermekeiket? Csinálj vissza kérlek mindent olyanra, ahogy az korábban volt!

A gömb lágyan megremegett és a tisztáson minden olyanná lett, mint korábban. Majd ismét Anasztázia lábai elé lebbent. Anasztázia megsimogatta és megköszönte. „Köszönöm szépen!” Aztán hallgatásba merült, figyelmesen nézte a gömböt, és amikor megszólalt, szavai meghökkentettek bennünket. Ezt mondta a gömbnek:

– Te már többé ne gyere hozzám! Olyan jó veled. Te mindig, mindenkivel jót igyekszel tenni, segíteni próbálsz. Hozzám azonban már ne gyere! Megértettem, hogy neked saját Nagyon Nagy Tisztásod van. De te nagyon gyorsan gondolkodsz, olyan gyorsan, hogy én azt rögtön nem is tudom megérteni. Csak később értem egy icit-picit. Gyorsabban mozogsz, mint mindenki más. Sokkal gyorsabban, mint a madarak és a szellő. Nagyon gyorsan és jól csinálsz mindent. Én megértem, hogy ennek így is kell lennie, hogy minden sikerüljön, hogy a Te nagyon nagy Tisztáson jó legyen. Amikor azonban velem vagy, ez azt jelenti, hogy ott nem vagy. Vagyis, ha velem vagy, akkor nincs, ki tegye a jót a másik tisztáson. Menj el! Neked a Nagy Tisztással kell törődnöd.

A kék gömb kicsi gomolyaggá zsugorodott össze és a magasba röppent. A térben cikázott és világosabban, fényesebben lángolt fel, mint általában és ismét lángoló üstökösként vetette magát az ülő Anasztáziához, majd hirtelen a feje mellett megállt. Számtalan remegő sugár hatolt ki belőle Anasztázia hosszú haja felé és ezek egyenként simogatták végig minden hajszálát egészen a végéig.

– Mire vársz még? Siess, menj azokhoz, akik várnak téged! – mondta csendesén Anasztázia. – Itt majd én magam rakok rendbe mindent. Olyan jó lesz majd nekem, ha tudni fogom, hogy a Nagy Tisztáson is minden rendben van. Érezni foglak téged. Te is gondolj majd rám, de csak néha.

A kék gömb nem olyan könnyedséggel, mint általában, felröppent, majd görcsös mozdulatokkal távolodott Anasztáziától, s eltűnt a térben. De mégis valami láthatatlant hagyott Anasztázia körül. És minden alkalommal, amikor valami ked-

vezőtlen, nem Anasztázia által óhajtott történik, az őt körülvevő tér megdermed, mintha lébénulna. Hisz' te is eszméletedet vesztetted, amikor megpróbáltad őt az akaratán kívül megérinteni. Ezt a jelenséget keze felemelésével állítja le, ha még van rá ideje. Ő mindig mindent egyedül akar csinálni.

Megkérdeztük a kis Anasztáziát: „Mi volt az a világító valami, ami a tisztásra szállt, te minek nevezted?”

Anasztázia nem gondolkodott sokáig, röviden így válaszolt:

- Úgy lehet ezt nevezni, nagyapucikáim, hogy „Jóság”.

Az öreg elhallgatott. De szerettem volna valamit hallani még arról, hogyan élt az erdőben a kis Anasztázia és ezért megkérdeztem.

- Aztán mit csinált Anasztázia, hogy élt?

- Hát, így élt - válaszolta az öreg. - Növekedett, mint minden ember. Felajánlottuk neki, hogy segédkezzen a kiskerteknek. Hat éves korára már képes volt távolban látni az embereket, érezni őket és segíteni nekik. A kiskerteseknek szentelte magát. Most úgy véli, hogy a kiskertes-tulajdon - mint jelenség - a földi létezés lényegének megértéséhez vezető folyamatos, zökkenőmentes átmenet. Éppen ezért világította őket Sugarával húsz éven át. Melengette a növényeket a kis telkeken. Gyógyította az embereket. Igyekezett az embereknek nem erőszakos módon megmagyarázni, hogyan kell kapcsolatot teremteni a növényekkel és ez nagyon is jól sikerült neki. Aztán kezdte figyelni az emberi lét más aspektusait. Összehozta a sors veled. Ráadásul még azt is eltervezte, hogy „átviszi az embereket a Sötét Erők időszakán”.

- Na és sikerülhet ez neki? - kérdeztem.

- Vlagyimir, Anasztázia ismeri az „ember-alkotó” gondolatainak az erejét és nem engedi meg magának, hogy csak úgy akármit kijelentsen. Ez azt jelenti, hogy van benne ilyen erő. Ő erről az útról most már le nem tér, fel nem adja. Anasztázia kitartó és szívós. Az apja volt ilyen.

- Vagyis Anasztázia cselekszik. Igyekszik gondolati alakzatokat létrehozni. És mi meg ezalatt mind csak beszélgetünk a szel-

lemiségről. Úgy mond homokvárakat építgetünk, mint a gyermekek a homokozóban. Vannak, akik még meg is kérdezik tőlem: „Biztos, hogy létezik Anasztázia? Nem csak maga találta ki az egészet?”

- Az emberek nem kérdezhetnek ilyeneket. Az emberek, akiket megérint a könyv, őt hirtelen megérik. Anasztázia igenis benne van a könyvben. Ilyen kérdéseket csak illuzórikus, nem valódi emberek tehetnek fel.

ILLUZÓRIKUS EMBEREK

Én pedig az olyan valódi emberekről beszélek, mint az a két lány, amott-e. Látja őket? – mutattam két, a padunktól olyan öt-hat méterre álló lányra.

Az öreg figyelmesen nézett rájuk és azt mondta:

– Hm, hát úgy gondolom, hogy az egyik a kettő közül nem valódi ember.

– Mi az, hogy nem valódi ember? Na várjon csak, én most odamegyek, megpaskolom a fenekét – oly csattanós pofont fog hallani, vagy szitkokat, hogy az valósabb lesz a valódinál, majd meglátja!

– Értsd meg, Vlagyimir, te most csak egy képet láatsz magad előtt. Egy képet, melyet a technokrata világ követelményei hoztak létre. Csak figyeld meg tüzetesebben. A lányon kényelmetlen, tűsarkú cipő van, a cipő ráadásul egy picit még szorítja is. Azért van így felöltözve, mert valaki más diktálja, milyen lábbelit kell manapság viselnie. Rövidke, pici szoknya van rajta. Olyan anyagból készült, mely bőrre hasonlít, de nem bőr, a testre káros, mégis viseli alárendelve magát a diktátumnak és hoz létre ezért egy diktátorok által óhajtott képet. Csak nézd meg az arcát, mily rikítóan, kihívóan van kifestve és mennyire dőlyfős. Külsőleg független. De csak külsőleg. Teljes kinézete nem egyezik meg azzal, amilyen a valóságban. A rákényszerített, általa elfogadott, és mások gondolatai által előállított kép „megölte” őt, a valódi embert, és az, ami keletkezett, – az illuzórikus, lelket nélkülöző kép – beárnyékolta az élő lelket-szellemet. Lelke-szelleme e kép fogságában van.

- A lélekről, a fogságáról és valamilyen kép diktátumáról bármit lehet mondani. Hogy ez így van-e, vagy másképpen, nehéz megmondani.

- Öreg vagyok én már, hogy gondolkodásod sebességéhez tudjak alkalmazkodni. Olyan hatásosan sem tudom elmondani, mint Anasztázia. - Az öreg felsóhajtott és még hozzátette - Lássuk csak, próbáljuk inkább ki!

- Mit?

- Most megpróbálom, akár csak egyetlen pillanatra is, megsemmisíteni ezt az illuzórikus, élettelen képet. Megpróbálom kiszabadítani a lány lelkét a fogságból. Figyelj jól, mi fog történni.

- Próbálja meg!

A dohányzó lány fennhéjázva valami kellemetlenről beszélt barátnőjének. Az öreg figyelmesen és feszülten figyelte őket. Amikor pedig a lány barátnőjéről elfordította tekintetét és a járókelők közül valakire pillantott, az öreg szemei a lány tekintete irányát figyelték. Az öreg ezután felállt, intett, hogy menjek utána és elindult a lányok felé. Utána mentem. Az öreg oly félméternyi távolságra megállt a lányoktól és feszülten a dohányzó lányra kezdett nézni. A lány az öreg felé fordította fejét, arcába fújta a cigarettafüstöt és indulatosan így szólt:

- Mi kell, papa? Koldugatunk, kéregetünk, mi?

Az öreg egy ideig hallgatott, valószínűleg az arcába tóduló füsttől igyekezett magát összeszedni és szeretetteljes, nyugodt hangon ezt mondta:

- A jobb kezébe fogd, kislányom, a cigarettát! Jobb kézzel kell a dolgokat tartani.

A lány pedig engedelmesen jobb kezébe vette át a cigarettát. De nem ez volt a legfontosabb az egészből. Az arca hirtelen teljesen megváltozott. Felfuvalkodottsága elillant. A lányban minden megváltozott: az arca, testtartása. És immár egészen más hangon kijelentette:

- Majd fogok igyekezni, bácsi.

- Meg kell szülnöd a babát, kislányom!

- Nehéz lesz egyedül.

- Vissza fog hozzád térni, meglátod. Te csak menj és gondolkodj el a kezeden, a gyermekedre gondolj, és ő majd akkor visszatér. Menj, kislányom, sietned kell!

- Megyek.

A lány tett néhány lépést, majd megállt és barátnőjéhez fordulva, nyugodt és már nem arrogánsan, kedves hangon hívta magával a teljesen elképedt barátnőjét:

- Menjünk, Tányecska, gyere velem!

Elmentek.

- Azt a mindenét! Hát Ön akkor így bármelyik nőt meg tudja zabolázni! - mondtam, amikor már újra a padon ültünk. Fantasztikus! Hát ez tisztára valami szuperhipnózis, nem? Misztikum!

- Ez, Vlagyimir, nem hipnózis. Sőt, egy csipetnyi misztikum sincs benne. Ez egyszerűen figyelmes magatartás a másik ember iránt. Pontosabban az „ember” iránt és nem egy képhez, amely nem a valóság és elhomályosítja a valós embert. Ilyenkor hirtelen maga az ember válaszol, erőre kap, amikor hozzá, mint emberhez fordulnak, figyelmen kívül hagyva az általa magára felvett illuzórikus képet.

- De hát, hogy tudta meglátni a látható kép mögött a láthatatlan embert?

- Mindez olyan egyszerű. Biztosíthatlak. Egy picit figyelgettem. A lány bal kezében tartotta a cigarettát. A kezításkájában szintén bal kézzel keresett valamit. Ez azt jelenti, balkezes. Ha pedig egy gyermek valamit is bal kézzel igyekszik csinálni, vagy bal kézzel fogja meg evésnél a kanalat, a szülők megpróbálják rávenni, hogy jobb kezét használja. Míg a szüleivel volt, jó volt neki. Ezt abból értettem meg, hogy láttam, hogyan nézte azt a nőt és férfit, akik egy kislányt vezettek kézen fogva, még tekintetét is rajtuk felejtette. Én pedig egy olyan mondatot mondtam, amelyet minden bizonnyal szülei mondhattak neki még gyermekkorában, amikor kicsi lányka volt. Igyekeztem ezt a mondatot ugyanolyan hangon elmondani neki, ahogy azt

a szülei mondogathatták neki. Amikor még kislány volt, természetes volt, még nem takarta idegen kép. Ó, ez a lányka, a tényleges, valós ember, rögtön megszólalt.

- A szülésről beszélt neki, az mire volt jó?

- Mert terhes. Már egy jó hónapja terhes. Az idegen képnek a gyermek nem kell. A gyermeket az ember-lány viszont nagyon szeretné megtartani. Ezért harcolnak egymás ellen. Most már biztos, hogy az ember-lány fog győzni!

MIÉRT NEM LÁTJA ISTENT SENKI SEM

Anasztázia mondta nekem, még amikor a tajgában beszélgettem vele, hogy Istent azért nem látja senki, mert az Ő gondolatai nagyon nagy sebességgel száguldanak és rendkívüli tömörséggel működnek. Vajon miért nem akarja Isten gondolatai sebességet lassítani, hogy az emberek megpillanthassák Őt? – kérdeztem.

Az öreg felemelte botját és rámutatott az arra haladó kerékpárosra.

– Nézd, Vlagyimir! A kerékpár kereke forog. A kerékben küllők vannak, mégsem látod őket. Hogy a küllők ott vannak, jól tudod, de a forgás sebessége nem teszi lehetővé, hogy lásd őket. Úgy is mondhatnók, hogy a gondolkodásod, látásod érzékelőképességének sebessége nem teszi lehetővé, hogy lásd őket. Ha a kerékpározó lassabban megy, megmutatkoznak ugyan a küllők, de elmosódva. Ha viszont megáll, tisztán fogod őket látni, de maga a kerékpározó leesik a kerékpárról. Nem jut el a célba, mert abbahagyta a mozgást, akkor meg mire jó az egész? Csak arra, hogy lásd, hogy a kerékpáron vannak küllők? De mit ad ez neked? Mi változik meg benned, körülötted ennek hatására?

Meg fogsz bizonyosodni a küllők létezéséről. Most már sziklaszilárdan fogod tudni, hogy léteznek. Ez az egész. A kerékpáros felállhat és folytathatja mozgását, de másoknak esetleg szintén kedvük szottyán a küllőket látni és ennek okán a kerékpáros pedig minduntalan le-lepottyan a kerékpárról. Minek?

– Hát azért, hogy legalább egyetlenegyszer megláthassam.

– És ugyan mit látsz majd? Hiszen a földön fekvő kerékpá-

ros már nem kerékpáros többé. Azt kellene majd képzelned, hogy az volt.

Isten, ha megváltoztatja gondolatai sebességét, már nem Isten. Vajon nem lenne-e jobb inkább neked növelned saját gondolataid sebességét? Téged nem zavar, ha olyan emberrel beszélgetsz, aki nagyon lassan fejezi ki magát? Vajon nem har rád ingerlően, ha lassítanod kell gondolataid sebességét és valaki máséhoz alkalmazkodnod?

- Hát persze, ha butával társulsz, magad is butává válsz.

- Érted már, ugye? Hogy Istent lássuk, Istennek lassítania kellene gondolatait és a mi ütemünkhöz kellene igazodnia, olyanná kellene válnia, mint amilyenek mi is vagyunk. Olykor-olykor ezt meg is teszi, amikor Fiait küldi el hozzánk, de a tömeg csak bámul rájuk és azt mondja: „Te nem vagy Isten Fia. Névbitorló! Vagy csodát teszel, vagy lógsz a keresztben!”

- De hát miért ne tenne Isten Fia csodát? Esetleg azért, hogy a hitetlenek hagyjanak már neki végre békét, hogy ne feszítsék keresztre.

- A csodák a hitetleneket amúgy sem győzik meg, inkább kísértésbe ejtik. A csodatevőket meg máglyán égetik el s közben ezt kiabálják: „Ím égetjük a Sötét Erők megnyilvánulását!”. De nézz csak magad körül! Isten számtalan csodát teremtett már. Nap mint nap felkél a Nap, éjjel viszont a Hold jár az égen, de ott a parányi rovar a fűszálon, az szintén maga a „csoda”, vagy a fa...

Nézd, mi ketten most egy fa alatt ülünk...! Vajon tudna-e bárki is a fánál tökéletesebbet létrehozni? A fa Isten gondolatainak egy parányi részecskéje. Az élő, a szemünk láttára, lábunk alatt ide-oda kúszó-mászó lények, a fejünk fölött az ég kéjében röpködő, számunkra daloló madarak vagy a testünket cirógató, szeretgető napsugarak – mind Isten teremtményei. Körülöttünk vannak, számunkra teremtette őket. Ó! De vajon az emberek képesek-e ezeket nem csupán látni, hanem érezni is, érteni is? És még, ha nem is tökéletesítik, csak használják! De legalább ne tegyék e gondolatok töredékeit tönkre, ne pusztítsák!

títsák el a csodálatos eleven teremtményeket! És ami Isten Fiait illeti, ugyanaz a sorsuk: szavakkal kell növelniük az emberi tudatosságot, saját gondolataik sebességét lassítaniuk, és kockáztatniuk azt, hogy nem értik őket meg.

- De Anasztázia azt állította, hogy nem elegendő szavakat mondani ahhoz, hogy az ember tudatossága jelentős mértékben nőjön. Én szintén azt gondolom, hogy az emberiség már eddig is rengeteg sok és különféle szót mondott ki, és hová jutott? Mindenhol temérdek szerencsétlen sorsú ember van, és ráadásul katasztrófák is sújthatják a Földet.

- Helyes. Így van ez rendjén. Ha a szavak nem a lélekből származnak, amikor a szavak és a lélek között futó szálak el vannak tépve, a szavak üresek, hiányzik belőlük a kép, szín és alak. A kisunokámnak, Nasztyenkának nem csupán arra van képessége, hogy minden szóba képet alkosson, de még a szó minden egyes betűjébe, hangjába is képeket helyezzen el. Most a Földi Tanítók, Isten Fiai, akik manapság földi testben vannak a Földön jelen, olyan erőt nyernek, hogy az emberi szellem fel fog tudni majd a Sötétség fölött ragyogni.

- Miféle tanítók? Mi közük nekik mindehhez? Hisz' képességei csak Anasztáziának vannak.

- Anasztázia szétosztja képességeit és már el is kezdte. Figyeld csak meg! Hiszen te is meg tudtad írni a könyvet, az olvasók elárasztották a Világot verseikkel, új dalok is felcsendültek. Hallottad az új dalokat?

- Igen, hallottam.

- A szellemi tanítóknak pedig mindez többszörösére növekszik, mihelyt a könyvet megérintik. Ott pedig, ahol te csak szavakat találsz, ők eleven képeket éreznek majd és az erejük is meghatványozódik.

- Ők megérik, és én? Én teljesen érzéketlen vagyok, vagy mi? Akkor Anasztázia miért velem beszélt, miért nem az ilyenekkel?

- Te nem tudod elferdíteni a hallottakat, és benned nincs semmi, amit te saját magadból rakhatnál hozzá. A tiszta lapra

könnyebb betűket írni. De ne félj, a Te gondolataid is gyorsulni fognak!

- Rendben, gyorsuljanak csak nyugodtan, hogy ne maradjak le a többiektől! Általában úgy tűnik, hogy Önnek mindenben igaza van. Van nálunk, Oroszországban, egy szellemi közösség és ennek a vezetője, akit követői Tanítónak neveznek, azt mondta követőinek: „Olvassátok a könyvet Anasztáziáról, ő majd lánggyújt benneteket”. És, bizony, követői közül sokan vásároltak is könyvet.

- Na, látod! Ő megértette és megérezte! Ezért segített Anasztáziának és neked is. Megköszönted neki legalább a segítséget?

- Nem is találkoztam vele.

- Lélekben is lehet köszönetet mondani.

- Szavak nélkül, vagy hogy? Ki hallja azt meg?

- Aki lelkével hallgat, az meghallja.

- Ja, van itt még valami csekélység. A könyvről szépen beszél, Anasztáziáról úgyszintén, de rólam azt mondta, hogy nem vagyok igazi férfi... „Anasztázia nem egy igazi férfit talált” - mondta. Én magam hallottam a TV-ben, aztán az újságban is olvastam...

- És te? Te mit gondolsz magadról? Hogy tökéletes vagy?

- Hát, hogy tökéletes lennék, azt nem állíthatom...

- Akkor meg fölösleges megsértődnöd. Próbálj inkább azzá válni. A kisunokám majd segít neked. A magasba az tud emelkedni csak, akit a Szeretet emel. Sőt, nem is mindenkinek adott meg, hogy erre csak akár gondoljon is. Az alkotónak rendkívül fontos a gondolat sebessége.

- Az Ön gondolata milyen sebességgel dolgozik? Nem gyötrelmes velem beszélnie?

- Minden embernek, aki úgy él, mint mi, jelentősen gyorsabb a gondolkodása, mint a technokrata világban élő embereké. A gondolatmenetünket nem gátolják az öltözködéssel, táplálkozással és sok minden mással járó állandó gondok. De nekem - hála kisunokám iránti szeretetemnek - mégsem gyötrelmes veled beszélnem. Ő akarta így. Különben is, örülök, hogy tehetek érte valamit.

- És Anasztázia gondolkodásának a gyorsasága milyen? Olyan, mint az Öné és az Ön apjáé?

- Anasztáziáé jóval nagyobb.

- Mennyivel? Milyen mértékben? Hát például annyi, amit ő kigondol, mondjuk, tíz perc alatt, arra önöknek hány percre van szükségük?

- Annak a megértésére, amit ő egy másodperc alatt létrehoz, nekünk néhány hónapra van szükségünk. Éppen ezért tűnik nekünk olykor-olykor logikátlannak. Ezért annyira magányos is. Ezért van az, hogy hathatósan segíteni sem tudunk neki, mert hiszen nem azonnal értjük meg az értelmét annak, amit tesz. Apám már teljesen abbahagyta a beszédet, mert állandóan azon van, hogy elérje Anasztázia gondolati gyorsaságát, hogy segítsen neki. Engem is erre kényszerít. De én nem is próbálom. Papa azt mondja, hogy ez azért van, mert lusta vagyok. Én meg oly nagyon szeretem az unokámat és egyszerűen elhittem, hogy mindent helyesen tesz, én pedig örömezt megteszek mindent, amire megkér. Látod, még hozzád is eljöttem.

- De hát, hogy létezik az, hogy Anasztázia velem három álló napon át beszélgetett?

- Mi is sokáig töprengtünk azon, hogyan tudta megtenni. Hisz' az ilyen az embert az örületbe kergetheti. Csak nemrégén értettük meg. Ahogy veled beszélgetett, nemhogy lassította volna elméjét, hanem ellenkezőleg, még növelte is gyorsaságát. Meggyorsította és képekre változtatta. Most ezek a képek úgy, mint a ti számítógép-programjaitok, kinyílnak, lefutnak előtted és azok előtt, akik a könyvet olvasni fogják. Kinyílnak és ugrásszerűen meg fogják növelni az emberi gondolkodás mozgásának sebességét. Így viszik közelebb az embert Istenhez. Amikor ezt megértettük, úgy gondoltuk, hogy esetleg egy új törvényt alkotott a Világegyetemben. De most már világos - nem új törvényről van szó. Anasztázia csupán egyszerűen kihasználta a Tiszta és Őszinte Szeretetet, annak korábban ismeretlen lehetőségét. A Szeretet ennek ellenére továbbra is a Teremtő titka marad. Anasztázia viszont éppenhogy feltárta a Szeretet még egy hatalmas lehetőségét és erejét.

- Anasztázia gondolkodásának a sebessége lehetővé teszi, hogy lássa Istent?

- Aligha, hiszen Anasztázia testben is lakozik. Isten szintén testben van, de csak részben. Az Ő teste – az emberek mind, akik a Földön élnek. Anasztázia, mint e test parányi részecskéje, olykor-olykor felfog valamit. Lehet, hogy amikor gondolkodása elképzelhetetlen gyorsaságot ér el, akkor erősebben érzi Őt, mint mások, de erre is csak az idő rövidke töredékére képes.

- És mit ad ez neki?

Az Igazságot, a létezés lényegét, tudatosságot – olyat, amelynek megszerzésére a bölcseknek egy egész életre van szükségük, kölcsönösen egymásnak tanokat átadva és tökéletesítve azokat – Anasztázia egyetlen pillanat alatt sajátítja el.

- A Kelet lámáinak tudását, Buddha és Krisztus bölcsességét, a jógát ismeri Anasztázia?

- Ismeri, többet tud róluk, mint azok az írások mondanak, amelyek eljutottak hozzátok. De úgy gondolja, hogy ezek elégtelenek, mert nincs mindenki számára harmónia, akik jelenleg a Földön élnek és az emberiség továbbra is folytatja útját a katasztrófa felé.

Hát ezért alkotja elképesztő kombinációit is. Azt mondja: „Elég volt a sok prédikációból. Elég volt a kísértésből Ádám és Éva almájával. Meg kell az emberrel éreztetni, éppen azt megéreztetni, amit az ember korábban érzett, hogy mire volt képes Ő!”

- Vagyis Ön azt akarja mondani, hogy tényleg sikerülhet neki valami jót tenni minden ember számára? Ha ez így van, akkor ez – ez a jó – mikor kezdődik el?

- Már el is kezdődött. Ezidáig ugyan még csak apró csírák vannak, de ez csak a jelen, a kezdet.

- Hol vannak? Hogy lehet őket látni? Érezni?

- Kérdezd meg azokat, akik olvassák a könyvet. A csírák bennük vannak, hisz' a könyv sok Fényes Érzést is ébreszt. Ezt már nem lehet letagadni, sokan fogják ezt neked bizonyítani. A jelekkel sikerült neki. Hihetetlen, de mégis sikerült. És te magad

is, Vlagyimir, gondolkodj csak el azon, hogy ki voltál és kivé lettél? Hiszen láthatod Vlagyimir! Egy képi program nyílik ki benned és az emberekben is megnyílik a lélek. A világ kezd bennetek megváltozni, megváltoztatva a benneteket körülvevő képeket. Nem tudjuk teljesen megérteni, hogy ez miként sikerül neki. Az, ami a felszínen van, az nyilvánvaló, azt még meg lehet érteni. Az azonban, ami ezt a jelenséget segít neki megvalósítani, az titok marad.

Természetesen lehet azon szorgoskodni, hogy megfejtsük a rejtélyt, de nincs kedvünk elfordulni a gyönyörű, éppen születendő jelenségtől. Inkább gyönyörködünk a csodálatosan szép, éppen pirkadó új nap hajnalában. Amikor boncolgatni kezded, miért, hogyan történik az egész, az elragadtatás turkálássá változik, ami sehová sem vezet, semmit sem változtat meg.

- Hát ez már valami! Mily különös és összetett minden. Én azért abban reménykedtem, hogy Anasztázia egyszerűen egy remete, csak rendkívül jóságos, szépséges és egy picit naiv remete.

- Hiszen mondom, nem? Nem kell az egészben turkálni, vájkálni. Ne törd fölöslegesen a fejed, ha összetett, bonyolult! Anasztázia maradjon meg számodra annak a jóságos és szépséges remetének, amilyennek tűnt, ha egyszer már így mutatkozott előtted. Mások majd mást látnak benne. Neked az van, ami neked adatott. Mást tudatod ezidáig el sem tudott fogadni és ez jól is van így. Próbálj meg egyszerűen gyönyörködni a hajnalban, ha tudsz! Ez a legfőbb!

HAJNALHASADÁS OROSZORSZÁGBAN

Oroszországban mindenki számára akkor lesz hajnalhasadás, ha anyagilag mindenki jobban fog tudni élni. A gazdaság egésze megjavul és mindenki külön-külön elegendő javakkal fog bírni.

- Minden körülöttünk lévő anyagi a szellemtől függ és az ember tudatossága fokától.

- Rendben, legyen így. De mit ér a bölcsek filozófiája, ha korog a gyomor és nincs télkabát, ha dűl a tél?

- Meg kell érteni, mindez honnan jön! Mindenkinék meg kell értenie! Saját magának. És nem szabad saját magán kívül vétkeseket keresnie. Csak ha saját magunkat, saját bensőkben változtatjuk meg, akkor változik meg minden körülöttünk, beleértve a számunkra elegendő javakat is. Egyetértek veled. Abban egyetértek veled, hogy nem azonnal tudnak ebben az emberek hinni. Hiszen Anasztázia meg is mondta: „Prédikáció nélkül kell mindezt véghezvinni. Egyszerűen meg kell az embereknek mutatni!” És ő meg is mutatta. Neked pedig most az általa előre jelzettet meg kell valósítanod. Akkor majd három év múlva a kisebb-nagyobb, elfeledett, elhagyott települések Szibériában, ahol az öregek magukra maradtak, ahová a gyerekek még látogatóba sem igyekeznek vissza-visszatérni, gazdagabbakká válnak, méghozzá többszörösen. Élet kezd bennük lüktetni és sok-sok gyermek tér vissza. Anasztázia sok mindent készít még a jövőre és nyújt majd át. Sok-sok titkot fed még fel. Visszaadja az ősi források tudását és az emberek ősi képességeit. Oroszország nagyon gazdag országgá válik.

S azért teszi majd meg mindezt, hogy bebizonyítsa: a szellemiség, az eredeti, Ősforrások tudása jelentősebb, mint a technokrata világ görcsös erőlködései. Oroszország felől érkezik majd meg a hajnal pírja az egész Földre.

- Mit kell nekem tennem azért, hogy ez így legyen?

- Mondd el az első titkot, amit az unokámtól kaptál! Mondd el a könyvben, hogyan kell gyógyolajat előállítani a cédrus magvából! Ne tagadj el semmit!

Ekkor hirtelen minden fellázadt bennem, ráadásul még a torcom is teljesen kiszáradt. Még ülni sem tudtam. Felugrottam.

- Miért? Miért kell ezt csak úgy semmiért megtennem? Mindenkinek ingyen. Ingyen. Minden normális ember idiótának nevezne.

Expedíciót indítottam, befektettem mindenemet, apaitanyáit az utolsó fillérig, amim volt. Most pedig még a cég is csődbe jutott. Anasztázia arra kért, írjam meg a könyvet. Tessék, megírtam. Most már kvittek vagyunk. A maguk igyekezetét, szándékait, filozófiáját én nem nagyon értem. Én csak elmondok mindent, ahogy azt Anasztáziának megígértem. Ami pedig az olajat illeti – az már most világos számomra – mennyit kaphatok érte. Az olaj előállításának titkát én pedig senkinek az ég adta világon át nem adom. Egy kis pénzt még a könyvekért beinkasszállok és én magam kezdek olajat gyártani. Én magam! Mindent újjá kell szerveznem. A gőzöst vissza akarom szerezni, a céget rendbe hozni. Egy notebook-ot venni, hogy a következő könyvet meg tudjam szerkeszteni.

Most még otthonom sincs. Élnem is kell valahol. Utánfutó lakókocsit akarok venni. Ha pedig gazdag leszek, emlékművet akarok építeni az orosz tiszteknek, a még most élőknek, akik lelke halálosan megsebesült. A lelküket különböző időkben a mi lelketlenségünk tette tönkre, becsületüket és lelkiismeretüket pedig az emberek lábbal tiporták. Éppen azok, akikért a tiszték mindenkor harcba mentek.

Amíg maguk ott az erdőben nyugodtan csücsülnek, az emberek itt hullnak, mint a legyek. Köröskörül mindenféle „szel-

lemiséggel” foglalkozó emberek vannak. Mindenki csak a szellemi dolgokról beszél, de tenni is valamit nem nagyon akar egyik sem. Én meg, tessék, teszek is valamit, és ráadásként csak úgy adjam oda az egészséget? Mindenkinek? Ingyen? Na, hát ezt pedig, nem! Szó sem lehet róla!

– Hiszen Anasztázia meghatározta a te nyereségedet is. Tudom – három százalékot kapsz az olaj eladásából.

– Mit nekem az a szerencsétlen három százalék, amikor az olajért háromszázat is lehet kapni! Ismerem a világpiacon árát. És ráadásul még gyógyhatását tekintve jóval gyengébb is. Ellenőriztem. Nem tudják, hogy kell helyesen előállítani. Azt, hogy hogyan kell, én tudom csak, egyes egyedül. Minden bebizonyosodott, amit Anasztázia mondott. Nincs a világon hozzá fogható, ami gyógyhatását illeti, feltéve, ha helyesen állítják elő. Még a tudomány is alátámasztja. Pallasz pedig azt állította, hogy képes visszaadni a fiatalságot. És most csak úgy adjak át mindent köszönömért? Hát ebből nem esznek! Hát ilyen hülye én bezzeg nem leszek. Amennyi irodalmat én átböngészttem, levéltárakba küldözgettem embereket, hogy bizonyítékot találjanak arra, amit Anasztázia mondott. Találtak is! De erre is elment nem is kevés.

– Mindenre bizonyítékot kerestél, de hinni Anasztáziának csak úgy simán nem hittél. Hítetlenséged miatt pénzt, időt pocskoltál.

– Igen, bizonyítékokat kerestem. Persze, mert akkor így kellett. De most már nem hagyok magamból hülyét csinálni. „Hajnalhasadás mindenkinek”, persze, hogyne „hajnalhasadás”, én meg állok majd „hajnalhasadásban”, hülyén. Könyvet írtam. Mindent úgy csináltam, ahogy Anasztázia akarta. Emlékszem, ahogy mondta: „Ne titkolj el semmit – se rosszat, se jót! Köss békét büszkeségeddel! Ne félj nevetséges lenni! Ne félj attól, ha nem értenek meg. Nem titkoltam el semmit. És erre mi történt?”

Hogy nézek ki? Hogy? Mint egy félkegyelmű! És ezt még a szemembe is mondják. Hogy nem is vagyok szellemi ember,

hogy sok mindent meg se értek. Kulturálatlan, durva, paraszt vagyok! Ráadásul egy tizenhárom éves kislány Kolomnából azt írta levelében: „Ez így nem mehet!” Egy nő Permből még Moszkvába is felutazott, még a küszöböt se lépte át, de ezt mondta: „Meg akarom magamnak nézni, hogy mit láthatott benne Anasztázia.” „Semmit se titkolj el – se jót se rosszat! Vesd el büszkeségedet! Ne félj nevetséges lenni, ne félj nevetségessé válni! Ne félj attól, hogy nem értenek meg!” Hisz’ ő mindent tudott! Ő maga a könyvben nagyon szép és jó – így mondják az emberek – én meg milyen vagyok? Na milyen? Idióta! És minden, minden miatta van. Ha nem lenne a gyerek, az ilyenekért megérdemelné, hogy el legyen fenekelve... Csak gondolkodjon bele! Én balek! Mindent őszintén megírtam, ahogy kérte, de bezzeg mégis nekem mondják: „Érzéketlen, faragatlan fatuskó!” Persze, természetesen, én vagyok a kész idióta, mert én magam tettem mindezt. Hallgattam rá! Én magam írtam meg saját magamról mindent! Így hát életem végéig se moshatom le magamról ezt a szégyent. És még azután is, ha meghaltam, még azután is nevetni fognak rajtam. Úgy néz ki, ez a könyv él. Túlél engem is! Még ha magam nem is nyomtatom újra, mit számít! Feketésen amúgy is nyomtatják már. Manapság már fénymásolni is próbálják!

És egyszercsak, ahogy az öregre pillantottam, hirtelen elakadt a szavam. Szeméből egy könnycsepp gördült végig lassan az arcán. Leültem mellé. Szótlanul a földre nézett, majd így szólt:

– Értsd meg, Vlagyimir! Nasztyenka, a kisunokám sok mindent képes előre látni. Ő maga saját maga részére semmit sem kívánt. Se dicsőséget, se nyereséget. Vállalta a kockázatot, de téged megmentett. Persze az is az ő érdeme, hogy a könyvben milyennek tűnsz. Ez biztos. De ezzel sikerült téged megmentenie és nem megaláznia. Közben pedig temérdek Sötét Erővel kellett szembeszállnia. Egyedül. Te pedig fájdalommal, értetlenséggel telve, ingerültséggel válaszolsz. Gondolkozz, vajon könnyű-e egy nőnek, aki csak szeretetből cselekszik, mindezt elviselnie?

- Hát ugyan miféle szeretet az, amikor a szeretett férfi egy tulok.

- Nem az a tulok, akit mások annak neveznek, hanem az, aki a hízelgő szavakat képes Igazságnak tekinteni. Gondolkodj el rajta, milyennek szeretnél te magad az emberek előtt kinézni?! Mások fölé emelkedni! Nagyon okosnak látszani? Mindezt meg lehetett volna tenni még az első könyvben. De akkor bizony a büszkeséged, hiúságod tönkre is tett volna téged.

- Még a felvilágosult szellemek között sem akadt sok olyan, akinek sikerült volna az ilyen bűnnek ellenállnia. A büszkeség megfosztja az embert természetességétől, egy mesterséges képet alkot róla és beárnyékolja az élő lelket. Hát éppen ezért a múlt filozófusai és a jelen géniuszai keveset tudnak tenni. Mert mihelyt megteszik az első lépést, hirtelen - a hiúság karjaiban - elvesztik azt, ami a kezdetben adatott nekik. De Nasztyenkának, a kisunokámnak sikerült számodra egy védőfalat emelnie a születendő büszkeség és hiúság ellen. Mindennek nincs immár hatalma fölötted, de még sok más nyomorúságtól is megfog téged menteni. Védelmezi szellemedet, testedet is. Írsz majd kilenc őszinte könyvet! Az egész Föld a Szeretet Terévé változik! S akkor majd, ha a kilencedik könyv végére is pontot teszel, meg fogod tudni érteni, hogy ki is vagy valójában.

- Miért? Most nem lehetne megmondani?

- Azt, hogy most ki vagy, nem nehéz megmondani. Az vagy, aki most vagy. Az vagy, akinek érzed magad. Azt, hogy kivé válsz, azt, meglehet, csak Anasztázia tudja. És ő várni fog, élő szeretettel - szerelemmel minden pillanatban. Azt pedig, hogy gyáva vagy, azok mondják, akik bent ülnek a lakásukban. Semmit sem jelent. Csak neved rajta! Tanácsold az ilyeneknek, hogy kerekedjenek fel, menjenek a tajgába három napra mindennemű felszerelés nélkül. Aludjanak egy odúban egy medve mellett. Az érzések teljessége érdekében pedig vigyenek magukkal egy elmebajos nőt is, hiszen ilyennek tűnt neked kezdetben Anasztázia, nemde?

- Hát igen, így valahogy.

- Akkor az olyan ember, aki téged megítél, próbáljon csak meg akár egyetlen éjszakát is eltölteni egy ilyen elmebajos nővel. A mélységes erdőben, farkasok üvöltése közepette. Képes lenne rá? Mit gondolsz? – mondta az öreg ravasz kópé módjára.

Én meg, amikor elképzeltem mindazt, amit elmondott, elnevettem magam. Együtt nevtünk, még a könnyünk is kicsordult. Majd megkérdeztem tőle:

- Anasztázia hallhatja mindazt, amiről beszélgettünk?

- Tud mindenről, amit teszel.

- Akkor mondja meg neki, hogy legyen nyugodt. Mindenkinek elmondom, hogyan kell gyógyhatású olajat nyerni a cédrusból.

- Jó, elmondom – ígérte az öreg. – Emlékszel mindenre, amit megtudtál Anasztáziától az olajról?

- Igen, gondolom mindenre.

- Akkor mondd el!

HOGYAN KELL GYÓGYHATÁSÚ OLAJAT NYERNI A CÉDRUSBÓL

Ez általában véve nem nehéz. A mai technológia ismert. Ezt nem is fogom ecsetelni. De vannak bizonyos apróságok, melyek egyáltalán nem általánosak. Én ezekről fogok beszélni.

A tobozok begyűjtésekor nem szabad a cédrust botokkal vagy karókkal verni, ahogy azt manapság a gyűjtők teszik. Ez az olaj gyógyhatását nagymértékben csökkenti. Csak azokat a tobozokat szabad felhasználni, amelyeket a cédrus maga ad át. Lehullanak ugyan a széltől maguk is, de le lehet őket verni hanggal is, ahogy azt Anasztázia teszi. A földről pedig nem rossz embereknek kell őket felszedniük. Az is jó, ha a tobozt a földről gyermeki kéz veszi föl. Minden további teendőt is a „Jóval” áthatottan és Fényes Szándékkal szükséges tenni.

„Ilyen emberek most is akadnak a szibériai falvakban” – állította Anasztázia. Hogy ennek milyen jelentősége van, nehéz megmondani. Még a Bibliában is az áll, hogy Salamon király olyan embereket keresett, akik tudtak cédrusfákat vágni, bár az is igaz, hogy a Biblia már nem szól arról, hogy miben különböztek ezek az emberek az egyszerű emberektől.

A cédrusmagokat a tobozok fosztása után három hónapon belül szükséges olaj sajtolására felhasználni, különben a minősége gyorsan fog csökkenni. A sajtoláskor a magok nem kerülhetnek kapcsolatba semmilyen fémmel. Az olajnak azonban általában véve nem szabad semmilyen fémmel érintkeznie.

Az olaj bármilyen betegséget képes gyógyítani, diagnózist nem kell hozzá felállítani. Úgy kell használni, mint táplálékki-

egésztő terméket, salátákhoz adagolva. Használjunk naponta egy kanállal. Legjobb napkeltekor. De napközben is megengedett. Nappali fénynél, nem éjjel. Ez a legfontosabb.

- Meglehet azonban, hogy hamisított cédrusolajat fognak az embereknek kínálni – mondtam az öregnek, de az bizony ravasz mosollyal, ám ízes humorral is, így válaszolt.

- Hát akkor mi pedig kelepécét állítunk a hamisítóknak és közben ledolgozzuk a te százalékaidat is.

- Hogy állítunk?

- Gondolkodj! Hisz' vállalkozó vagy, nem?

- Voltam! Hogy most ki vagyok – egyáltalán nem tudom.

- Gondolkodjunk együtt, majd igazíts ki, ha nem jól mondom!

- Rendszerben, gondolkodjunk!

- A végső terméket ellenőrizték műszerekkel azok, akik az ellenőrzést el tudják végezni. Orvosok, tudósok – szakemberek úgy általában véve.

- Igen, helyes, majd adnak róla egy elismervényt.

- Csakhogy a műszer nem mindent tud érzékelni. Még kóstolás is szükséges.

- Ez is menne. A bor minőségét borkóstolók határozzák meg. Az ilyeneket semmivel nem lehet helyettesíteni. A borkóstolók azonban rendkívül jól ismerik a borok ízét. Jó orruk van, kiváló a szaglásuk, felismerik az ízeket és illatokat is. Az olajat pedig ki fogja ízlelni?

- Hát te!

- Hogy fogom én azt tudni? Eddig én csak közönséges olajat ettem. Amikor azt mi készítettük, nem olyan technológiát használtunk, ahogy azt Anasztázia leírta. Ráadásul én még dohányzom is.

- Három nappal azelőtt, hogy hozzálátsz az olaj kóstolásához, sem nem dohányozhatsz, sem alkoholt nem fogyaszthatsz! Ne egyél húst, sem pedig zsírosat! Három napig beszélni sem beszélhetsz senkivel! Azután, ha megízleled, meg tudod az olaj ízéről állapítani, hogy valódi-e, vagy hamis.

- De mivel hasonlítsam össze?

- Hát ezzel itt e! - az öreg vászontáskájából elővett úgy két hüvelykujnyi széles fapálcikát. Az egyik végén, mint dugó, egy másik fapálca állt ki belőle. - Parancsolj, itt van! Igazi hamisítatlan olaj. Ízeled meg! Ízét majd soha nem fogod összekeverni semmivel. De előbb azért megpróbálom belőled kiűzni azt, ami idővel a dohányzással és mindenféle más egyebektől felhalmozódott benned.

- Kiűzni?! Úgy, ahogy Anasztázia tette?

- Igen, úgy valahogy.

- De hát ő azt mondta, hogy csak a szerető-szerelmes ember képes a Szeretet Sugarával eltávolítani a szeretett személyből a bajokat. A testét is felmelegíteni, hogy még a talpai is izzadjanak.

- A Szeretet Sugarával. Helyes.

- De Ön engem nem szerethet. Úgy, mint Anasztázia.

- De a kisunokámat viszont szeretem! Gyere már, no, próbáljuk meg!

- Gyerünk!

Az öreg hunyorított, majd mereven, szemrebbenés nélkül kezdett rám nézni. A testemen melegség áradt végig. De jóval gyengébben éreztem a hőt, mint Anasztázia tekintetétől. Nem sikerült neki, noha rendkívül igyekezett. Méghozzá annyira, hogy a kezei is remegni kezdtek. A testem ugyan egy picit még jobban fölmelegedett, de semmi egyéb nem történt. Az öreg csak nem adta föl és én meg tovább vártam. Egyszer csak hirtelen izzadni kezdett a talpam, aztán úgy tűnt, agyam kitisztult és illatokat... A levegőben illatokat éreztem.

- Oh, sikerült hát! - mondta fáradtam az öreg és a pad hátlapjára támaszkodott. - Most add a kezed!

Kinyitotta a szelencét és tenyeremre öntötte a cédrusolajat, melyet onnan nyelvemmel lenyaltam. Az ajkaimon és a szájam-ban is kellemes meleg áradt szét. Hirtelen megéreztem a cédrus illatát is. Nehezen tudnám ezt az illatot bármivel is össze-tévesztetni.

- Meg fogod tudni jegyezni? - kérdezte az öreg.

- Meg. Mi van ezen olyan nehéz? Egyszer krumplit ettem egy kolostorban. Sokáig emlékeztem rá. Huszonhét évig nem felejtettem el az ízét. De hogyan fogják tudni az emberek, hogy az olaj le volt tesztelve? Hogy valódi? Már amúgy is nagyon drága pénzen árulják. Import csomagolásban. Magam is lát-tam. Ha ilyen ára van, akkor bizony nem nehéz hamisítókat találni.

- Igen. Manapság a pénz irányít mindent. Gondolkodnunk kell!

- Látja, ugye? Nincs kiút!

- Anasztázia azt mondta, hogy a pénzt rá kell bírni a „Jónak” a szolgálatára. Inkább ilyen vonalon gondolkodjunk.

- Az emberek például már régen azon gondolkodnak, hogyan lehetne a vodkát megmenteni a hamisítóktól. Így hát... változtatják a címkéket, dugókat. Kitalálták már a védjegyeket is. De mindennek mi a haszna? Semmi. Ahogy korábban, most is, továbbra is árulnak hamisított vodkát. Manapság fénymásolón bármilyen védjegyet lehet nyomtatni.

- Pénzt is lehet nyomtatni?

- Pénzt már egy picit nehezebb.

- Akkor hát, mint címkét, az üveg hátlapjára ragasztunk pénzt, hogy ez az utálatos papírdarab a „Jót” szolgálhassa.

- Mit? Pénzt ragasztani? Miféle butaság ez?

- Adj nekem, kérlek szépen, egy papírpénzt! Valamilyen pénzt.

Adtam neki egy ezerrubelest.

- Hát kérem, minden világos és egyszerű. Veszél egy papírpénzt, félbevágod, az egyik felét ragasszák a dobozra vagy akármire. A másik felét tedd el. Találd ki magad, hová. Tedd esetleg a bankba megőrzésre. A két félbevágott pénzen - magad is láthatod - ugyanazok a számok találhatóak, és mindenki, aki le akarja ellenőrizni az olaj eredetiségét, leellenőrizteti a saját számát.

- Jobb védelem a hamisítás ellen nincs is. Ez igen! Remek!

Elnevette magát és nevetve mondta:

- Akkor nekem is adj százalékot! Gyerünk, gyerünk! Százalékot, nekem is!

- Százalékot? Hányat akar?

- Azt akarom, hogy minden jó legyen - mondta hirtelen komolyra fordítva a szót az öreg. Majd hozzáfűzte: - A három százalékhoz végy magadnak az eladás bevételeiből még egyet. Kész becsomagolt olaj formájában. Ezt pedig oszd szét ingyen azok között, akikről úgy gondolod, hogy kapniuk kell! Legyen ez a te és az én ajándékom az embereknek.

- Jó, legyen. Leveszek egy százalékot. Remekül kifundálta. Ügyes!

- Remekül? Vagyis Nasztyenkának öröme lesz belőlünk? Az apám pedig mégis lustának nevez. De te azért mégis azt gondolod, hogy ez remek?

- Hát persze, hogy az! Remek! - és újra hahotáztunk. Ekkor még hozzáfűztem: - Anasztáziának pedig mondja meg, hogy kitűnő vállalkozó lenne magából.

- Tényleg?

- Tényleg! „Új Orosz Vállalkozó” lehetne magából, és nem is akármilyen!

- Így fogom az üzenetet Anasztáziának átadni. Azt is, hogy mindenkinek elmesélted az olajat. Nem sajnálod, hogy elmondtad mindenkinek?

- Mit sajnáljak rajta? Hisz' annyi munka van vele. Most még hozzálátok a harmadik könyv írásához, ahogy azt megígértem és újra elkezdek foglalkozni valamivel: vállalkozással, üzlettel vagy még valami mással - valami normálissal.

CÍM

(Nem tudom, milyen címet adjak ennek a fejezetnek. Kérem, tegyék meg ezt önök!)

Eldöntöttem, hogy új segítőtársaimról mesélek Anasztázia nagypapájának, ezért így kezdtem: - Anasztáziáról most sok cikket írnak. Tudósok és szellemi közösségek is beszélnek róla. Egy picit eltérően értelmezik őt. Egy alkotóközösség - nagyon szellemi beállítottságú és tapintatos emberek csoportja - felajánlotta nekem, hogy kössek velük szerződést. Azt kérték tőlem, hogy fizetés ellenében adjam nekik át a kizárólagos jogot arra, hogy ők magyarázhassák Anasztázia kijelentéseit és ők kommentálhassák azokat a médiákban. Beleegyeztem.

- És milyen áron akartad Anasztáziát eladni, Vlagyimir?

Már a kérdés hangneme és értelme is valahogy kellemetlenül érintett, ezért így válaszoltam az öregnek:

- Mi az, hogy eladni? Hisz' én többet mondtam el nekik Anasztáziáról, mint ami a könyvben meg van írva. Elmondtam nekik, ezeknek a szellemi embereknek, hogy egyértelműen tudják kommentálni és magyarázni Anasztázia mondásait. Szeretnének vele találkozni. Készek maguk finanszírozni egy expedíciót is. Beleegyeztem. Mi van ebben rossz?

Az öreg hallgatott. Mivel nem győztem kivárni válaszát, hozzattem:

- Az pedig, hogy a kizárólagos jogért pénzt adnak, ez nálunk szokás. Pénzért tesznek az emberek egymásnak szolgálatot. Jóval többet kapnak majd a megjelent cikkekért, publikációkért.

Az öreg még valameddig hallgatott, fejét lehajtotta, aztán, mintha hangosan gondolkodna, azt mondta:

- Vagyis te – igaz vállalkozóhoz hűen – eladtad Anasztáziát, és ezek az emberek – igaz szellemi emberekhez hűen – Anasztáziát, megvették.

- Hogy beszélhet így, ily borzasztóan. De hát végeredményben mi rosszat tettem?

- Mondd, Vlagyimir! Neked vagy nekik, „szellemi embereknek”, nem jutott eszetekbe, hogy esetleg megkérdezzétek, megtudakoljátok, megértsétek, kivel, mikor és hogyan szeretne maga Anasztázia beszélni? Vajon járnak-e hozzátok mások, ismerősök vendégségbe úgy, hogy a ház gazdájától ne kérnének engedélyt? Hisz’ Anasztázia senkit sem hívott vendégségbe.

- Ha Anasztázia nem akar velük találkozni, akkor ne találkozzon velük. Ő nem írt velük alá semmilyen egyezményt.

- De te bezzeg aláírtál! Anasztázia készen áll elmondani mindenkinek mindent, amit tud, de jogában áll megválasztani a kapcsolatfelvétel módját is. Ha pedig a könyvet választotta és a te nyelvezeted, akkor kinek áll jogában mást diktálni neki, vagy követelni tőle valami mást? Ő már választott. De választását valaki meg akarja változtatni és a hasonló szándék célja világos. Anasztázia nem fog beszélni olyan emberekkel, akik magukat mások fölé helyezték. Nem beszélne, mert tudja, hogy az ilyen emberek hiúsága az Igazságot – mely számára szent – kiforgatja, elferdíti és maga alá rendeli.

- Miért festi a dolgokat már előre ilyen feketére? Ezek az emberek sok-sok tan iránt érdeklődnek. Nagyon szellemiek.

- Ők úgy gondolják, hogy az összes szellemisséggel foglalkozó ember közül ők állnak éppen a legmagasabb fokon. A szellemi hiúság a legfőbb halálos bűn – a gőg csúcsa.

Valamiféle érthetetlen harag érzése lobbant bennem saját magam iránt. Pénzt a szerződésért még nem kaptam, ezért tudtam még a szerződéstől visszalépni. Egy bizonyos idő eltelte után, mivel ismét nem találtam benne semmi kivetnivalót, aláírtam a szellemi központok egyikével egy szerződést a velem

készített interjúk kizárólagos jogáról. Ismét a másik fél tapintatossága és szellemi tudása nyert meg. Annál is inkább, mert ez az egyezmény csak rám vonatkozott. Saját magammal meg – így véltem – jogom volt rendelkezni. De ezúttal is, ismét ők is, én is, csapdába estünk és újra megtörtént, hogy Anasztáziát közvetve eladtam, ők pedig megvették.

Immár nem Anasztázia nagypapája, hanem egy moszkvai újságíró mondta felháborodva, amikor elolvasta a szerződést: „Fuj, de utálatos! Olcsón árulod Anasztáziát. Csak olvass bele az egyezmény cikkeibe és gondolkozz el rajta! Eladod másoknak a kizárólagos jogot, méghozzá a legerősebb információs csatornának arra, hogy úgy értelmezzenek és használjanak mindent, ami Anasztáziával kapcsolatos, ahogy kedvük tartja. Közben pedig magadtól megvonod még a jogot is arra, hogy tiltakozz nézeteik ellen, bármilyenek lennének is azok.”

Hogy ez mennyire igaz, nehéz megmondani. Inkább idézek az egyezményből néhány cikkelyt:

1. A szerződés tárgya:

1.1. SZERZŐ eladja a kizárólagos jogot a vele személyesen készült videófelvételekre, valamint más videóanyagok felhasználására, melyek közvetlenül vagy közvetve kapcsolatban állnak az „Anasztázia” televízió műsorral (alább a szövegben – program). Az említett jog átruházása a KIVITELEZŐRE a világ minden egyes országában érvényes.

1.2. KIVITELEZŐ kötelezi magát, – saját pénzforrásait felhasználva – hogy három 30-40 percig tartó műsort készít BETA-CAM professzionális hordozókon. 1 (egy-egy) darabot mind-egyikből.

1.3. SZERZŐ és KIVITELEZŐ – egyöntetűen egyetértve és értelmezve a helyzetet – MEGEGYEZNEK arról, hogy videó- és filmstúdiókkal, televíziókkal, valamint kábeltelevíziókkal

kötendő mindennemű együttműködés és mindennemű más eszközökkel történő videófelvételek készítése és az adott témakörrel szülő videóanyag felhasználásának joga kizárólagosan a MEGVALÓSÍTÓT illeti.

SZERZŐNEK a megegyezés időtartama alatt nem áll jogában olyan videóinterjúkat adnia, illetve bármilyen olyan videóanyagokat készítenie, amelyeken közvetve vagy közvetlenül olyan fogalmak és terminusok használatosak, mint a műsorokban.

Ahogy úgy általában véve elemezgettem az eseményeket, amelyek az „Anasztázia” könyv megírásával, kiadásával és terjesztésével függnek össze, az alábbi következtetéseket vontam le saját magam részére: az olyan embereknek, akik magukat „csak szellemi dolgokkal foglalkozó” embereknek nevezik, van egy másik arcuk is, amelytől saját maguk is félnek. Ezért egész idő alatt másokat a saját szellemiségük magas szintjéről igyekeznek meggyőzni. Valószínűleg attól félnek, hogy mások meglátják ezt a másik arcukat.

A vállalkozókkal egyszerűbb. Cselekedeteik és szándékaik nyitottabbak, kevésbé leplezettek, ezért láthatóan tisztességebbek úgy saját magukkal szemben, mint a körülöttük levőkkel és a társadalommal szemben is. Lehet, hogy véleményem helytelen, de a tények előtt nem lehet megfutamodni.

Az „Anasztázia” könyv szövegét három moszkvai diák vitte a számítógépbe. Nem is reménykedtek abban, hogy munkájukért rövid időn belül fizetséget kapnak. Szellemiségről általában soha nem beszéltek.

A könyvet saját költségére a 11. Moszkvai Nyomda igazgatója, a nyugállományba vonult tiszt, Grucja G.V. adta ki. A kiadás példányszáma kicsi volt és csak veszteséget ígért. Grucja vállalkozó és a szellemiségről szintén soha nem beszélt.

A következő nyomtatást Nyikityin, egy moszkvai kereskedelmi cég igazgatója fizette ki, ám később kiderült, hogy ő maga

könyvekkel nem kereskedik. Nekem adta át a kiadott példányok zömét azzal, hogy én adjam el. A szellemiségről ő sem beszélt.

Csak ezután kezdtek csatlakozni a folyamathoz a „szellemi” emberek és illegálisan rögvest kinyomtattak negyvenötezer példányt. Amikor ezt a „szellemi céget” leleplezték, szellemi törekvéseikkel próbálták tetteiket indokolni, közben abbeli óhajukról beszélve, hogy fényeset kívánnak alkotni, s megígérték, hogy kifizetik a szerzői jogdíjat. S ezt ígérik továbbra is, mind a mai napig. Ez nem egyedüli eset. Általában véve a „szellemi emberek” kiváltképp utálkoznak a számláktól, legfőképpen azoktól, amelyeket nekik maguknak kell kifizetniük.

Ami pedig a kizárólagos jogok átadását illeti, úgy döntöttem, hogy itt, a könyv oldalain kijelentem: soha, senkinek nem adok többé kizárólagos jogot Anasztázia kijelentéseinek a magyarázatára! Ha pedig valaki azt állítaná, hogy erre előjoga van, hadd tudja meg mindenki: nem jószántamból adtam!

Miért mondom azt, hogy „nem jószántamból”? A moszkvai újságíró, aki segített felmondanom a szerződést, ismeretlen személyektől hamarosan fenyegetéseket kapott. Kik ezek az ismeretlen személyek? Mit akarnak? „Szellemi emberek”?! Szellemiségüket a maffiával őriztetik, védelmezik? Ugyan már! Én a maffiás zsarolókat jól ismerem, közöttük is akadnak emberek. Ezért mindenkinek el akarom mondani: „a szellemi emberekkel” csínján kell bánni és mielőtt még bármire is rászánna magát az ember, csak nyugodtan gondolkodjon el, nyugodtan fontolja meg, hová juttatnak az úgynevezett „szellemi emberek”...

És még valami. Még az első könyvben felajánlottam Anasztáziának, hogy ő maga jöjjön el és lépjen fel a televízióban, de elutasította. Akkor nem értettem, miért utasította el. Most azonban megértettem, hogy ezt ő előre látta. Ráadásul a könyvecske megjelenését követően mondásainak sokféle értelmezése jelent meg. Ezek különböznek. Vannak olyanok, amelyek érdekesek, vannak, amelyek kétségeket vetnek fel, de megmutatko-

zott többek között az is, hogy bizonyos személyek Anasztázia kijelentéseit saját érdekük szerint óhajtották magyarázni és követni. Akadtak egyenes, őszinte kijelentések is: „Hát ki vagy te, hogy csak neked van egyedül jogod beszélni vele?”, „Te amúgy se értesz meg mindent. Hagyj másoknak beszélni vele, több haszna lesz az egésznek!” De hiszen Anasztázia nem valamiféle tárgy, hogy csak úgy át lehessen őt bárkinek is adni. Ő - ember! Éppen ezért jogában áll úgy cselekednie, ahogy jónak látja. Eldöntenie, kivel beszéljen és mit mondjon. Most egyre világosabban mutatkozik meg, hogy Anasztáziára ténylegesen is hatalmas mennyiségű látható és láthatatlan Sötét Erő zúdul a fanatizmus, önzés és kapzsiság által megszállott emberek képében.

„Én tudom, hogy a Sötét Erők milyen tömege fog rám rontani, de én nem félek tőlük, meg fogom tudni szülni a fiamat és fel is fogom tudni őt nevelni. Látni fogom megvalósulni azt, amit megálmodtam. És az emberek át lesznek segítve a Sötét Erők időszakán” - mondta Anasztázia még az első könyvben.

Anasztáziáék tizenegy évig nevelik a gyermekeiket. Ez azt jelenti, hogy még tíz évig ellent tud állni.

- Azrán mi lesz? - kérdeztem Anasztázia nagypapájától. - Szükségszerűen meg fog halni?

- Nehéz megmondani - válaszolt az öreg. - Minden hasonló ember jelentősen korábban halt meg, de Anasztázia nem egyszer haladt már olyan úton, mely a fizikai lét elpusztulását jövendölte, mégis minden alkalommal - szinte az utolsó pillanatban - jóval tisztábban és fontosságát tekintve jóval erősebben lángolt fel az elfeledett törvény. Beragyogta a földi létezés Igazságának a lényegét. Meghagyta földi testében az életet.

- Az öreg elhallgatott és gondolataiba merülve botjával újra jeleket kezdett rajzolgatni. Én is gondolkodtam: „Hát kellett nekem egy ilyen zűrös kapcsolatot kezdeni! Ráadásul ebből kiszállni már lehetetlen. Ha nem lenne a gyerek, akkor talán

még meg is tehetném, de itt a gyerek. A gyereket viszont Anasztázia megszülte. Inkább törődhetne vele, nevelhetné, ugyanakkor nem hagyja álmát sem veszni – átjuttatni az embereket a Sötét Erők időszakán. Juszt sem hagyja annyiban! Mert annyira szívós! Nem hagyja annyiban! De ezalatt pedig ugyan ki fog neki, naiv lénynek, segíteni? Ha nem teszem, amit megígértem, akkor bizony senki sem marad mellette. Elszomorodik majd és a szoptató édesanyáknak nem szabad szomorkodniuk. Előbb inkább szoptassa a gyereket, ameddig kell. Majd megkérdeztem az öreget:

- Tehetek valamit Anasztáziáért?

- Próbáld meg felfogni, hogy mit mond és mit akar! Akkor majd a hányavetettség helyett megérkezik a kölcsönös megértés, a szívet egy meleg hullám felmelegíti, és a világ fölött megjelenik a Szellemi Ébredés Hajnalpírja.

- De azért konkrétan is el tudná mondani?

- Konkrétan nehéz megmondanom. Az őszinteség sok mindenben nagyon fontos. Tégy tehát mindent úgy, ahogy a szíved és a lelked kívánja!

- Anasztázia egy vidéki kisvárosról beszélt. Állítólag gazdagabbá válhat, mint Jeruzsálem és Róma, mert őseinek számtalan szentélye van a környéken. Sőt, jelentőségteljesebbek, mint Jeruzsálem szentélyei. Csak a helybeliek tudatlansága nem teszi lehetővé a megtekintésüket. El akarok oda menni, hogy megváltozzon a tudatosságom.

- Ezt, Vlagyimir, nem lehet gyorsan megtenni.

- De nem tudtam, hogy nem lehet. Anasztáziának mégis megígértem. Most viszont ezt meg kell tennem, változnom kell.

- Ha nem tudsz arról, hogy lehetetlen, akkor meg is fogsz változni! Sok sikert hozzá! Nekem viszont -itt az idő - mennem kell már!

- Elkísérem.

- Ne vesztegesd rám az időd! Nem kell engem kísérgetned. Gondolkodj inkább a saját dolgaidon!

Az öreg felállt és kezét nyújtott.

Néztem a sétányon távolodó nagypapa után és a Gelendzsikbe tervezett utamra gondoltam. Közben pedig felmerült bennem az, amit Anasztázia mondott róla. Több ok miatt is kezdtünk róla beszélgetni.

A TE SZENTÉLYEID, OROSZORSZÁG!

Megkérdeztem Anasztáziától:

- Gyakran akadnak zengő cédrusok?

- Nagyon, nagyon ritkán - válaszolta. - Lehet úgy kettő-három egy évezred alatt. Most a már megmen-tetten kívül van még egy. Ezt ki lehet vágni és hasznosan felhasználni.

- Mit jelent „hasznosan felhasználni”? Mire?

- A Világegyetem Nagy Szelleme - Isten, aki megalkotta az embert és mindent, ami őt körülveszi, valószínűleg lehetőséget akart adni az embereknek arra, hogy visszaszerezzék elvesztett képességeiket, használják azt a bölcsességet, mely a nem anyagi világban van felhalmozva.

A nagypapám és dédpapám meséltek neked a Zengő Céd-rusról. A cédrus mindennapi gyógyító hatásairól. De nem magyarázták el azt, hogy az ilyen cédrus ritmusai, pulzációi a Nagy Szelleméhez hasonlatosak. Ha ezek a ritmusok össze-kapcsolódnának azzal a ritmussal, mely sok emberben jelen van, akkor ezeknek az embernek - ha megérintik és gyengéden simogatják a Zengő Cédrus meleg törzsét - lehetőségük nyílik érintkezésbe lépni a Bölcsesség Végtelen Terével. Az ilyen emberek képesek sok mindent megérteni abból, amire az érintés pillanatában gondoltak, és amire később a jövőben fognak gondolni. Ez megtörténik mindenkivel, jóllehet különböző mértékben. Én azonban a magasabb Megnyilvánulásról beszéllek neked.

- És miért hat különböző emberekre különböző módon? Esetleg válogat?

- Mindenre ugyanúgy hat. Ritmusa, vibrációja mindig változatlan marad. De vannak olyan emberek, akik, ha a zengő cédrushoz lépnek, „rákapcsolódnak”, és mindent annak teljességében tudnak megérezni, míg mások csak gyengén ráéreznek valamicskére. Akkor rögtön sokan egyáltalán nem éreznek semmit. A tudatosodás azonban még azokhoz is, akik kezdetben semmit sem éreznek, fokozatosan fog megérkezni, vagy legalábbis ennek a lehetősége megnövekszik.

- Valahogy mégsem értem. A cédrus válogat?

- Vlagyimir, de hiszen mondom neked! Nem tőle függ, hanem az embertől... Figyelj csak! Megvan! Mondok neked egy példát: Vegyük a zenét! Figyelj! Amikor szól a zene... A zene – a zene is vibráció, ritmus. Vannak, akik figyelmesen hallgatják, érzések ébrednek fel bennük, sőt, néha még az öröm, a meghatódottság könnyei is kicsordulnak szemükből. Mások viszont, akik ugyanazt a zenét hallgatják, csak közömbösek iránta, a lelkük nincs jelen vagy egyáltalán nem is akarják hallgatni.

Ugyanúgy van ez a cédrussal is. Azzal a különbséggel, hogy aki képes érezni és érteni, sokat fog hallani. Ez a sok viszont fokozatosan fog benne feltárulni. Azokban a pillanatokban, amikor az embernek kedve támad gondolkodni.

A nők elnyerhetik az eredeti Ősforrások erejét és bölcsességét, megvalósíthatják küldetésüket, boldogsággá tehetik választottjukat, férjüket, saját magukat és kettejük szeretetében fogant és szeretetükből születendő gyermeküket is. De itt nem a cédrusban van a lényeg, hanem az emberek igyekezetében és szándékaiban. Az embereknek a cédrus csak segít, sőt a cédrus nem is fő eleme a nemes beteljesüléseknek.

- Hihetetlen! Ez olyan, mint valami gyönyörű, varázslatos legenda.

- Nem hiszed? Azt gondolod, hogy amit mondtam neked, csak legenda? Akkor meg miért iparkodtál ide eljutni és miért akartad annyira, hogy megmutassam neked a Zengő Cédrust?

- Hát, nem gondolom, hogy minden legenda lenne. A nagy-papád és dédpapád elbeszélésének a cédrusról kezdetben szintén nem hittem. Később azonban, amikor hazaérkeztem az expedícióról, ismeretterjesztő-tudományos irodalmat olvastam, megismerkedtem a tudósok munkáival a cédrus gyógyhatásairól és tényleg megdöbbsentem, mert felismertem, hogy a tudósok is és a Biblia is megegyeznek nézetükben. De sehol még utalást sem találtam arra a lehetőségre, hogy a cédrus által lehetne érezni a Világegyetem Szellemével vagy Istennel a kapcsolatot, ahogy arról te beszélsz.

- Nem olvastad figyelmesen sem a tudósok fejtegetéseit, sem a Bibliát és nem tulajdonítottál jelentőséget annak, ami a legfontosabb, különben nem kételkednél abban, amit mondok neked!

- Ugyan mi kerülhetett volna el a figyelmemet? A Biblia például csak két helyen említi a cédrust: amikor Isten arra tanít, hogyan lehet a cédrus segítségével gyógyítani és amikor arról van szó, hogyan kell fertőtleníteni a házat.

- A Biblia azonban még Salamon királyról is beszél, akit népe az uralkodók legbölcsebbikének tartott. Hiszen Salamon történelmi személy és nem mondabeli.

- Na és? Akkor mi van?

- A Bibliában arról is szó esik, hogy ez a király Istennek cédrusból templomot emelt és mellé házat épített saját magának, szintén cédrusból. Arra pedig, hogy cédrust szerezzen, több mint harmincezer munkást vett fel, akik egy másik országból jöttek. Ahhoz viszont, hogy cédrusfákat vágjanak ki, Salamon egy másik királyhoz fordult - Hiramhoz, és arra kérte őt, hogy olyan embereket adjon neki, akik „tudnak fát vágni”. Ezért a cédrusért Salamon királyságából húsz várost helyezett zálogba. Gondolkozz el rajta, hogy ennek az olyanynira bölcs uralkodónak ugyan miért volt szüksége ilyen kiadásokba és költségekbe vernie magát?! Vajon csak azért, hogy olyan anyagból építsen templomot és házat, mely kevésbé tartós és szilárd, mint az, amely keze ügyében volt?

- Na, miért?

- A választ szintén a Bibliában találhatnád meg: „Amikor a papok kijöttek a templomból, Isten Házát felhő töltötte be. És a felhő jelenléte miatt a papok nem tudták végezni az Istentiszteletet, vagyis Isten dicsősége betöltötte Isten templomát.” (3 Kir.8) Közvetett bizonyítékokat találsz tudományaitok híres tudósainak munkáiban is.

- Hát ez csodálatos! Ez hihetőnek néz ki. Vagyis a cédrus sok tickot fed fel az emberek előtt. Mutasd meg nekem a zengő cédrust, amelyet ki lehet vágni! Elviszem valamelyik városba, ahová kényelmesen eljutnak a világ minden tájáról azok az emberek, akik meg akarják érinteni.

- Ugyan hol találnál manapság a Földkerekségen egy olyan várost, ahol a lakók nem szentségtelenítenék meg ezt a szentélyt, hathatós védelmet tudnának számára biztosítani és a hozzá érkezni akaró emberek számára pedig szigorú feltételeket szabni?

- Megpróbálok találni. Miért gondolod, hogy ez nehéz lesz?

- A jelenlegi emberek tudatát túlságosan gúzsba kötik a technokrata világ programjai. Biorobotokra kezdenek hasonlítani.

- Miféle biorobotokra?

- A technokrata világ úgy van létrehozva, hogy az ember mindenféle mechanizmusokat, társadalmi elvárásokat azért hoz létre, hogy úgymond megkönnyítse életét, ez azonban valójában csak látszólagos.

Az ember maga a technokrata világ robotjává válik. Folyamatos időszükében szenved, nincs ideje elgondolkodni a Létezés lényegén, másokat meghallgatni, és arra sincs ideje, hogy saját sorsa fölött el tudjon gondolkodni. Olyan az ember, mint egy beprogramozott robot. Te most mindent saját szemekkel látsz, saját füleddel hallasz, de mégis nehéz hinned.

- Anasztázia, velem más gond van. Én nem mondhatom el magamról, hogy erős hívő lennék. Igaz, úgy általában véve,

hiszek. Mégis valószínű, hogy nem úgy, mint mások. Nálunk manapság rengeteg a hívő ember. A Bibliát is sokan olvassák. Az ilyenek majd, ha hirtelen ráébrednek, meglátják, mennyit mesél a Biblia a cédrusról, el is fogják fogadni, hinni fognak benne és kíméletesen fognak bánni a te cédrusdarabkáddal.

- A hit, Vlagyimir, sokféle lehet. Az ember gyakran tart a kezében Koránt, Bibliát, más könyvet a források bölcsességével. Azt állítja, hisz! Sőt másokat igyekszik tanítani, de voltaképpen ő csak üzletel Istennel.

- Látod, hiszek Benned. Történjék bármi, Te ezt azért ne felejtse el nekem!

- Akkor hát mi a hit voltaképpen? Miben kell a hitnek kifejeződni?

- Az életmódunkban, a világ érzékelésében, az ember saját létének a megértésében, tudatosításában, rendeltetésében, a megfelelő tettekben és a környezetünkhöz való kapcsolatunkban, a szándékainkban.

- Vagyis nem elég csak egyszerűen hinni?

- Csak egyszerűen hinni nem elég. Képzeld el egy hadsereget! Minden katona egytől-egyig hisz hadvezérének, de harcba mégse megy. Oly erősen hisznek benne, hogy azt gondolják, a hadvezér győzni fog egymaga is. Így hát a katonák csak üldögélnek és figyelik, hogyan harcol vezérük az ellenség hatalmas táborával egyedül. Őrjöngve ordítanak: „Mindent bele! Mindent bele! Mi nagyon hiszünk benned!”

- Remek hasonlatot találtál! De hát ilyen abszurd helyzet nincs is.

- Pedig ez az abszurd helyzet igenis előfordul a valóságos életben.

- Akkor mondd inkább egy konkrét példát a mindennapi életünkből és nem kitalálat!

- Rendben. Van egy város Oroszországban. Gelendzsiknek hívják. Arra hívatott, hogy az emberek itt pihenjenek meg, vessék le a mindennapok mulandóságát, elgondolkodjanak, lelküket megérintsék a szentélyek.

E város környékén és a városban magában is sok különböző szentély található. E szentélyek jelentősége nagyobb, mint Jeruzsálem szentélyeié, nagyobb, mint Egyiptom piramisaié.

Ez a város a világ leggazdagabb városainak egyikévé válhatna. Gazdagabbá, mint Jeruzsálem és Róma. A város azonban haldoklik. Fürdőváros. Házai, szállodái üresek, oszlásnak indultak. A helybeliek elanyagiasodott tudata nem engedi, hogy meglássák azokat az értékeket, melyek képesek lennének a várost felvirágoztatni. Amikor városukról beszélnek, akkor a tengerről beszélnek, a gyógyítás mesterséges módjairól, arról, hogy a szállodai szobákban éjjeli szekrények és hűtőgépek vannak. A szentélyekről azonban egyetlen szó sem esik. Ők maguk is csak keveset tudnak róluk és nem is akarnak tudni. Mászt részesítenek előnyben. Ebben a városban rengeteg ember él, aki hívőnek mondja magát. A városban sokféle felekezet, sok hit van. Vannak köztük olyanok, melyek aktívan tanítanak másokat a hitre. Milyen hitre? A környezetükhöz fűződő kapcsolatukkal még azokat a parancsolatokat is megszegték és továbbra is megszegik, amelyek éppen azokban a könyvekben vannak, amelyeket ők maguk tisztelnek. A Bibliában például ez áll: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”

Mielőtt azonban az ember szeretné felebarátját, meg kell őt ismernie. Nem tud olyasvalakit szeretni, akit nem is ismer. Azok, akik önmagukat hívőknek hiszik, mégsem tudnak semmit felebarátaikról, szüleikről, őseikről, akik egykor e Szent Földön éltek és rájuk hagyományozták kiapadhatatlan kincsestáraikat – szentélyeiket, melyek saját lelkük fényességének és bölcsességének kitöréseit hordozzák évezredekken át. Sokan az itt lakók közül hívőknek nevezik magukat, de a szentélyeket, melyek körülveszik őket, észre sem veszik. Holott ezeket a szentélyeket összűleik az ő megsegítésükre hagyományozták rájuk.

- Dehát ugyan miféle szentélyek lehetnek abban a városban?

- Tudod, Vlagyimir, e város, Gelendzsik mellett nő egy libanoni cédrus, amelyről a Biblia annyiszor említést tesz. Istennek

ez az élő, közvetlen teremtménye, amelyről oly sokat beszéltek még a Jézus Krisztus felbukkanása előtti időkben, éppen e város mellett van. Mindössze száz éves. Fiatalka még, tovább fog nőni, de már most is gyönyörű és erős. Azért nő ott, mert egy neimes lelkű ember ültette oda. Élt valamikor egy Korolenko nevű író. Hála annak, hogy őt még egy bizonyos időben tisztelték, a cédrus köré sövényt építettek. Mára azonban még a ház is, ahol egykor ez az ember élt, omladozik, a fára meg már senki sem emlékszik.

- És a hívők?

- A városban élő emberek közül sokan, akik hívőknek hiszik magukat, sem a cédrusra, sem pedig őseik többi értékes szentélyeire nem fordítanak figyelmet. Rongálják, tönkreteszik őket... A város pedig haldoklik.

- Ezért tehát Isten bosszul. Bünteti őket.

- Isten jóságos. Ő soha nem bosszul meg semmit. De ugyan mit is teherne Ő, ha teremtményei nem törődnek alkotásaival?

- Hihetetlen! Valóban létezik egy ilyen fa? Ezt le kell ellenőriznem.

- Létezik. E város környékén pedig sok más szentély is létezik. De az emberek ezekhez is úgy viszonyulnak, - technokrata világnézetükből adódóan - mint például a bölcs fáraók piramisaihoz.

- Mint mihez? Honnan tudsz te az egyiptomi piramisok létezéséről?

- Hála őseim nemzedékeinek, bennem még él a képesség arra, hogy az olyan dimenziókkal tartsak kapcsolatot, ahol a gondolatok, a bölcsesség él. A velük való kapcsolat teszi lehetővé az embernek, hogy megtudjon mindent, amire gondol, ami érdekl.

- Na, itt álljunk meg egy pillanatra! Most ezt ki is próbáljuk. Válaszolj! Te esetleg tudod az egyiptomi piramisok titkát?

- Tudom. De tudom azt is, hogy a piramisok kutatói mindenkor az anyagból, mint olyanból indultak ki. Őket mindezekelőtt az érdekelte, hogyan lettek megépítve, milyen a mé-

retük és az oldalak egymáshoz való viszonya, mi helyezkedik el bennük, milyen tárgyak találhatóak a bensejükben. Az emberek viszont, akik létrehozták a piramisokat, csupán mint a kincsekről való gondoskodás őrzési módját, a fáraó tárgyainak, testének a megőrzését szolgáló helynek vélték. Hát ezért távolodtak el a lényegtől, az eszmétől.

- Én téged, Anasztázia, nem értelek! Minek a megértésétől távolodtak el?

Anasztázia hallgatott egy ideig, mintha a végtelenbe nézett volna, és egy csodálatos mesét kezdett mondani.

- Tudod, Vlagyimir, azok az emberek, akik réges-régen a Földön éltek, olyan képességekkel rendelkeztek, melyek lehetővé tették számukra, hogy a mai embereknél sokkal de sokkal okosabbak legyenek. Az ősforrások embereinek lehetőségük volt egyszerűen felhasználni a Világegyetemet betöltő információs adatbázis teljes tömegét. Ezt az információs adatbázist a Világegyetemben a Nagy Szellem - Isten hozta létre. Mivel ebbe az adatbázisba Isten és maguk az emberek is állandóan raktározzák gondolataikat, ezért annyira csodálatos, hogy a bázis bármilyen kérdésre képes választ adni. Nem tolakodó. A válasz a pillanat töredéke alatt született meg az ember tudatalattijában, éppen arra a kérdésre, amelyre választ keresett.

- Na és? Mit nyertek vele?

- Ezeknek az embereknek nem volt szükségük űrhajóra ahhoz, hogy egy másik bolygóra jussanak, mivel amúgy is - amikor csak óhajtották - láthatták, mi történik rajtuk.

Ezeknek az embereknek nem volt szükségük televízióra, telefonhálózatokra, melyek keresztül-kasul fonják a Földet vezetékeikkel, és írásokra, mert azt az információt, amelyet ti könyvekből szereztek, ők a pillanat töredéke alatt megkaphatták másféle lehetőségeket használva.

Ezeknek az embereknek nem volt szükségük iparra, amely orvosi készítményeket állított volna elő, hiszen szükség esetén kezük könnyed mozdulatával képesek voltak megkapni a legjobb gyógyíreket, mert ezek mind a természetben megvannak.

Ezeknek az embereknek nem volt szükségük a mai közlekedési eszközökre. Nem volt szükségük gépekre és élelmiszeripari kombinátokra sem, melyek élelmiszereket készítettek, mivel amúgy is mindent megkaptak.

Tudták, hogy az éghajlati viszonyok megváltozása a Föld egyik részén jele annak, hogy egy másik területre kell költözködniük, hogy ott a Föld pihenni tudjon. Értették és ismerték a Világegyetemet és saját bolygójukat. Gondolkodók voltak. Értették és ismerték saját rendeltetésüket. Tökéletesebbé változtatták a Földgolyót. Nem volt a Világegyetemben hozzájuk hasonló. Magasabb szinten – szellemiségüket tekintve – csupán a Világegyetem Nagy Szelleme – Isten állt.

Úgy tízezer évvel ezelőtt az emberi civilizációban, mely akkoriban Európát, Ázsiát, Afrika északi részét, a Kaukázust népesítette be, fel-felbukkantak olyan egyének, akik kapcsolata a Világegyetem Szellemével részben vagy teljes mértékben eltompult. Így tehát ettől a pillanattól kezdve megindult az emberiség elmozdulása a teljes bolygóra kiterjedő katasztrófa felé. Lényegtelen, milyen katasztrófáról van szó: környezetiről, atom – vagy biológiaiáról, ahogy azt a tudósok prognosztizálják, illetve ahogy azt az ősi vallások allegorikusan leírják.

- Várj Anasztázia! Egyáltalán nem értem, hogyan lehet összefüggésbe hozni ezeknek a „rokkantaknak” a felbukkanását egy planetáris méretű katasztrófával.

- Nagyon találóan használtad rájuk az oly aktuális „rokkant” megnevezést. Igen, az ilyen emberek ténylegesen is rokkantak voltak, nem teljes értékű emberek. Mire van szüksége annak az embernek, akinek nincs látása?

- Hát arra, hogy vezesse valaki.

- Akinek nincs hallása?

- Hallókészülékre.

- Akinek nincs keze, vagy lába?

- Művégtagra.

- De nekik nem volt még valamijük, ami ennél is fontosabb. Nem volt kapcsolatuk a Világegyetem Szellemével. Ennek

következtében elvesztették tudásukat, amely segítségével tökéletesé tehetnék volna, irányíthatják volna a Földet. Csak képzelj el, hogy egy szupermodern űrhajó legénysége hirtelen kilencven százalékosan megzavarodik. Ezek az emberek nem is sejtik, mit tesznek. Elkezdik leszedni a falakról a burkolatot és a kabinban tüzet raknak. A vezérlőfalról letépi a műszereket és ékszereket, cicomákat, játékokat kezdenek belőlük készíteni. Éppen ilyen eszközt vesztett legénységhez lehetne az ilyen embereket hasonlítani. És ténylegesen ők, ezek az emberek, ahogyan te mondd, „nem teljes értékű rokkantak”. Előbb felralátrák a kőbaltát, lándzsát, aztán... Ahogy gondolkodásuk, fejlődött, eljutott egészen a nukleáris robbanó fejig, és továbbra is egész a mai napig éppen gondolkodásuk hihetetlen szívósággal zúzza, röri a tökéletes alkotásokat, helyettesítve azokat saját primitív alkotásaikkal.

Utódaik egyre több mindent találtak fel, s közben kínozták a Föld szupermodern természetes mechanizmusát azzal, hogy mindenféle mesterséges szociális és társadalmi rendszereket hoztak létre. Közben az emberek elkezdtek még egymás ellen is harcolni.

Ezek a mechanizmusok, gépek nem tudtak önállóan sem létezni, sem működni úgy, ahogy a természetes mechanizmusok. Nemhogy önmagukat sem tudják reprodukálni, hanem – ha megsérültek és elromlottak – még önmagukat sem tudják megújítani. Nem úgy, mint például a fa, ha valami baj éri. És ekkor ezeknek az embereknek – technokratáknak – sok-sok emberre volt szükségük, hogy kezeljék ezeket a mechanizmusokat, és arra, hogy az ilyen emberek egy részét biorobotokra változtassák. Az ilyen biorobotokat – mivel meg vannak fosztva az Igazság önálló megismerésének képességétől – nagyon könnyű manipulálni. Nos, az információ mesterséges eszközeinek a segítségével nagyon könnyű bennük – mondjuk – egy olyan programot elindítani, amelynek ez a neve: „kommunizmust kell építeni”, szimbólumokat, jelvényeket létrehozni hozzá, egy meghatározott színű zászlót; majd ugyanezekkel az esz-

közökkel az emberek másik csoportjában egy másféle programot elindítani, ilyen behatárolással: „a kommunizmus rossz”, és ugyanúgy megteremteni a maga szimbólumait, színét. És ekkor majd, ennek következtében, a két különböző programú csoport fogja egymást utálni eljutva egészen a fizikai megsemmisítésig. Mindez tízezer évvel ezelőtt kezdődött, amikor egyre több olyan ember akadt, akiknek nem volt kapcsolata a Szellemmel. Ténylegesen is nevezhetjük őket örülteknek, mivel az élő teremtmények között nincs még egy olyan, amely annyira tönkre tudná tenni a Földet, mint ők.

Azokban a réges-régi időkben nem maradt sok olyan ember, aki még képes lett volna a Világegyetemi Bölcsességet használni. Abban reménykedtek, hogy az emberiség, amikor majd ráébred arra, hogy a szennyezett levegő miatt nehéz lélegeznie, a szennyezett vizet veszélyes lesz innia, az általa létrehozott mesterséges rendszerek a műszaki és szociális rendszerek élete és léte biztosítására nehézkeseznek bizonyulnak és egyre gyakrabban mondanak csődöt, majd elgondolkodik...

A szakadék szélén álló emberek majd elgondolkodnak létezésük lényegén, életük értelmén és rendeltetésükön. Akkor majd sokan akadnak, akik fel akarják fedezni az eredeti ősforrások Igazságát. Erre viszont csak akkor van lehetőség, ha az eredeti források képességei változatlan állapotukban vannak visszaállítva. A tízezer évvel ezelőtt élő emberek közül néhányan még bírtak ilyen képességekkel. Ezek általában a közösségek élén álló egyének voltak – a törzsek vezetői. Azok – jobban mondva, az ő kérésükre – kezdtek kőlapokból különleges építményeket emelni. Így egy másfélszer két méter nagyságú és két méter magasságú beltérrel rendelkező – hol nagyobb, hol kisebb – cellaszerűség keletkezett. A kőlapokat egy bizonyos kisebb belső szög alatt helyezték el. Máskor az ilyen lapokat monolitikus kövekből vésték ki – a cella falainak egyikébe kúp alakú, kb. 30 cm átmérőjű nyílást véstek. Ezt a nyílást egy oda illő kődugóval zárták le. Akadt olyan is, amelyet föld alá helyeztek, hantot emelve rá.

Beléjük, ezekbe a kőcellákba, kriptákba olyan emberek vultak, akik nem vesztették el a Világegyetem Bölcsességének a felhasználására való képességüket. Azok, akik életben maradtak és azok is, akik évezredek múlva születtek, elmehettek hozzájuk és választ kaphattak tőlük a kérdésekre, melyeket a választ keresők tettek fel. Ehhez arra volt szükség, hogy az emberek elmenjenek ezekhez a cellákhoz, leüljenek melléjük és elgondolkodjanak. A válasz néha azonnal, néha később, de feltétlenül mindig megérkezett, mert ezek az építmények és a beléjük örökre beköltözötték információs adó-vevőként szolgáltak. Átaluk könnyebb volt kapcsolatot teremteniük a Világegyetemmel.

Ezek a kőépítmények az egyiptomi piramisok előképei. Azzal a különbséggel, hogy a piramisok gyengébb adó-vevők, jóllehet méreteikben sokkal nagyobbak, ám a lényegük, rendeltetésük, ugyanaz.

A piramisba eltemetett egyiptomi fáraók szintén gondolkodók voltak és részlegesen ők is megőrizték az ősforrások képességeit.

Ám ahhoz, hogy erre vagy arra a kérdésre választ kapjanak, az életben maradt embereknek nem egyenként kellett a piramishoz érkezniük, hanem tömegesen, többnek egyszerre. A piramis mind a négy oldala mentén kellett felállniuk, tekintetük és lelki szemeiket pedig úgymond a piramis falának az élén kellett fölfelé vinniük.

Majd ott a tetején az emberek tekintete és gondolatai egyetlen pontban összpontosultak egy csatornát alkotva, melyen keresztül kapcsolatot létesítettek a Világegyetem Szellemével.

Ugyanezt ma is megtehetjük és elérhetjük az óhajtott célt. Az együttesen összpontosított gondolati tekintetek fókuszában olyan energia keletkezik, mely hasonlít a radiációhoz. Ha a piramis csúcsára, a fókuszálás pontjába egy műszert helyezünk, akkor az jelezni fogja ennek az energiának a jelenlétét. A piramis lábánál álló emberekben is különleges érzések ébrednek.

Ó, ha a jelenkori emberekben nem élne a bűnös gőg és hiúság, az általánosan érvényes nézet, hazug képzelet arról, hogy a múlt civilizációi butábbak voltak a mainál... A ma élő emberek meg tudnák fejteni a piramisok igazi rendeltetését. A jelenkori kutatók túl nagy figyelmet szentelnek építésük módjának, éppen ezért nem tudják megfejteni a titkot. Pedig minden annyira egyszerű: az építésnél – a fizikai erő felhasználásával és különböző berendezések alkalmazásával együtt – mindig felhasználták a gondolat energiáját is, mely könnyített a gravitáción. Emberek egész serege segédkezett a piramisok építésénél, akik ilyen képességekkel rendelkeztek. Még ma is akadnak olyanok, akik gondolataikkal kisebb tárgyakat képesek mozgatni. A Világegyetem Szellemével való kapcsolattartást tekintve a piramisoktól azonban mérhetetlenül jelentősebbek a tőlük méreteikben kisebb kőépítmények, melyek a piramisok előfutárai voltak.

– Miért, Anasztázia? Építési módjuk, alakjuk miatt?

– Azért, Vlagyimir, mert beléjük élő emberek mentek meghalni. Haláluk pedig különös, nem mindennapi volt. Örök meditációba léptek.

– Hogyhogy élő emberek? Miért?

– Azért, hogy az utódok számára lehetővé tegyék az eredeti ősforrások erejének a visszanyerését. Egy idősebb ember, rendszerint egyike a legbölcsebb családfőeknek, vagy a törzs főnöke, amikor érezte, hogy közeleg a vég, megkérte hozzátartozóit, hozzá közelálló embereket, hogy helyezték őt el egy ilyen kőcellába. Ha az emberek őt erre méltónak találták, akkor elhelyezték.

Féltreolták a cellát takaró nehéz, masszív kőtömböt. Az ilyen ember belépett a kőcellába, majd a cellát betakarták. A bent tartózkodó ember teljesen elszigetelődött a külső, anyagi világtól. Szemei semmit sem láttak, fülei semmit sem hallottak. Az ilyen teljes elszigeteltség – amikor már gondolatban sem lehetséges a visszatérés, de amikor a lélek még nem lépett át egy másik világba – a test érzőszerveinek a kiiktatása, a látás és hal-

lás kikapcsolása feltárták a Világegyetem Szellemével való teljes kapcsolat lehetőségét, sok jelenségnek és a földi emberek tetteinek a megértését. És ami a legfontosabb, később átadták az általuk megértetteket az életben maradóknak és a következő nemzedékeknek. Az ilyen állapotot ti most meditációnak nevezitek. Ez azonban a végtelenbe hajló meditációval összehasonlítva csupán gyermeteg játék.

Később az emberek el-eljártak az ilyen kőcellához, kivették a nyílászárót, mely az egyetlen nyílást zárta le, és gondolkodtak, tanácskoztak a gondolatokkal, melyek a cellában keringtek. A Bölcsesség Szelleme mindig jelen volt.

- Anasztázia, be tudnád bizonyítani a most élő embereknek azt, hogy ilyen építmények léteztek és azt is, hogy örök meditációba lépő emberek voltak beléjük zárva?

- Bel! Éppen ezért beszélek róla.

- Hogyan?

- Nagyon egyszerűen. Hiszen ezek a kőcellák... még ma is léteznek. Ti dolmeneknek nevezitek őket. Lehet őket látni, meg lehet őket érinteni. Sőt, mindent, amit mondok, le lehet ellenőrizni.

- Miii? Hol? Meg tudod ezt a helyet mutatni?

- Igen. Például Oroszországban, a Kaukázusi-hegységben. Nem is távol olyan városoktól, melyeknek manapság ilyen nevük van: Gelendzsik, Tuapsze, Novorosszijszk, Szocsi.

- Ellenőrizni fogom! Kimondottan miattuk fogok oda utazni. De hát hisz' ez teljesen lehetetlen! Ellenőrizni fogom.

- Természetesen, csak nyugodtan utazz oda és ellenőrizd! A helybeliek is tudnak róluk, csak nem tulajdonítanak nekik semmilyen jelentőséget. Több dolment már szétszedtek. Az emberek nem értik igazi rendeltetésüket. Nem tudnak arról, hogy segítségükkel kapcsolatot lehet teremteniük a Világegyetemi Bölcseséggel. Azok, akik örök meditációba léptek, már soha nem tudnak semmilyen anyagi testet öltetni. Szívesen áldozták fel utódaikért az öröklétet, ám tudásuk és lehetőségeik fölöslegesnek mutatkoztak. Ebben rejlik az ő rendkívüli szomorúságuk és elkeseredettségük.

A bizonyítéka annak, hogy e kőcellákba valaha élő emberek léptek azért, hogy itt haljanak meg, éppen a bennük talált csontvázak elhelyezkedése. Voltak, akik fekvé haltak meg, mások viszont ülve a sarokban, vagy félig fekvé, a kőlaphoz szorulva.

A ma élő emberek ezt a tényt már megállapították. A tudósaitok le is írták őket, de semmi jelentőséget nem tulajdonítottak neki. A dolmenek komoly kutatásával nem foglalkoznak. A dolmeneket a helybéliek szedik szét. Építkezésekhez használják fel a kőlapokat.

Anasztázia szomorúan lehajtotta fejét és elhallgatott. Megígértem neki:

- Én megmagyarázom nekik! Mindent megmagyarázok nekik. Nem fogják őket többé szétlopkodni, rongálni. Nem fognak többé rajtuk nevetni. Hiszen egyszerűen nem tudták, hogy...

- Gondolod, hogy sikerül megmagyaráznod?

- Megpróbálok. Elmegyek ezekre a helyekre és megpróbálok mindezt megmagyarázni. Még nem tudom, hogyan. Megkeresem ezeket a dolmeneket, meghajlok előttük, az embereknek meg mindent elmagyarázok.

- De jó is lenne. Akkor pedig, ha elmész azokra a helyekre, hajlj meg azelőtt a dolmen előtt is, amelyikben az ősanyám halt meg!

- Hihetetlen! Honnan tudhatod, hogy ős-édesanyád azon a helyen élt és hogyan halt meg?

Anasztázia így válaszolt:

- Hogy lehet nem tudni, Vlagyimir, hogyan éltek az őseid? Mit akartak, mit igyekeztek elérni? És az én régi ős-édesanyám megérdemli, hogy megemlékezzek róla. Az anyáim mind ismerték az ő bölcsességét. Ma már nekem is segít.

Az én ősanyám az az asszony volt, aki tökéletesen tudta, hogyan lehet szoptatás közben átadni a kisdédnek a képességeket arra, hogy kapcsolatba tudjon lépni a Világegyetem Szellemével. Az emberek, akik már akkor, abban a civilizációban éltek, amikor ő is élt, nem tulajdonítottak a szoptatás-

nak olyan jelentőséget, mint amilyent kellene, ugyanúgy, mint a mai emberek. Az édesanyának a gyermek szoptatásánál nem szabad szétszórtnak lennie, környezetében semmi nem vonhatja el a figyelmét, csak a gyermekre szabad gondolnia. Az én ősanyám tudta, mire és hogyan kell gondolni, ezért akarta az összes embernek átadni tudását.

Noha az ősanyám egyáltalán nem volt még idős, kérlélni kezdte a törzs vezetőjét, hogy helyezték őt el a dolmenbe. A vezető idős volt már, az új meg – az ősanyám tudta – soha nem teljesítette volna kérését. Asszonyokat nagyon ritkán helyeztek dolmenekbe. Az öreg vezető tisztelte ősanyámat, nagyra értékelte tudását és beleegyezett. Csak férfiakat nem tudott szerezni, hogy felemeljék a dolmen nehéz fedelét és azt aztán ráhelyezzék az ősanyám fölé. És akkor ezt a munkát maguk az asszonyok végezték el.

Csak hogy az én ős-édesanyám dolmenjéhez már régen nem jár senki sem. Senkit sem érdekel már az ő tudása. Pedig annyira szerette volna átadni azt mindenkinek. Azt akarta, hogy a gyermekek boldogok legyenek és megörvendeztessék szüleiket.

- Anasztázia, ha akarod, én elmegyek ehhez a dolmenhez és megkérdezem, hogyan kell a gyermeket szoptatni, mit és mire kell közben gondolni. Elmondod, hol található?

- Jó, elmondom. Dehát te nem értheted őt meg! Te nem lehetsz szoptató kismama! Te nem ismered az édesanya érzéseit, amikor szoptatja kisdédét. Őt csak anyák, szoptatós édesanyák tudják megérteni. De te azért csak nyugodtan menj el ahhoz a dolmenhez, érintsd meg! Gondolj valami jót az én ősanyámról, nagyon jó lesz neki és fog neki örülni...

Ezután egy ideig hallgattunk. Megdöbbenett a dolmenek pontos helymeghatározása, amit később le lehetett ellenőrizni, ezért nem fejeztem ki kételyeimet létezésüket illetően. Mégis megkértem, hogy adjon bizonyítékot arra, hogyan lehetséges a kapcsolat a számomra láthatatlan és érthetetlen Világegyetemi Bölcsességgel. Erre Anasztázia így válaszolt:

- Vlagyimir, ha te állandóan kételkedsz abban, amit mondok neked, akkor bizony az én bizonyítékaim is érthetetlenek és nem lesznek meggyőzőek a számodra. Ráadásul sok időt kellene rájuk vesztegetni.

- Ne haragudj, Anasztázia, de a te furcsa remetemódú életed...

- Miféle remetemódú életed...? Amikor nekem lehetőségem van kapcsolatot fenntartani nem csupán mindennel, ami a Földön található, hanem ennél jóval többel is! A Földön annyi a magába zárkózó, remeteéletet élő ember, akik nagy közösségekben belül teljesen magányosan élnek. Nem az a rossz, amikor az ember egyedül él, sokkal elkésőbb, amikor magányosan él emberek társaságában.

- Dehát, bárhog is van, ha erről a dimenzióról, ahol a gondolatok élnek, ahogy te mondod, amelyeket az emberi civilizációk hoztak létre, valaki neves tudósaink közül is mondana valamit, akkor az emberek jobban elhinnék, mint ha csak te mondod. A mai ember már csak ilyen. Számára a hivatalos tudomány a mérvadó, a tekintélyt biztosító.

- Igen, az emberek ilyenek. Láttam a gondolataikat. Nem mondhatom meg a neveiket. Ám mércéitek szerint valószínűleg nálatok éppen az ilyenek a tudósok. Van lehetőségük arra, hogy sokat gondolkodjanak. Találj bizonyítékot te magad, amikor visszatérsz és hasonlítsd azokat majd össze azzal, amit mondtam!

* * * *

Amikor a Kaukázusba érkeztem, a hegyekben, nem messze Gelendzsiktól, megtaláltam a dolmeneket. Színes fényképeket készítettem róluk. A dolmenekről tudtak a helyi regionális múzeumban is, de nagy jelentőséget nem tulajdonítottak nekik.

Megtaláltam azt a dolment is, amelybe Anasztázia ős-édesanyja volt eltemetve. Meghajoltam előtte és virágot helyeztem el a mohával benőtt kőbejárathoz.

Néztem, csak néztem a dolmeneket – Anasztázia szavainak látható és kézzelfogható bizonyítékát. Amíg ide eljutottam, elolvastam a Bibliában a Királyok I. könyvében a Salamon királyról szóló fejezetet az ő viszonyáról a cédrushoz. Mivel olyan ember vagyok, aki a tudományoktól nagyon távol áll, nem állt szándékomban tudományos munkák garmadát áttanulmányozni csak azért, hogy bizonyosságot szerezzek arról, amit Anasztázia mondott. Ám ez a fiatal, a mélységes szibériai tajgában élő remetenő úgymond távolból bizonyította saját igazát immár a modern tudomány nyelvén. Az emberek pedig maguk hoztak és küldtek nekem tudományos munkákat, amelyek a Világegyetem Szellemének a létezéséről szóltak.

A könyv elején már beszéltem V. Kaznacsejev akadémikusról, az Orosz Orvostudományi Akadémia tagjáról, a Klinikai és Kísérleti Orvostudományi Intézet igazgatójáról és A. E. Akimov akadémikusról, az Orosz Természettudományi Akadémia mellett működő Elméleti és Alkalmazott Fizika Nemzetközi Intézetnek tagjáról, akik erről cikket írtak, amely a Csodák és Történetek című folyóiratban jelent meg 1996 májusában.

A gelendzsiki szentélyekről szóló fejezetet már itt, ebben a városban írtam. A szöveget a számítógépbe Marina Davidovna Szlabkina, a Druzsba szanatórium dolgozója vitte.

Még mielőtt az a könyvben megjelent volna, a szanatórium dolgozói is elolvasták. És tudják, mi történt...?

1996 november 26-án 10 óra 30 perckor olyan esemény történt, mely kívülről nézve nem számítana sem szenzációnak, sem pedig különlegességnek. És mégis...

Meg vagyok róla győződve, hogy e jelenség az egész Földkerekségre nézve mégis hatalmas jelentőséggel bír.

A dolmenhez, amely a hegyekben, nem messze Psada községtől, a Gelendzsiki járásban található, egy csoport asszony látogatott el – a Druzsba szanatórium dolgozói: V.T. Larionova, N.M. Gribanova, L. SZ. Zveginceva, T.N. Zajceva, T.N. Kurovszkaja, A.G. Taraszova, L.N. Romanova és M.D. Szlabkina.

A turistáktól eltérően – akik olykor meglátogatják ezeket

a helyeket, hogy a természet szépségeiben gyönyörködjenek, és közömbösen nézik az elárvult, fönn a hegyekben magányosan álló dolmen – ezek az asszonyok, lehet, az évezredek folyamán az egyetlenek voltak, akik azért zarándokoltak el hozzá, hogy régi ősök előtt leróják tiszteletüket. Azért, hogy egy olyan ember előtt tegyék ezt, aki több mint tízezer évvel ezelőtt élt. Nemzedékük bölcs vezére előtt, akit saját kérésére, élve falaztak be a kőépítménybe. Élve azért, hogy utódainak évezredek múltán is át tudja adni a Világegyetem Bölcsességét.

Nehéz megmondani, hány évezreden át nem kereste fel ezt a helyet senki, erőfeszítései felhasználatlanul maradtak. A megszenteltségtelenítés nyomai – immár a mi századunké – mai feliratok formájában, a nyílászárónak a dolmen portáljáról való eltávolításában mutatkoznak meg. Azok az emberek, akik a dolmenhez legalábbis a múlt században elzarándokoltak, az itt eltemetett emberre, az ő bölcsességére és erőfeszítéseire, az élőként való áldozathozatalára egyáltalán nem gondoltak. Sajnos, erről nagyon ékesszólóan tanúskodnak a forradalom előtti és jelenkori monográfiák is, amelyeket olvastam.

A tudósokat, kuratókat, archeológusokat jobban érdekelte a dolmenek mérete, meglepte őket és megpróbálták megállapítani, hogyan munkálták őket meg és hogyan emelhettké fel a több tonna súlyú lapokat.

És lám... Néztem a dolmennél álló asszonyokat, a virágokat, amelyeket a portáljába helyeztek, és azt gondoltam: „Hány évszázad vagy évezred után kaptál most először virágokat, te bölcs ősrünk? Vajon mit érezhet most a lelked? Vajon mi játszódhat le most ebben a pillanatban az asztrális világban? Vajon tudják-e a mi távoli és közeli ősszüleink ezeket a virágokat az első olyan jelnek tekinteni, hogy igyekezetük nem veszett kárba? A mai emberek köreiből is, a ti utódaitokban is él az igyekezet a tudatosabb létezés felé. Ezek csupán az első virágszálak. Valószínűleg még jönnek majd egyre többen is virággal. De ezek az elsők a legőszintébbek és ti majd segítetek a most élőknek meríteni a Világegyetem Böl-

csességéből, a létezés tudatos megértésében. Ti – régi összüléink.”

Ezen a dolmenekhez tett kiránduláson részt vett a gegendzsiki Közegészségügyi Állomás higiénikus orvosa is, E.I. Pokrovszkij. Őt V.T. Larionova regionális idegenvezető hívta meg, hogy lemérje a dolmen körüli radiációt.

Larionova elmesélte nekem, hogy egyszer, még a dolmenekhez szervezett kirándulások alkalmával egy turistánál volt egy Geiger-műszer és magas szintű radiációt észlelve működésbe lépett. Ez a turista aztán V.T. Larionovát félre hívta, hogy a többi turistát ne ijessze meg. Megmutatta neki a műszert és elmondta, hogy a dolmennél sugárzás észlelhető.

A városi Közegészségügyi Állomás munkatársának különleges kofferkéjében volt egy elég pontos műszer. Amíg az aszszonyok csoportja V.T. Larionovát hallgatta, egyre nagyobb felindulást éreztem magamban annál a gondolatnál, hogy most ez a közegészségügyis, aki méréseket végez és jegyez fel, feljegyzését nyilvánosan is be fogja jelenteni. Ez immár többé nem egy turista felfedezése lesz, hanem hivatalos szakvélemény, és az emberek – ha tudomást szereznek a sugárzásról – többé egyáltalán nem fognak dolmenekhez látogatni. Anasztázia mesélte nekem, hogy ez az energia hasonlít a sugárzásra. Felbukkanhat és el is tűnhet. Irányítható és jó, áldásos hatással van az emberre. De vajon mit jelent számunkra, a jelenleg élő emberek számára egy nő kijelentése – még ha olyan nőtől is származik, aki nem mindennapi – a mai tudomány állításával szemben? Azzal a ténnyel szemben, hogy ezt egy modern műszer jegyezte le, ráadásul sugárzással kapcsolatos témában, amitől ma az emberek annyira rettegnek?

- Ó, Istenem! – gondoltam. - Szegény Anasztázia! Hiszen úgy szeretne volna, ha az emberek másképpen, nagyobb tisztelettel viseltetnének ezek iránt az ősi, nem közönséges sírok iránt, melyekben őseink vannak. Most pedig hivatalosan is közlik a mérések eredményeit és ezért a jobbik esetben a sírokhoz a jövőben már senki sem fog járni, a rosszabbik esetben pedig

teljesen tönkre is teszik őket. De legalább építkezéshez nem fogják többé használni! Ha viszont ez a Világegyetemi Szellem létezik, ha azt Anasztázia ténylegesen is csak úgy egyszerűen használni tudja, akkor, kérem, találjanak ki valamit!

E.I. Pokrovszkij, a Druzsba szanatórium munkatársaihoz lépett, akik csoportba verődve a dolmennél álltak és közölte a műszer által jelzett adatokat. Hihetetlennek tűnt! Először megdöbbenem, majd határtalan öröm lett rajtam úrrá. A műszerek mérései alapján a föld sugárzása a dolmen környékén, a dolmen felé haladva csökkent.

Ez hihetetlennek tűnt már azért is, mert a csoport a dolmenhez való érkezése közben jóval magasabb sugárzást mutató helyeken haladt át. Ezért az embereknek, akik a dolmen mellett álltak, a dolmenhez öltözékükön, magukon, lábbelijükön szükségszerűen sugárzást kellett vinniük. A műszer azonban, tekintet nélkül e tényre, a sugárzás csökkenését jelezte. Mintha valaki láthatatlan kedvesen szólt volna: „Ne féljetek tőlünk, emberek! Mi a ti távoli szüleitek vagyunk. Csak jót akarunk nektek. Fogadjátok és vegyétek a mi tudásunkat, gyermekek!”

És ekkor hirtelen felöltött bennem – Anasztázia! De hiszen éppen neki köszönhetően történt meg ez az esemény. Éppen ő – a dolmenektől ezer és ezer kilométerre távol – egy láthatatlan egyenest húzott az évezredek közé, s kötötte össze a jelenben élőket az ókori civilizációval, létrehozta a „Jó” iránti igyekezet tudatosításának az áttörését. Bár eddig ez csak egy kis embercsoportra vonatkozik, de ez még csak a kezdet. És ez az egész teljes mértékben valóságos, kézzelfogható, hiszen még mielőtt ide jöttem volna, a dolmen már itt állt valóságosan is, és valóságosak az asszonyok is, akik virágokat hoztak és helyeztek el benne.

A tudományos irodalom azt mondja, hogy dolmenek Tuapsze, Szocsi, Novorosszijszk környékén, Angliában, Törökországban, Észak-Afrikában és Indiában találhatóak. Ez bizonyítja egy egységes kultúrával rendelkező ősi civilizáció létezését, a lehetőséget a közöttük lévő kapcsolatra, tekintet nélkül a távolságra.

Az emberek az Anasztáziától kapott információ terjedésének mértékével arányosan kétségtelenül máshol, más dolmenekhez másképpen fognak viszonyulni.

A gelendzsikiek magatartása ezt ékesen bizonyítja. A világon elsőként létrejött látogatás a dolmenekhez immár új, csodálatos információkkal kiegészítve azonban mégis itt, Gelendzsikben történt meg, Valentina Terentyevna Larionova, – ahogy ő maga mondta – „a világ legboldogabb és legszerencsésebb” idegenvezetője kíséretében, aki harminc esztendő tapasztalattal rendelkezik és a helyi önkormányzat képviselője.

De ez még nem minden! A Gelendzsiki Regionális Idegenvezetők Csoportja – Larionova vezetése alatt – összehasonlította a már ismert tényeket az őslakosokkal felvett kapcsolat segítségével nyert tényekkel. Tanulmányozták a szentek életét. Bebizonyították a szentélyek létezését Gelendzsik környékén, amelyekről Anasztázia is beszélt, Oroszország azon egyedi szentélyeinek létezését, amelyek zömét egyetlen információs szórólapon sem említik meg. Ilyen a litangai cédrus is, Szent Nyina hegye, az itt lévő menedékház, a „Szent Kéz” gyógyforrás. Azok az emberek, akik itt gyógyulásra leltek, a fára szalagot kötnek. A Gelendzsiki járásban most hozzák rendbe a templomokat. A Szentháromság Szergijev Lavrában udvart építenek. Néztem mindezt és felötlött bennem:

– Mennyi szentély van Oroszország egyetlen kisvárosában! Hány gyógyforrás! Az orosz emberek pedig hetedhét országon túlra vándorolnak, hogy idegen istenek előtt hajbókoljanak. Ugyan hány a feledés fátylába burkolt szentély van még Oroszország más városaiban? És ki nyitja meg kapuikat?

Megtettem, amit tehettem. Édeskeveset, de legalább felcsillant annak reménye, hogy Anasztázia megmutatja nekem a fiamat. Rugdalózókat, játékokat, bébiételeket vettem és elindultam a szibériai tajgába, hogy újra meglátogassam Anasztáziát és megpillanthassam a fiamat.

Folytatása következik...

Hálás köszönet
minden kedves olvasónak,
akinek szívét annyira megérintette Anasztázia,
hogy tollat ragadott azért,
hogy megossza másokkal is az Első Könyv olvasásakor
tapasztalt élményeit.

Nagy örömmel olvastam az Anasztázia című könyvet. Csaba Fiam adta a kezembe és nem tudtam letenni, végig kellett olvasnom szinte megszakítás nélkül.

ANASZTÁZIA LENYŰGÖZÖTT!!

A zengő cédrus létezését elfogadom, elhiszem.

Amit Anasztázia tud a természetről és a szerző átad az olvasónak, azt hátborzongatóan igaznak fogadom el. A növényekből áradó energia létezését tapasztaltam, különösen az erdei fák esetében. Tudom, hogy nekik is van aurájuk, ugyanúgy, mint nekünk embereknek. A természet hozzám közel áll és értem azt, hiszen szakmai életemet az erdőben töltöttem el. Erdőmérnök vagyok (igaz, ma már nyugállományban).

A sok információ közül különösen megragadtak a kertek elrendezésével, a növények ültetésével, annak módjával kapcsolatos tanácsok.

A könyvet nem elég egyszer elolvasni! Többször és lassan, figyelmesen kell elolvasni. Az első olvasás során – én így jártam – mohón és felületesen olvastam, mert vonzottak a leírt esemé-

nyek. Türelmetlenül habzsoltam a szavakat azért, hogy minél hamarabb, minél több új információhoz juthassak. Természetesen Anasztázia és az író kapcsolatának alakulása is érdekelt, ezért a könyv végét befejezetlennek érzem. Hiányérzetem van. Igénylem a történet folytatását.

Az olvasás során indulatok alakultak ki bennem az író Anasztáziával szembeni hitetlensége, udvariatlansága, esetenként durva, brutális viselkedése miatt. Anasztázia viselkedése elragadott, lenyűgözött. Mosolyogva reagált az író minden kirohanására. Akkor is mosolygott, amikor megalázták, amikor fájdalma volt. Ezt a mosolygást nekünk is meg kell tanulnunk.

Örömmel ismertem fel néhány saját gondolatomat is és megerősítve éreztem azokat.

Őszintén megmondom, hogy nem ismertem fel viszont a szókapcsolatokat és nem éreztem hatásukat. Valószínűleg az említett mohó és gyors olvasásom miatt.

Szeretettel és tisztelettel.

Dr. Zsombor Ferenc, Budapest

2002-ben egy szép tavaszi napon meglátogattam Kassáról a barátnőm. Anasztáziáról mesélt nekem, a szibériai tajgában élő fiatal nőről, aki teljes összhangban él a természettel. Amikor pár szóban kitért a természettel való kapcsolatára és a gyermeknevelésre, felébresztette az érdeklődésemet és kimondhatatlan vágyat éreztem jobban megismerni Anasztáziát.

Abban az időben számunkra már cseh nyelven elérhető volt, hát izgatottan vártam, mikor vehetem kezembe a könyvet. Pár hét múlva már lélegzetvisszafojtva olvastam a fénymásolt példányt. Először gyorsan elolvastam, hogy minél előbb a végére érjek és vissza tudjam adni, mert abban az időben – így fénymásolva – járt kézről-kézre és ameddig nem jöttek a könyvért, újra meg újra olvasgattam az egyes részeket. Abban az időben – a vágtyól hajtva, hogy segítsék Anasztáziának – vettem fel a kapcsolatot a cseh fordítónővel is. Érdekelt, hogy magyarul megjelent-e már. E-mail levelezésünkből tartalmas barátság született.

Amikor 2003 májusában Vlagyimír Megre „Olvasótalálkozóra” érkezett Prágába, akkor már én is ott ültem az olvasók táborseregében. Azon az éven jelent meg csehül a Negyedik Könyv. Azóta már elolvastam az összes eddig cseh nyelven megjelent könyvet. Nagy szeretettel ajánlottam és továbbra is ajánlom mindenkinek, ismerőseimnek, barátaimnak, akik a természetes módú élet hívei közé sorolják magukat. Nagyon örülök, hogy végre magyarul is folyamatosan jelennek meg a könyvek, mert végre el tudom Anasztáziát vinni azoknak is, akiknek környezetemben gondot okoz a cseh nyelvű változat olvasása.

Brutovsky Erzsébet, Krasznahorkaváralja, Szlovákia

Anasztázia nekem egy új szer-tartást adott. A teremtés megélését. Azt, ahogy a magokkal egyéválva (a számban), majd a Nap atyánktól áldást kérve, lehettem életre keltve a magot elültetem. Csodálatos Érzés.

Adott valamit abból a kultúrából, amit egykor az Őseink képviseltek, abból, ami így elzártan, távol a „civilizált” világ minden ősi kultúrkincset elpusztító törekvéseitől megmaradhatott. A világ most másfelé halad, és ha nem lennének olyan őszinte tiszta szándékú emberek, mint Anasztázia, a jóslatok a világvégéről már bekövetkeztek volna. Kívánom, hogy minél többen ismerjék meg a Jó Szándékú Tudást.

Filyó Imre, Encs

Anasztázia gondolatai nagyon magukkal ragadtak és a pozsonyi Anasztázia Klubot is látogatom. Nem mindig tehetem, nagyon sok dolgom van mostanában, de ismerem az Anasztázia könyveket. Cseh nyelven már az összeset elolvastam, nem is egyszer és nagyon tetszettek. Szeretnék valamilyen módon besegíteni vagy együttműködni. Szeretném, ha minél többen megismerkedhetnének ezekkel a gondolatokkal a mai rohanó világban, mert ez nagyon jó hatással lehetne azokra, akik sok mindent másképp gondolnak és sok mindenben elgondolkoznak. Csodálatos érzés belemélyedni Anasztázia gondolataiba. Alig várom, hogy ilyen módon ültethessük el tavasszal a magvacsskákat és a gyermekeimmel együtt örülhessünk majd a kis növénykéeknek. A csillagos ég alatt is szeretnék már aludni, mert nagyon szép élmény lehet. Terjeszteni ezeket a gondolatokat - ez egy nagyon nemes küldetés.

Suba Hajnalka, Csallóközcsütörtök, Szlovákia

ANASZTÁZIA

Azon kevés könyvek egyike amit az ember egy szuszra akar végig olvasni, és nem azért, mert nem lehet letenni, hanem mert NEM AKARJA Letenni!

A laikus ember számára ez egy megmosolyogtató jó kis mese. Nekünk viszont ŐSI IGAZ MESE!! Mert E MESE, MIND ÉG IGAZ (ÉGI AZ)! De csak annak aki megérti azt, és elGONDOLKÓDIK rajta.

Őszintén megörültem a történetet olvasva, mert azt hittem, hogy ez a Létforma már csak az emlékeinkben létezik. Már mint azok emlékében, akik hisznek benne, hogy valaha ÍGY Éltek az ŐSÖK! Azok, akik valaha a Tudásukkal URAL KÓDtak Mindenén önMAGuk által, Egységben a természettel és nem leigázva és kizsákmányolva azt!

Ez az IGAZI SZABADSÁG!! Amikor ÖN MAG ÓD URA VAGY, és nem mások kiszolgáltató RAB SZOLGÁJA! Mint MA! Ők a MAG URAI, a TUDÁS URAI.

MAG US: TUD Ó ember, TUDÓ ŐS. Mint TOT ŐS, tehát TUDÓS vagyis Atyai (MAG) TUDÓ-TATA ŐS-TAT OS-TÁLTOS ahogy a MAG(gy)GAR Nemzet ma is Ősi nevével nevezi ezen Embereket!

Azért említem mindezt, merthogy MI IS éltünk Réges Régen az URALon túli területeken IS!! Ezért a leírt történet számomra egyáltalán nem kitaláció, hanem igenis valós alapokon nyugszik, mely az ŐSI múltat idézi fel emlékezetünkben.

Mert Ma a legnagyobb Tudatpusztító járvány a CIVILIZÁCIÓ!!! Mely egyben a Szabadság Börtöne! Igen is LEHET a ter-

mészetben élni „vadállatok” társaságában, meztelenül, egészségesen, Szabadon akár több Száz évig is!

A Főhős URALJA nemcsak a környezetét, de a Mindenséget is! Mindeneknek URA így Ő, és csakis ŐSTEN az Ő MUNKÁLTATÓJA! És nem Alkalmazott, hanem MUNKATÁRS a Teremtés Folytonosságában! Ez lenne az ideális Paradicsomi Létállapot ahol minden Létforma Egységben Él, Tiszteli a másikat, de ugyanakkor tudja a helyét és szerepét az Élet nagy Színpadán.

Mert nincs olyan freskó mely szebb lehetne a Csillagos Égboltnál, nincs olyan ágy mely kényelmesebb lehetne a puha, zöld pázsitnál, és nincs olyan lexikon amely többet Tudatna Veled mint amikor Teremtő ŐSTENed Mesél TENEKED! De a MAG URAK meséjében a szemétdomb csúcsán is találhatsz valami picit fényt, értéket. Ha Kapirgálsz!

Én Szeretem a Meséket. És ennek a mesének csak egyetlen icipici hibája van. Mégpedig, hogy várni kell a Folytatásra. De a Türelem Rózsár terem!

Így hát Küldöm ezt a Szál VIRÁGOT azoknak az Embereknek akik munkájukkal lehetővé tették, hogy a jelen ablakán át önMAGunkra ismerhessünk az ŐSI MÚLTBAN!!!

ŐSTEN ÁLDÁSA LEGYEN RAJTUK!

Tisztelettel

Kertész András (Bandus), Bekecs

Kedves Fordító és Mindenki,

aki részt vett abban a munkában, mely lehetővé tette, hogy kezembe kerülhessen eme csodálatos Mű!

Szeretném megköszönni áldozatos munkájukat.

Ez a könyv olyan szellemi és érzelmi gazdagságot hordoz, melyet eddig még sohasem tapasztaltam.

Valóban varázslatosak benne a szavak, ahogy Anasztázia mondta. Érti az ember, ahogyan átjárja a szívét a melegség miközben olvassa, és minden betűjéből árad a Jóság és a Szeretet.

Számomra leírhatatlan élmény volt e könyvet elolvasni, és még egyszer nagyon köszönöm Mindenkinek!

Megre urat a legnagyobb szeretettel üdvözlöm, remélem átadják neki.

És bár én nem vagyok nagy és tehetős ember, csak egy egyszerű egyetemi hallgató, mégis megkérném Önöket, ha bármiben a segítségükre lehetek, boldogan tenném és örülnék, ha megkeresnének.

Szeretettel és üdvözlettel:

Juranovszky Csaba, Budapest

Köszönet a fordításért és azért, hogy a folyamat részese let-
tél! Immáron én is az vagyok.

Pár éven belül gyermekem fog születni és remélem rendel-
kezésemre fog állni a sok információ, melyeket a könyvsorozat
ígér.

A rendszer működik, sokan vágyunk ugyan arra és egyre
többben leszünk, akik aktívan sokat teszünk érte, gondolatban,
cselekedetekben.

Én mosollyal tekintek a jövő felé!

Szeretettel:

Králik Orsolya, Magyarország

Akihez eddig Anasztázia eljutott, mindenkinél nagyon
jó visszhangra talált. Sőt, mintha mélyülnének a kapcsolataim
ezekkel az ismerőseimmel. Olyan dolgokról tudunk most már
beszélgetni, amelyekről eddig nem szoktunk, megismerem őket
más oldalukról is.

Alig várom, hogy magyarul is elolvassuk az összes könyvet.
Nagyon csodálkozom, hogy Magyarországon még „nem harap-
tak rá”.

Nagy Zsófia, Helemba, Szlovákia

A sötét a színek besűrítettebb összekapcsolása. A képből, amelyet festettem, hiányzik a valóság, ellentétben a fényképpel. A Fény hatására bennem keletkező érzést próbáltam megfesteni. Megpróbáltam megragadni a Fény energiáját, mely mindig is elbűvölt és amely minden élőben jelen van és általa lüktet.

Anasztázia számomra nem egy tan, hanem egyszerűen gyönyörű felhívás a Világ és a Szeretet érzéssel teli átélésére.

Neupauer Roland, Krasznahorkaváralja, Szlovákia

TARTALOM

FÖLDÖNKÍVÜLI VAGY EMBER?	5
A PÉNZCSINÁLÓ GÉP	19
GYÓGYÍTÁS A POKOL SZÁMÁRA	24
BIZALMAS BESZÉLGETÉS	27
HOL VAGY ŐRZŐANGYALOM?	31
A KIS MEGGYFA	36
KI A BŰNÖS?	42
A VÁLASZ	49
A KISKERTESÉK NAPJA ÉS AZ EGÉSZ FÖLD ÜNNEPE.....	63
A BÁRD ZENGŐ KARDJA	71
HIRTELEN FORDULAT	77
KI ADJA MEG A IRÁNYT?	81
PÉNZ A SEMMIBŐL	82
PUSZTÍTÓ ERŐ	86
VÁLLALKOZÓK - HERBALIFE ÁRUSOK	93
INGYENES PIHENÉS A HAWAII-SZIGETEKEN	97
A PERESZTROJKA KEZDETE	99
OROSZORSZÁG VÁLLALKOZÓINAK SZÖVETSÉGE.....	102
AZ ÖNGYILKOSSÁG FELÉ	106
OROSZORSZÁG ZENGŐ CÉDRUSAI.....	110
A REJTÉLY MEGFEJTÉSE.....	127
FEODORIT ATYA	130
A SZERETET TERE.....	144
ANASZTÁZIA NAGYPAPÁJA.....	150
PARANORMÁLIS JELENSÉG	160
ILLUZÓRIKUS EMBEREK.....	171
MIÉRT NEM LÁTJA ISTENT SENKI SEM	175

HAJNALHASADÁS OROSZORSZÁGBAN.....	182
HOGY KELL GYÓGYHATÁSÚ OLAJAT NYERNI A CÉDRUSBÓL	188
CÍM (<i>NEM TUDOM, MILYEN CÍMET ADJAK ENNEK A FEJEZETNEK. KÉREM, TEGYÉK MEG EZT ÖNÖK MAGUK!</i>)...	193
A TE SZENTÉLYEID, OROSZORSZÁG!	201

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
8. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8A. könyv **A Szeretet Szertartásai**

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

Magyarországon:
Dömötör Boglárka,
2083 Solymár,
Bocskai u. 10.
06 20 324 5382

Szlovákiában:
Bartkó Edith
Letná 38
040 00 Košice
tel: 0905/475 859

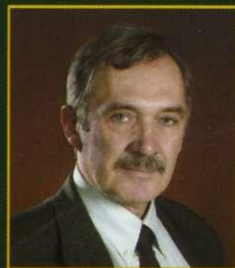
www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

Vlagyimir Megre
A Zengő Cédrusok

Fordította: Bartkó Edith
Lektorálta: Kapás Csilla és Kemény Zoltán
A borítótérv Bachňák Péter fényképének felhasználásával készült.
Nyomtatás: Pauker Nyomdaipari Kft.
Kiadta: Silvana, Bartkó Edith
Kassa
2006

ISBN 80-969539-0-7

Vlagyimir Megre

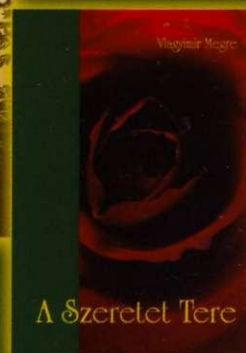
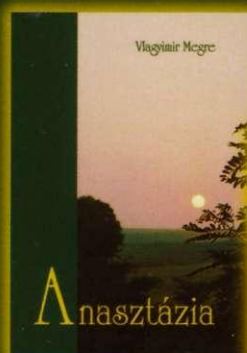
Biztosítom Önöket, kedves olvasók, hogy bár hihetetlen, mesébe illő történetekről írok, egyszerű ember vagyok. Önökkel együtt igyekszem megérteni, hogy valójában miről is szól mindaz, ami történik.

Mindabból, amit Anasztázia mondott, mára talán annyit tudott szívem teljesen megérteni, hogy az Igazsághoz másképpen nem jutunk el csakis úgy, ha minden igyekezetünket latba vetve szívósan és kitartóan haladunk Feléje.

A sorozat
magyarul megjelent könyvei

Első Könyv
Anasztázia

Második Könyv
A Zengő Cédrusok

Harmadik Könyv
A Szeretet Tere

A
Zengő Cédrus
rendkívüli gyógyhatással bír.
Ritmusai, pulzációi
a Nagy Szelleméhez hasonlatosak.
Ha ezek a ritmusok összekapcsolódnának
azzal a ritmussal,
mely sok emberben jelen van,
akkor ezeknek az embereknek -
ha megérintik és gyengéden simogatják
a Zengő Cédrus meleg törzsét -
lehetőségük nyílik érintkezésbe lépni
a Világegyetem Bölcsességének Végtelen Tárházával.

ISBN 80-969539-0-7

